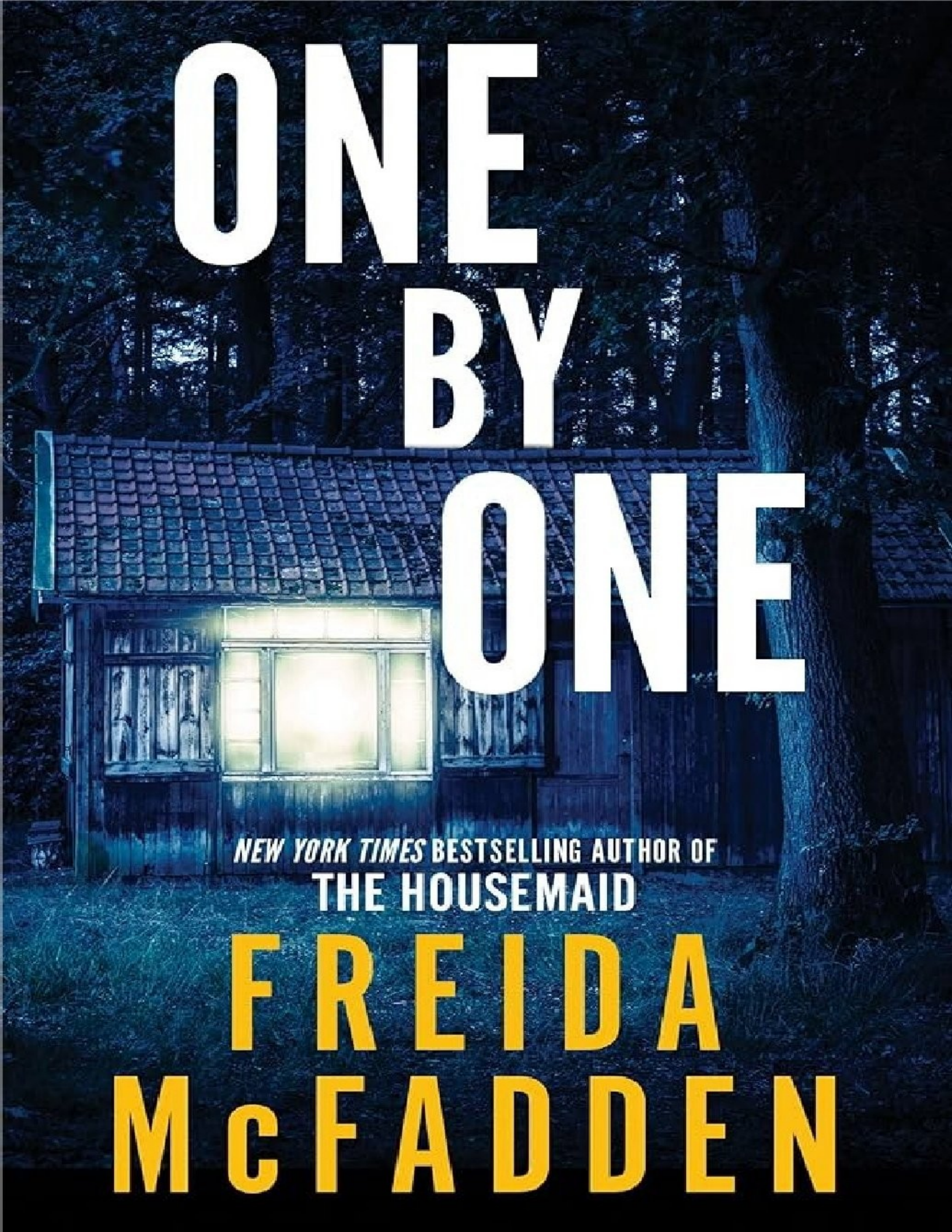

ONE BY ONE
NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF
THE HOUSEMAID
FREIDA McFADDEN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Teker Teker

tarafından yazılmış bir roman

FREIDA MCFADDEN

Tek Tek

2020 Freida McFadden tarafından.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, olaylar ve yerler yazarların hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Kitaptaki karakterlerin hiçbiri gerçek bir kişiye dayanmamaktadır. Yaşayan veya ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfi ve kasıtsızdır.

Libby ve Melanie'ye (her zamanki gibi)

İçindekiler

Önsöz
Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25

Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40 Sonsöz
Teşekkür

ÖNSÖZ

ANONYMOUS

Altı kişi olacağız.

Altı yetişkin. Lüks bir otelde geçireceğimiz tatil boyunca onsuz yaşayamayacağımızı düşündüğümüz tüm valizlerimizle birlikte altı kişilik bir minibüse sardalye gibi tıkıştırıldık. Rezervasyonumuz altı gün içindi. Altı gün yürüyüş ve jakuzi. Medeniyetten uzak altı gün.

Annem dindar bir kadındı. Altıncı günde hem insanın hem de yılanın yaratıldığını bu sayede biliyorum. Hani sonunda Adem ve Havva'yı yasak meyveyi yemeye ikna eden ve onları Cennet Bahçesi'nden sonsuza dek kovduran yılan var ya? İşte bu yüzden altı sayısı hem insanı hem de onu zayıflatan kötülüğü temsil eder.

Vahiy'de 666 şeytanın sayısıdır. Altıncı Emir

öldürmeyeceksin. Altı hoş bir sayı değildir.

Ben dindar değilim. Kiliseye gitmem. Yüce bir güce inanmıyorum. Altı benim için herhangi bir sayı gibi. Ama biliyorum ki bu altı kişiden her birinin kimsenin bilmesini istemediği bir sırrı var.

Sana sırrımı şimdi söyleyebilirim:

Bu haftanın sonunda, sadece birimiz eve canlı dönecek.

BÖLÜM 1

CLAIRE

Kocamdan ne zaman nefret etmeye başladığımı bilmiyorum.

Her zaman sevmedim. On yıl önce evlendiğimizde el ele tutuştuk ve onu sonsuza dek seveceğime yemin ettim. Ölüm bizi ayırana kadar. Ve bunda *ciddiydim*. Varlığımın her zerresiyle ciddiydim. Hayatımın geri kalanında Noah Matchett ile evli olacağıma gerçekten inanıyordum. İkimizin birlikte yaşlanacağımızı hayal ettim; bir huzurevinde sallanan sandalyelerde otururken el ele tutuşacağımızı. Ve papaz bizi karı koca ilan ettiğinde, doğru adamı seçtiğim için sırtımı sıvazladım.

O bu zamana ne oldu bilmiyorum. Ama artık o adama katlanamıyorum.

"UChicago tişörtüm nerede, Claire?"

Noah şifonyerinin en üst çekmecesine eğilmiş, ela gözleri çekmecenin içindekilere bakarken kaşları birbirine çarpıyor. Boğazını temizliyor, bir şeye iyice konsantre olduğunda hep böyle yapar. Eskiden bunu sevimli ve sevecen bulurdum. Şimdi ise rahatsız edici buluyorum. Kara tahtadaki çiviler gibi rahatsız edici.

"Bilmiyorum." Kendi şifonyerimin çekmecesinden birkaç gömlek çıkarıp yatağımızın üzerinde açık duran kahverengi valizin içine tıkıştırıyorum. "Çekmecede değil mi?"

Çekmeceden başını kaldırıyor ve dudaklarını büzüyor. "Eğer çekmecede olsaydı, neden sana sorayım ki?"

Hmm. Belki de bu yüzden kocamdan nefret ediyorum. Çünkü o büyük bir pislik oldu.

"Gömleğinin nerede olduğunu bilmiyorum." Sütyenlerimi karıştırmaya başladım. Bir haftalık bir yolculuk için kaç tane sutyen getirirsin? Asla emin olamıyorum. "Bu *senin gömleğin*."

"Evet, ama çamaşırları *sen* yıkadın."

"Yani?" Valizime dört sutyen dolduruyorum, bu yeterli olmalı. "Sence ben çamaşır yıkarken kendi kendime 'Ah, işte

Noah'ın UChicago gömleği - onu çamaşır yıkama tarihinde yıkadığım diğer gömleklerini koyduğum çekmece yerine özel bir yere koysam daha iyi olmaz mı?"

Bana gözlerini deviriyor ve çekmeceyi bir kez daha karıştırıyor. "Burada değil."

"Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum, Noah."

Çenesindeki griye çalan koyu renkli kirli sakalı ovuşturuyor. Üç gündür tıraş olmamış, çünkü evden çalışıyor. İşe gitmesi gerekmediği sürece nasıl göründüğü umurunda değil. "Belki de yanlışlıkla Aidan'ın şifonyerine koymuşsundur?"

Dokuz yaşındaki oğlumuz artık kendi çamaşırlarını yıkadığı için bu pek olası değil. Her nasılsa dördüncü sınıf öğrencim kendi çamaşırlarını yıkayabiliyor ama yetişkin kocam bunu yapamıyor. Evlendiğimiz andan itibaren çamaşır yıkama otomatik olarak benim sorumluluğum haline geldi. Hiç tartışma olmadı. Çamaşırları eşim yıkar. Hikayenin sonu.

"Aidan'ın şifonyerine bakabilirsin," diyorum.

Noah bana bıkkın bir bakış fırlatıyor, sonra da koca ayakları döşeme tahtalarını gıcırdatarak oğlumuzun odasına doğru ilerliyor. Gömleği orada bulamayacak. Bir milyon dolarına bahse girerim ki gömlek en başından beri aradığı üst çekmecede.

Sadece birkaç saat içinde Colorado'nun kuzeyinde bulunan şirin bir hana bir haftalık bir yolculuğa çıkıyoruz. Yaklaşık dört saatlik bir araba yolculuğundan sonra bir hafta boyunca açık büfe kahvaltı, jakuzi, doğa yürüyüşleri ve sudan fırlayan alabalıkların bulunduğu bir göl bizi bekliyor olacak. Şehir (ya da bizim durumumuzda banliyö) hayatından uzaklaşmanın ve hala sıcak ve soğuk akan suyun ve Kablolu TV'nin keyfini çıkarmanın mükemmel bir kombinasyonu. Sabırsızlanıyorum.

Kocamla arabada geçirdiğim dört saat hariç. Muhtemelen aptal UChicago tişörtü hakkında konuşmayı bırakmayacak.

Bavuluma bir avuç çorap atıyorum ve Noah'nın şifonyerine doğru yürüyorum. Benim iki şifonyerim ve kıyafetlerle dolu bir dolabım var, Noah'nın ise sadece bir şifonyeri ve dolabında birkaç elbise gömleği var. İlk birlikte olduğumuz zamanlarda, ona kıyasla ne kadar çok kıyafetim olduğu konusunda benimle alay ederdi. Bu konuda hala benimle dalga geçiyor, ancak şimdi bu iğnelemeler çok daha az şakacı.

Eğer bir gömlek daha alırsan, sadece senin kıyafetlerin için ayrı bir ev almamız gerekecek, Claire.

O kadar da değil. Arkadaşım Lindsay'in sadece kıyafetleri için *koca* bir *odası* var. Ama evli değil. Yani her hareketini eleştiren başka biri olmadan istediğini yapabiliyor.

Çekmeceyi karıştırıp gri ve siyah tişörtlerin arasından geçiyorum. Noah hiçbir zaman parlak renklerin hayranı olmamıştır. Gri tonlara sadık kalmaya meyillidir. Bir keresinde yeşil bir tişört almıştı. Bu onun orta yaş kriziydi.

Sadece birkaç saniye sonra, çekmecenin bir köşesine itilmiş bordo bir parıltı görüyorum. Tişörtü çıkarıyorum ve ön tarafına soluk harflerle kazınmış UChicago yazısını görüyorum. Noah'ı tanıdığımdan beri bu tişörtü giyiyor. Bu onun en sevdiği tişört.

Bir an için, ona söylemeden bu gömleği çöp kutusunun dibine atma dürtüsüne kapıldım. Onu aramak için çıldıracak. Ve gerçekten, bu gömleğin emekliye ayrılması gerekiyor. Yakasında bir delik var ve etekleri yıpranmış.

Yine de şu anda kocamdan yeterince sır saklıyorum. Ve ona gömleğin başından beri çekmecede olduğunu söylemenin saf tatminini kaçırmak istemiyorum.

"Anne?"

Yedi yaşındaki kızım Emma, yatak odamızın kapısında durmuş, babasının en sevdiği tişörtü ile ne yapacağımı düşünürken beni izliyor. Çoktan kahvaltı etmiş olmamıza rağmen, üzerinde küçük kar taneleri olan kraliyet mavisi *Frozen* pijamalarını giymeye devam ediyor. Suçluluk duygusuyla tişörtü çekmeceye geri koyuyorum ve Emma'ya gülümsemek için dönüyorum. O da bana gülümsemiyor.

Ağabeyi bir hafta boyunca Penny Teyze'de kalma fikrinden heyecan duyarken, Emma kesinlikle korkmuş durumda. Geçen hafta boyunca Emma her gece uyumak için bizim büyük boy yatağımıza girdi. Neyse ki Noah ve ben aramızda Atlantik Okyanusu büyüklüğünde bir boşluk bırakarak uyuyoruz.

"Neyin var tatlım?" diye sordum.

Emma'nın alt dudağı titriyor. Bana doğru koşuyor ve sıska kollarını kalçalarıma doluyor. "Gitme anne. *Lütfen*."

"Emma..."

Onu üzerimden çekip almaya çalıştım ama yapışkan gibi yapıştı. Çok tatlı. Kocamdan ne kadar hoşlanmasam da çocuklarımı seviyorum. Çocukları hep sevmişimdir. Öğretmen olmamın nedenlerinden biri de bu. Hiçbir şey beni o küçük yüzlerdeki gülümsemeyi görmek kadar mutlu edemez.

Uzanıp Emma'nın nemli açık kahverengi buklelerini yüzünden siliyorum. Saçları benimkilere benziyor ama hâlâ bebek yumuşaklığında. Eğilip yüzümü içine gömüyorum; karpuzlu şampuanı gibi kokuyor. "Sadece bir hafta, tatlım," diyorum.

Gözleri yaşla dolmuş yanaklarıyla bana bakıyor. "Ama ya sana bir şey olursa?"

Yedi yaşındaki kızımın nasıl bu kadar nevrotik olduğunu bilmiyorum. Her şey hakkında endişeleniyor, hiçbir çocuğun endişelenmemesi gereken şeyler hakkında bile. Mesela geçen yıl öğretmenlerin greve gideceği konuşulduğunda, benim işsiz kalacağımdan ve yiyecek alamayacağımızdan endişelenmişti. Yedi yaşındaki hangi çocuk bu konuda endişelenir ki?

"Neden bu kadar endişelisin, Emma?"

Küçük pembe dudağını çiğniyor. "Ormanda olacaksın."

Eğer böyle düşünüyorsa endişelendiği için onu suçlamıyorum. Ebeveynlerinden hiçbiri hayal gücünün herhangi bir uzantısı tarafından "açık hava tipi" olarak adlandırılabilecek türden değil. "Endişelenme," diyorum. "Güzel bir otelde kalıyoruz. Gerçekten güvenli olacak."

Açık kahverengi kaşları birbirine dolanıyor. "Ama bir rüya ..." "Neyi?"

Emma yüzünü buruşturur. "Ormandaki bir canavar seni yedi!"

Gülünç tabii ki. Haftanın büyük bölümünde otele ve oteldeki olanaklara bağlı kalacağız ve eğer dışarı çıkarsak, şehirli turistlere yönelik yürüyüş parkurları gibi sınırlı yerlerde kalacağız. Öyle olmasak bile, Emma'nın hayal ettiği şeyin vahşi doğadan çıkıp hepimizi bir hamlede ağzına tıkan mavi Kurabiye Canavarı benzeri bir yaratık olduğuna eminim.

Yine de Emma'nın bazen bazı şeyler hakkında garip sezgileri oluyor. Bir gece sabaha karşı ikide yatak odamıza geldi ve rüyasında Büyükbaba Joe'nun öldüğünü görüp ağladı. İki gün sonra, görünüşte sağlıklı olan babam ağır bir kalp krizine yenik düştü. Noah her şeyi tesadüfe bağladı ama ben asla unutmadım.

İtiraf etmekten nefret etsem de Emma'nın önsezisi beni huzursuz ediyor. Belki de bu yolculuk bir hatadır.

Yatağımızın üzerindeki iki valize bakıyorum. Noah'nınkinin içine gelişigüzel doldurulmuş giysiler, benimkinin içine ise her şey düzgünce katlanmış. Ya ona gitmek istemediğimi söyleseydim? Çıldırır mıydı? Yoksa önümüzdeki haftayı nefret ettiği biriyle geçirmek zorunda kalmayacağı için rahatlar mıydı?

Ama sonra kapının dışından Noah'nın kahkahasını duydum. Görünüşe göre tüm konuşmaları duymuştu. "Emma!" Kollarını göğsünde kavuşturmuş, kapı aralığında duruyor. "Bunun için gerçekten endişelenmiyorsun, değil mi?"

Emma'nın alt dudağı titriyor.

"Canavar diye bir şey olmadığını biliyorsun!" Başını yana doğru eğiyor. "Şey, gıdıklayan canavarlar hariç!"

Endişelerine rağmen Emma'nın kahverengi gözleri heyecanla açılır. Bir dakika boyunca gıdıklandıktan sonra, gördüğü korkunç rüyayı tamamen unutmuş gibi görünüyor. Anı yaşayabilen ve biraz gıdıklanmanın yardımıyla her şeyi unutabilen bir çocuk olmak güzel olmalı.

Noah çocuklarla iyi anlaşıyor. İyi olmadığını söyleyemem. Ona tapıyorlar ve o da onları en az benim kadar seviyor. İşte bu yüzden birbirimizden nefret etmemize rağmen hâlâ birlikteyiz. Kelimeleri asla yüksek sesle söylememiş olsak da, ikimiz de çocuklar için birlikte kaldığımızı biliyoruz. Şimdilik.

"Tamam," diyor Noah Emma'ya. "Penny Teyzen her an burada olabilir. Bavulun hazır mı?"

Emma'ya sadece bu yolculuk için Karlar Ülkesi tekerlekli valizi aldık. Onu aldığında çok heyecanlandı. "Neredeyse."

"Toplanmayı bitirsen iyi olur." Tek kaşını kaldırıyor. "Yoksa... gıdıklama canavarı geri gelebilir..."

Parmaklarını pençeye dönüştürür ve Emma ciyaklayarak odadan kaçar. Yüzünde çarpık bir gülümsemeyle onun gidişini izliyor. Bir an için onu eskiden ne kadar çok sevdiğimi hatırlıyorum. Birlikte ne kadar eğlendiğimizi. Beni yemeğe götüreceğini öğrendiğimde tüm vücudumun nasıl karıncalandığını. Emma'yı güldürdüğü gibi beni de güldürürdü.

Acaba işleri düzeltebilir miyiz? Belki de şu anda her zamanki iğneleyici yorumum yerine nazik bir şey söylersem gülümseyecek ve gülecektir. Ve

belki bu geziyi ilişkimizi iyileştirmek için bir şans olarak kullanabiliriz. Belki de bizim için çok geç değildir.

Ama sonra Noah dönüp bana bakıyor ve yüzündeki gülümseme kayboluyor. "Gömleğimi kaybettin," dedi.

"Başından beri çekmecendeydi Einstein." Bugün bir şeyleri düzeltmeyeceğiz. Ya da hiçbir zaman.

BÖLÜM 2

CLAIRE

Kız kardeşim Penny çocukları almak için saat tam dokuz garaj yolumuza geldi. Yumuşak başlı ilk çocuğum Aiden yanağına bir öpücük kondurduktan sonra itaatkâr bir şekilde onun cipine tırmanıyor ve kemerini bağlıyor. Yükseltici koltuktan daha yeni mezun oldu ve bu sorumluluğu çok ciddiye alıyor.

Emma farklı bir hikaye. Kalçama sıkıca yapıştı, gıdıklama saldırısından elde ettiği rahatlık artık çoktan kaybolmuştu.

Penny CRV'nin yan tarafından geliyor, sarı at kuyruğu sallanıyor ve ellerini yoga pantolonuna siliyor. "Sorun nedir, Em? Penny Teyze ile süper eğlenceli bir hafta geçirmek istemiyor musun?"

Emma, Penny ile harika vakit geçirecek. Penny'nin kendi üç çocuğu var ve her zaman heyecan verici (ve dağınık) bir pişirme projesinde dirsek derinliğindeler. Ya da makarna içeren bir sanatla. Ve arka bahçesinde acayip bir kaydırağı var. Ama şu anda kızımın umurunda bile değil. Başını karnımın derinliklerine sokarak karşılık veriyor.

"Rüyasında bir canavarın bizi yediğini görmüş," diye açıklıyorum.

"Oh, korkunç!" Penny sempatik bir şekilde başını sallar. "Ama annenle babanın gittiği yerde canavar olduğunu sanmıyorum, Em. Kuzey Colorado'ya gidiyorlar ve tüm canavarlar güneyde. O yüzden bir şey olmaz."

Başka bir çocuk ikna edilebilirdi ama Emma bir fizikçinin kızı. Kusursuz bir mantık anlayışı var. Bu yüzden Penny'ye alaycı bir bakış fırlattı ve yüzünü kalçama döndü.

Bu sabah ikinci kez, bu yolculuğun bir hata olup olmadığını merak ediyorum. Noah ile zaten kavga ediyorduk, şimdi de arabada *dört saat* geçireceğiz. Bazen arkadaşlarımızın arabada bizimle olması kavgalarımızı azaltıyor ama çoğu zaman Noah'la birbirimizden ne kadar nefret etmeye başladığımızı herkesin gözü önünde utanç verici bir şekilde seyretmemize neden oluyorlar.

Belki de evde kalmalıyım. Geri çekilmek için çok geç değil. Noah bensiz gidebilir.

Öte yandan, bu seyahate çıkmak istememin başka bir nedeni daha var. Ve her neyse, rezervasyon iade edilemez.

Penny ve ben birlikte çalışarak Emma'yı kalçamdan indirmeyi başardık, çoğunlukla da bol bol dondurma vaadiyle. Çocukların bavullarını onun bagajına attık, sonra gitmeye hazırlar. Bebeklerimden bir hafta boyunca uzak kalacağımı bilmek göğsüme bir hüzün saplıyor. Her yıl seyahate çıksak da, bu hep acı verici oluyor.

"Onlara iyi bakacağım," diye söz veriyor Penny.

"Teşekkürler." Edeceğini biliyorum. Süper bir anne gibi. Noah ile sürekli tartışmalarım ve özel eğitim öğretmeni olarak yoğun işim arasında, bazen annelik departmanında yetersiz kaldığımı hissediyorum. Ama işimden asla vazgeçmem, onu çok seviyorum.

"Bu arada." Sesini bir kademe alçaltıyor. "Noah'a...'dan bahsettin mi?"

Eve bir göz attım. Noah hâlâ üst kattaki yatak odamızda eşyalarını topluyordu. "Hayır. Henüz değil."

Gözleri büyür. "Claire, ona söylemek zorundasın! Ne zaman bir şey söyleyeceksin?"

"Yakında, tamam mı?" Onun tişörtü için yaptığımız aptalca kavgayı açıklamak istemiyorum. "Oraya varmadan önce ona söylerim."

Bana klasik "ben senden daha iyi bilen büyük kız kardeşinim" bakışını atıyor. Bu bakıştan nefret ediyorum. Özellikle de haklı olduğu için. Noah ve ben en kısa zamanda konuşmalıyız. Bu konuda onu gafil avlayamam.

"Arabaya biner binmez ona söyleyeceğim," diyorum. "Lindsay'i almadan önce."

Evet, bu ilginç bir yolculuk olacak.

Penny'ye sarılıp vedalaşıyorum ve çocukları son bir kez öpmek için arka koltuğa doğru eğilmek üzere kendimi ikiye katlıyorum. Emma bana daha sıkı sarılıyor. Bu iğrenç duyguyu neden uzaklaştıramıyorum? Evlendiğimiz her yıl böyle bir yolculuğa çıktık. İlk kez bu kadar kötü hissediyorum.

Hepsi Emma'nın aptal rüyası. Saçma olduğunu biliyorum ama kafamdan

Ben.

atmam gerekiyor. Haftayı mahvetmesine izin vermeden önce.

BÖLÜM 3

CLAIRE

Yolculuğa gümüş rengi minivanımı götürüyoruz, çünkü birden taşıyabiliyor. Noah minivanı aldığımda saçmaladığımı düşünmüştü, ancak sürekli araba paylaşımı yapıyorum, bu yüzden çok kullanışlı oldu. Üç sıra koltuk var, böylece çocuklar birbirinin üstüne binmek zorunda kalmıyor. Buna bayıldım. Her zamanki gibi, Noah kesinlikle yanılıyordu.

Emma'nın yükseltici koltuğunu kaldırıyorum, böylece tüm yetişkinlerin oturacak bir yeri olacak. Dün gece, utanç verici derecede kirli olan arabayı temizledim. Bu kadar patates kızartması arka koltuğa nasıl girmişti? Ve neden her şey bu kadar *yapış yapıştı*? Temizlemek için elimden geleni yaptım ama muhtemelen hâlâ birkaç yapışkan leke kalmıştır.

İkimizin de birer valizi var ama benim valizim Noah'ınkinin iki katı büyüklüğünde ve kırılma noktasına kadar dolu. Bavulumu arkaya öyle bir fırlatıyor ki, yanıma kırılacak bir şey almadığıma seviniyorum. Bana olan saldırganlığını çıkarmaya karar verdi. İyi tarafından bakarsak, en azından yolculuk için tıraş oldu.

"Bu kadar eşyaya ne gerek var?" diye homurdanıyor. "Sadece bir haftalığına gidiyoruz."

Kuşkusuz, bavulumu hafif hazırlamamıştım. Ancak Haziran ayının sonundayız, bu da havanın bunaltıcı olabileceği kadar soğuk da olabileceği anlamına geliyor. Hazırlıklı olmalıyım. "Sen de bolca getirmişsin," diye belirttim.

Noah yepyeni olta takım kutusunu yavaşça arkaya yerleştiriyor. "Balık tutmaya gidiyorum. Malzemelerim olmalı."

Doğru ya. Aylardır balığa çıkacağı için heyecanlıydı. "Gölde saatlerce oturmaktan neden bu kadar heyecan duyduğunu hâlâ anlamıyorum. Kulağa acı verici geliyor."

Omuz silkiyor. "Sadece... Kafamı boşaltmaya ihtiyacım var."

Tamam, her neyse. Onunla gitmemi istemediği sürece. Eğer ikimiz tekneyle gölün ortasına gidersek, içimden bir ses sadece birimizin canlı döneceğini söylüyor.

Noah pantolonunun cebinden yedek araba anahtarlarını çıkarıyor ve sürücü koltuğuna kayıyor. Bunun *benim* arabam olduğunu düşünürsek garip bir hareket. Sürücü tarafındaki cama vuruyorum. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Ne? Gitmiyor muyuz?"

"Evet, ama bu benim arabam. Neden *sen* sürüyorsun?"

Bana gözlerini deviriyor. "Hadi ama Claire. Bu arabayı üç yıldır kullanıyorsun ve şimdiden on tane ezik var."

Bu tamamen yanlış değil. Yine de. "Bu eziklerin hepsi benim hatam değil."

"Sen nasıl istersen."

Dişlerimi sıkıyorum, bunun için kavga etmeye değer mi diye düşünüyorum. Araba kullanmayı seviyor değilim ve dört saat boyunca direksiyon başında olmak için çok hevesliyim. Ama neden bu uzun yolculuklarda arabayı hep kendisinin kullanacağını sanıyor? Daha da kötüsü, daha sonra tüm sürüşü ona yaptırdığım için şikayet edecek ve şimdi yorgun ve huysuz.

Eğer birlikte iki çocuğumuz olmasaydı, şu anda bu işi bırakırdım.
Tam şu anda.

Bir an için kendime hayal kurma izni verdim. *Noah, bitti.* Bu kelimeleri söylemek çok iyi hissettirirdi.

Onun yerine, yanındaki yolcu koltuğuna tırmandım. Geçen hafta aldığım ve yaşıma göre hala oldukça güzel olduğunu düşündüğüm bacaklarımı gösteren açık pembe şortumu düzeltiyorum. Noah'ın fark edeceğinden değil. Eskiden birlikte dışarı çıktığımızda güzel giyinirdi ama şimdi kot pantolon ve tişörtle yetiniyor. Gerçi itiraf etmeliyim ki, onun sağlam vücudunda hiç de fena durmuyorlar.

Gözlüklerini burnuna doğru itiyor ve bana bakmak için başını çeviriyor. "Tuvaleti kullanmayacak mısın?"

"Hayır."

Kaşlarını çattı. "Bak, şimdi gitmelisin. Sen gidebilesin diye otuz dakika sonra bir benzin istasyonunda durmayacağım."

"Tamam. Gitmek zorunda kalmayacağım."

"Gerçekten mi? Çünkü ne zaman ayrılmadan hemen önce gitmesen, hemen durmak zorunda kalıyorum gibi hissediyorum."

Ona ters ters bakıyorum. Gerçekten bu konuşmayı yapıyor muyuz? Ben beş yaşında değilim. "Noah, tuvalete gitmem gerekseydi giderdim. Gitmek zorunda değilim."

Bir süre bana bakıyor, sonra anahtarı gaza sokuyor. "Sen nasıl istersen, Claire."

Arabayı dikkatlice garaj yolundan çıkarıp Lindsay'in evine doğru sürmeye başladığında öfkeyle koltuğuma geri çöküyorum. Bir dakikalık sessizlikten sonra radyoyu çalıştırmak için düğmeye basıyor ve Adam Levine'in sesi daha önce yüzlerce kez dinlediğim bir şarkının sözlerini mırıldanıyor.

Noah gözlüklerinin ardından yola bakıyor. İlk çıkmaya başladığımız zamanlarda sadece sınıfta ve araba kullanırken gözlük takardı. Randevularımızda hiç takmazdı. Son on beş yılda, her zaman taktığı bir noktaya geldi. Görüşünün kötüleştiğini söylüyor ama ben o kadar emin değilim. İşe gitmesi gerekmiyorsa artık tıraş olmaya zahmet etmemesi ile aynı nedenden dolayı sürekli takıyor. Artık giyindiği ya da duş aldığı için şanslıyım.

"Bize ayrı odalar tuttum," diye ağzımdan kaçırdım.

Noah kırmızı ışıkta ayağını frene kaydırdı. Dönüp bana bakıyor, ela gözleri kocaman. "*Ne*?"

"Otelde." Ondan uzağa, ön camdan dışarı bakıyorum. "Bize iki ayrı yatak odası ayırttım."

"Sen mi yaptın?" Bütün sabah (hatta bütün *yıl*) durmadan kavga etmemize rağmen sesi incinmiş gibi geliyor. "Ama... neden?"

"Şey..." Gömleğimdeki gevşek bir iplikle oynuyorum. "Düşündüm de... Yani, sen horluyorsun, Noah. Sen de sürekli uykumda çok fazla hareket ettiğimi söylüyorsun. Ben de düşündüm ki, bilirsin, ayrı olursak ikimiz de daha iyi uyuyabiliriz." Aceleyle ekliyorum, "Sadece bir haftalığına."

Noah'a bir göz atıyorum. Gözleri yaya geçidine sabitlenmiş ve çenesinde bir kas seğiriyor.

"Yani," diye geveliyorum, "*tamamen* ayrı tatil yapan pek çok çift var. Bunda yanlış bir şey yok. Bilirsiniz, biraz ayrı kalmak. Zaten zamanınızın çoğunu balık tutarak geçireceksiniz ve çok erken kalkmanız gerekecek..."

Işık yeşile dönüyor ve Noah gaza öyle sert basıyor ki başım geriye düşüyor. "Tamam, anladım. Anladım."

"Yani... senin için sorun yok mu?"

Çenesindeki o kas hâlâ seğiriyor. "Tabii ki. Ayrı yatak odaları. Mükemmel. Belki de bu yolculuk sırasında birbirimizi hiç görmek zorunda kalmayacağız." "Noah..."

Ama ben daha tek kelime edemeden Noah uzanıyor ve radyonun sesini her türlü konuşma girişimini bastıracak kadar açıyor. Sanırım bunu tartışmayı bitirdik.

Pek heyecanlanmadı. Açıkçası, bir hafta boyunca birlikte küçük bir odada sıkışıp kalmayacağımız için rahatlama ihtimali olduğunu düşünmüştüm. Görünüşe göre rahatlamamış.

Yine de geri almayacağım. Bütün ay boyunca bu ayrı odaları dört gözle bekledim. Muhtemelen ona daha önce söylemeliydim ama haftalarca bu konuda somurtmasıyla uğraşmak istemedim. Eminim oraya gittiğimizde, kararımdaki bilgeliği görecektir. Belki gelecek yıl ayrı ayrı tatillere çıkarız. Lindsay ve ben yıllardır konuştuğumuz Hawaii seyahatine çıkabiliriz.

Ya da belki gelecek yıl hiç birlikte olmayacağız. Asla bilemezsin.

BÖLÜM 4

CLAIRE

Castle Pines'taki evimizden Lindsay'in Denver'daki apartmanına gitmek neredeyse yarım saat sürüyor ve bu süre zarfında Noah ile tek bir kelime bile edemiyoruz. Bana bakmıyor bile.

Mantıklı yanım bu geziyi iptal etmemiz gerektiğini söylüyor. Ya da en azından ben vazgeçmeliyim. Dört saatlik yolculuk yeterince kötü, ama şimdi işimiz ve çocuklarımız olmadan bütün bir *haftayı* birlikte geçirmek zorunda ? Kulağa cehennem gibi geliyor.

Yine de gitmek için kendimce sebeplerim var.

Plana göre hepimiz Lindsay'in binasının önünde buluşacağız, çünkü burası hafta boyunca herkesin rahatça park edebileceği bir yer. On dakika erken geliyoruz ama Lindsay çoktan binasının önünde iki büyük bavulla dikiliyor - benim sahip olduğumdan daha fazla. Bunu Noah'ya söylemeyi düşündüm ama sessizlik kuralımızı bozmamaya karar verdim.

Lindsay minivanı gördüğünde coşkuyla el sallıyor. Harika görünüyor. Sarı saçlarını mükemmel bir şekilde dağınık topuz yapmış, burnunda bir çift Ray-Ban gözlük var ve dar kot pantolonunu en şirin siyah yürüyüş botlarının içine sokmuş. Üniversiteden beri formumu koruduğumu düşünmek isterdim ama grubumuz içinde üniversitede olduğundan *daha* iyi görünen tek kişi Lindsay. Sanki her yıl poposu daha da kalkıyor.

Noah'ya bakıyorum, ona bir göz atıyor mu diye. Bakmıyordu. Hala konuşmamız hakkında somurtuyor.

Lindsay'nin çantalarını içeri atması için bagajı açıyoruz, sonra orta sıraya, tam arkama kayıyor. Hızlı bir koltuk sarılması yapıyoruz ve Noah selam vermek için sessizliğini bozuyor. Noah Lindsay'i neredeyse benim kadar uzun zamandır tanıyor olsa da sarılmıyorlar. Noah sağda solda dolaşıp insanlara sarılacak türden bir adam değil; sarılmak sadece yakın aile bireylerine mahsus.

"Yani!" Ben de diyorum ki. "Sonunda Warner'la tanışabileceğiz! *Çok* heyecan verici!"

Lindsay'in porselen teni mutlulukla kızarıyor. "Onunla tanışman için sabırsızlanıyorum Claire. O... şey, o inanılmaz biri. Gerçekten aradığım kişi olduğunu düşünüyorum."

"Doktor bu mu?" Noah soruyor. Sesi tamamen ilgisiz geliyor ama en azından kibar davranıyor.

Kül sarısı saçlarının gevşek bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "O bir *cerrah*."

Dikiz aynasından ona baktığını görebiliyorum. "Ne tür bir cerrah?"

"Bir plastik cerrah." Noah yorum yapamadan hemen ekliyor: "Ama sadece göğüs ameliyatı ve yüz gerdirme yapmıyor. Yüz rekonstrüksiyonu da yapıyor. *Mucizeler* yaratıyor. Hastalarının internette onun hakkında söylediklerini duymalısın." Koltuğa yaslanıp arkasına yaslanıyor. "Ama hiç de kendini beğenmiş biri değil. Çok tatlı ve ayakları yere basan biri."

Ona göz kırpıyorum. "Ve sevimli?"

"Çok şirin!" Kıkırdıyor. "Ve en iyi kısmı ne biliyor musun? O bir Akrep burcu."

Noah yüksek sesle homurdanıyor. "En iyi kısmı *bu* mu?"

Noah burçlara, zodyak işaretlerine ya da arkasında titiz deneysel kanıtlar olmayan hiçbir şeye inanmıyor. Bunu söylemekten de çekinmiyor. Yine de bu Lindsay'i rahatsız etmiyor. Ona göre, Noah tipik bir Oğlak.

"Bu mükemmel çünkü ben bir Başak burcuyum," diye açıklıyor ona. "Başak bir toprak burcudur ve biz toprak burçları arasında en seçici olanıyızdır. Ama Akrep gibi su burçları bizi yumuşatır ve bize duygusal bir çıkış sağlar." Gözleri genişliyor. "Bu çok güçlü bir denge."

"Anlıyorum," diye mırıldandı. "Peki nasıl oluyor da bu kadar uygun bir genç Akrep kendini hâlâ bekâr buluyor?"

Kaşlarını çatıyor. "Bu biraz üzücü bir hikaye. Warner son yedi yıldır bir kadınla birlikteydi ama bir yıl önce o kadın... öldü."

Bir elimle ağzımı kapatıyorum. "Oh, bu korkunç." Ayık

bir şekilde başını sallıyor. "Kanser. Bu onun için çok

zor oldu." "Tabii ki..."

"Yani... biraz ağırdan alıyoruz." Pencereden dışarı bakıyor. "Ama işler artık oldukça ciddileşiyor. Geçen gün yüzük bakmayı bile ima ediyordu."

"Vay canına," diye nefes alıyorum. "Bu inanılmaz. Evlenmek istediğinden bile emin değildim."

"Ben de emin değildim," diye itiraf ediyor. "Ama Warner o kadar muhteşem ki. Onunla tanıştığımdan beri başka biriyle birlikte olmayı hayal bile edemiyorum. Ama eminim bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorsunuzdur..."

Bir nefes çekiyorum. Noah'ya bakıyorum ve onun da benim düşündüğümü düşündüğü çok açık.

"Ooh, işte orada!" Lindsay ciyaklıyor.

Başımı kaldırıyorum ve Lindsay'in pencereden dışarıya bakışını takip ediyorum. Son altı aydır bu adamdan bahsediyordu ama onunla tanışmama hiç izin vermemişti ve ayrıntılar konusunda oldukça cimriydi. İnternette yaptığım aramaların hiçbirinden bir şey çıkmadı ve ben de adamla tanışmak için can atıyordum.

Ve sonunda Warner'ı gördüm.

Şöyle diyelim, Lindsay'in sonunda evlenmeye karar vereceğini hayal ettiğim adam tam da böyle biriydi.

Her şeyden önce, o muhteşem. O kadar muhteşem ki çenemin biraz düştüğünü fark ettim. Noah iyi görünümlü bir adam olmadığından değil - kocam takım elbise giyip kravat taktığı nadir zamanlarda düpedüz yakışıklı olabiliyor. Ama Warner bir film yıldızı olabilirmiş gibi görünüyor. Güneşten kavrulmuş sarı saçlar, berrak mavi gözler, tişörtünün altından görünen şişkin kaslar. Ve bir yarık var. Lindsay çene yarıklarına bayılır. Gerçekten yakışıklı olan her insanda çene yarığı olduğuna dair bir teorisi var.

"Vay canına," diyorum yüksek sesle.

"Biliyorum, doğru!" Lindsay onayımdan memnun görünüyor. "Seksi değil mi?"

Noah yanımda gözlerini deviriyor ama o bile Warner'ın ne kadar muhteşem olduğunu fark etmek zorunda. Lindsay'e dönüp baktığımda ne kadar etkilendiğini görebiliyorum. Erkekler söz konusu olduğunda her zaman tanıdığım en seçici insan olmuştur - pek çok mükemmel erkeği anlaşılır bir neden olmadan bırakmıştır - ama kabul etmeliyim ki, tutarken ne yaptığını biliyordu. Bu adamdan gerçekten hoşlanıyor.

Warner'la ilgili dikkatimi çeken bir diğer şey de sadece bir parça bavulu olması. Küçük bir çanta. Noah oldukça hafif toplanmıştı, ama bu adam kazandı. Elinde sadece bir ya da iki günlük kıyafet alabilecekmiş gibi görünen tek bir küçük spor çantası var.

Lindsay arka kapıyı açar ve Warner minibüsün içine dalar. Onu daha da çekici gösteren bir gülümseme takınır.

Mümkün. Bana elini uzattı, tokalaşması sıcak ve sertti. Bu adam benim cerrahım olsaydı, çok yetenekli ellerde olduğumu hissederdim. Haftanın herhangi bir günü aşk kollarımdaki yağları emebilirdi.

"Sen Claire olmalısın," diyor Warner. Sesi arabanın içinde yankılanan zengin bir bariton. "Hakkınızda çok şey duydum."

"Umarım her şey yolundadır!" Sesim biraz titriyor. Garip bir şekilde gerginim. "Sadece." Bana göz kırpıyor, bu da beni bir kız öğrenci gibi titretiyor.

Dikkatini Noah'a çeviriyor. "Noah, değil mi?"

Noah onun uzattığı eli çok daha az hevesle sıkıyor. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Bu hanı tavsiye eden sizdiniz, değil mi?"

Warner heyecanla başını sallar. "Daha önce birçok kez orada kaldım. Orayı seveceksin. Balık tutmaya gitmekle ilgilendiğini duydum."

Noah omuz silkiyor, her ne kadar son bir haftadır tek konuşabildiği konu bu olsa da. "Bir deneyebileceğimi düşündüm."

"balıkçılık harika. Alabalıklar sudan dışarı fırlıyor.

Buna bayılacaksınız."

Lindsay Warner'ın eline uzanır ve parmaklarını onunkilere geçirir. Warner gözlerinde şehvetle ona sırıtıyor. Çok çekici bir çift oldular. İzlemiyormuş gibi yapıyorum. Tüm bunların göğsümü kıskançlıktan yaktığını kesinlikle itiraf etmek istemiyorum. Noah ve ben eskiden böyleydik. Ama bu sadece uzak bir anı.

Lindsay ve Warner arka koltukta sarmaş dolaş olurken, Jack ve Michelle'in nerede olduklarını merak ederek pencereden dışarı bakıyorum. Michelle her zaman çok hızlıdır, ama Jack bazen ikisini de geç bırakır. Lindsay ve Warner öpüşmeye başlamadan önce gelmelerini umarak arka koltuğa bakıyorum. Adam kızın çenesini okşuyor ve çok uzakta olmadığından endişeleniyorum.

"Peki siz ikiniz nasıl tanıştınız?" Yüksek sesle soruyorum.

Lindsay gözleri parlayarak Warner'dan ayrılır. "Oh, harika bir hikaye! Süpermarketteydik. Yeni çıkış yapmıştım ve arabama iki poşet yiyecek taşıyordum ve bir de ne göreyim, poşetlerden birinin altı düştü!"

Warner çarpık bir şekilde gülümsüyor. "O süpermarkette poşetleri hep fazla doldururlar."

Başını şefkatle ona doğru eğiyor. "Her neyse, tam arkamdaydı ve tüm yiyecekleri arabama taşımama yardım etti." Kıkırdıyor.

"Sonradan ameliyata gittiğini öğrendiğim ve onu geç bıraktığım halde!"

Bir kolunu ona doluyor ve onu kendine çekiyor. "Sadece bir göğüs ameliyatıydı. Ölüm kalım meselesi değil."

Lindsay'in yüzü gülüyor. İyi bir tanışmaya bayılır. Daha önceki ilişkilerinin hiçbirinin nasıl tanıştıklarına dair iyi bir hikayeleri olmadığı için yürümediğine ikna olmuştu. Şimdi nihayet, harika bir tanışma hikayesi var.

Bir an için Noah'yla göz göze geldim. Bana gözlerini deviriyor, sonra hızla tarafa bakıyor. Noah ve benim harika bir tanışma hikayemiz yok. Üniversitenin ilk yılında koridorun sonunda oturduğu için tanışmıştık. Yılın ilk yarısında birbirimizi çok sık gördüğümüz için tanışmış sayılmayız.

Sık sık ağır paketleri odama taşımama yardım ederdi. Sanırım bu biraz romantik. Genellikle paketlerimi taşımama yardım ettikten sonra odamda bir süre sohbet ederdik. Bir gün annemden gelen bir bakım paketini taşımıştı ve kutuyu masama bıraktıktan sonra ensesini ovuşturdu ve bana çarpık bir gülümseme attı. "Akşam yemeği yemek ister misin?" diye sordu.

"Tayland mı?" Ben sordum.

"Harika!" dedi. Tayland yemeklerinden nefret ettiğini sonradan öğrendim.

O sırada herhangi bir ilişki arayışında değildim. Bir yıl önce ciddi bir erkek arkadaşım vardı ama beni aldatırken yakalayınca aniden bitti. Aslında yaz boyunca tekrar bir araya gelmeyi düşünüyorduk, ama sonra bir yaz programındayken trajik bir şekilde boğulduğunu öğrendim ve tüm bu deneyim beni sarstı ve tekrar ilişkiye girme konusunda isteksiz bıraktı. Ama Noah ve ben yemekte harika vakit geçirdik. Zeki olduğunu hep biliyordum ama bu kadar komik olduğunu fark etmemiştim. Ve sevimli. Yine de sadece arkadaş olduğumuzu sanıyordum. Ta ki beni eve götürüp yurdun önünde öpene kadar.

Ne kadar iyi öpüştüğüne şaşırdığımı hatırlıyorum. Daha önce birkaç erkekle öpüşmüştüm ve her zaman iyiydi, ama Noah ile başka bir seviyedeydi. O geceye kadar onu biraz aptal komşum olarak düşünmüştüm, bu yüzden bu son derece hoş bir sürprizdi. Ve sonra geri çekildiğinde bana bakışı... O anda bana ikinci kez çıkma teklif ederse evet diyeceğimi biliyordum.

Şimdi Noah'a bakıyorum. Beni en son ne zaman böyle öpmüştü? Hatırlayamıyorum bile. Bir daha asla olmayacağına eminim.

Yolcu tarafındaki cama vurulunca düşüncelerimden sıyrılıyorum. Jack ve Michelle Alpert arabanın hemen dışındalar ve dikkatimizi çekmeye çalışıyorlar. Jack çılgınca el sallıyor. Ve sonra ağzından "üzgünüm" kelimesi çıktı.

Nihayet! Neredeyse on dakika geciktiler.

Noah arka kapının kilidini açar ve Jack kapıyı zorlayarak açar. "Geç kaldın," diye çıkışır Noah ona.

"Ben de seni gördüğüme sevindim dostum," diyor Jack.

Noah bavullarını arkaya sıkıştırmalarına yardım etmek için inmek zorunda kalır. Noah ve Jack bir araya geldiklerinde genellikle şakalaşırlar ama Noah şu anda bunun için fazla gergin görünüyor. Lindsay ve benim gibi, Noah ve Jack de üniversitede oda arkadaşıydılar. İkisi birbirinden çok farklı olduğu için bu durum zıt kutupların birbirini çekmesi gibi bir şey. Noah fizik ineğiydi, Jack'in ise uzun saçları vardı ve gitar çalardı. O gitarı tıngırdatırken, eski Beatles şarkılarını söylerken dizlerimin bağı çözülürdü. Şu anda bile o sert görünüşe sahip - Noah ve Warner'ınkilere kıyasla saçları hala dağınık ve elleri el emeği ve gitar çalmaktan nasır tutmuş durumda.

Noah'ya hiç söylemediğim bir şey de, ilk yılımda yan komşum olan iki yakışıklı çocuk arasında bana çıkma teklif etmesini umduğum kişinin *Jack* olduğuydu. Ve yılın ilerleyen zamanlarında, ikimizin de çok içtiği bir partide Jack bana çıkma teklif etmek istediğini itiraf etti, ama korkup vazgeçti ve Noah benden önce davrandı. İkimiz de rom ve kolalarımızı yudumlarken sırıttı ve değişmek isteyebileceğimi düşünüp düşünmediğimi sordu.

Biraz sarhoştum ama yine de hayır dedim. Değişmekle ilgilenmiyordum. Asla olmazdı. *Noah*'ı seviyordum. O noktada, sadece birkaç aydır çıkıyor olmamıza rağmen, hayatımı birlikte geçirmek istediğim adamın o olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Ne büyük bir hata.

Önce Michelle arka koltuğa kayıyor. Simsiyah saçlarını kusursuz bir şekilde topuz yapmış ve üzerinde sanki bu sabah ütülenmiş gibi duran beyaz bir tişört var. Onu daha önce tek bir saçı bile dağınık gördüğümü sanmıyorum. Boşanma avukatı olarak çalışıyor ve söylentilere göre Denver'daki en iyi boşanma avukatı. Eğer Noah ve ben bu yönde ilerlersek, hangimizin onu tutabileceğini görmek için bir yarış olacak.

Hizmetler. Birçok yönden Jack'in tam tersi, ama birlikte her zaman mutlu görünüyorlardı.

Belki de çocukları olmadığı içindir. Jack'e göre Michelle çocuk sahibi olmakla hiç ilgilenmemiş. Yani sabahın ikisinde çığlık atan bebekle kalkma sırasının kimde olduğu konusunda hiç şiddetli bir tartışma yaşamamışlar. Ya da kakalı bezi kimin değiştireceği konusunda 179 numaralı kavgayı.

"Geç kaldığımız için özür dileriz." Michelle bacak bacak üstüne atarak Jack'e bir bakış attı. "Bunu *silah* taşımaya çalışırken yakaladım."

"Jack!" Lindsay'in nefesi kesilir.

"Yüce Tanrım." Jack bir elini dağınık siyah saçlarında gezdirdi. "Tabanca taşımıyordum. Bir *tüfekti*. Orada ava gidilebilecek bir yer olduğunu duydum."

"Bu durumu daha iyi yapmaz Jack," diyor Michelle sertçe. Onun için üzülüyorum, bir tartışmada onu alt etmeye çalışıyor. Bu imkânsız olmalı.

Lindsay, "Avlanmak barbarlıktır," diye homurdanıyor.

Jack yüzünü buruşturur. "Et yiyorsun, değil mi Lindsay? Tabağına nasıl geldiğini sanıyorsun? Sence o hayvanlar doğal nedenlerle mi ölüyor?"

Lindsay, "Avlanırken her şey farklı oluyor," diyor. "Hiç Bambi'yi gördünüz mü? Avcının Bambi'nin annesini vurduğu zamanı hatırlıyor musun? İstediğin bu mu Jack? Bambi'nin annesini öldüren kişi olmak mı?"

Jack'in dudaklarının bir köşesi yukarı doğru çekilir. "Sakın aldanma. Eğer bir geyiğin eline fırsat geçseydi, seni ve değer verdiğin herkesi öldürürdü."

Michelle Jack'in kaburgalarını dürter ve Jack acı içinde inler. "Bunun birlikte yapabileceğimiz bir şey olduğunu düşünmüştüm, Michelle."

"Bu yolculuk sırasında yapmam gereken bir sürü iş olduğunu *biliyorsun*," diye iç geçiriyor Michelle. "Yemek dışında odadan çıkarsam şanslı sayılırım. Ama çıkmasam bile *asla* ava gitmem. Asla."

Ve şimdi herkes Jack'e bakıyor.

"Bak," der Jack, "silahı ben getirmedim. Bambi'nin annesini öldürmeyeceğim. Hadi gidelim."

"Harika fikir," diyor Noah. Ve bir kez daha gaza o kadar sert ki boynum geriye doğru kırılıyor.

BÖLÜM 5

ANONYMOUS

Çocukluğumla ilgili en çok hatırladığım şey annemin arabası.

Yolcu tarafında uzun bir çizik ve ön çamurluğunda büyük bir göçük olan yeşil bir Dodge'du. Ben hatırlayamadan önce kullanılmış araba almıştı - o araba benden daha yaşlıydı. Bana babamın onunla birlikte ikinci el araba galerisine gittiğini ve iyi bir anlaşma yapmak için kalitesiz satıcıyla nasıl pazarlık yaptığını anlatırdı. Benim babam da satıcıydı. Bu yüzden hileleri biliyordu. Ayrıca bu yüzden çok seyahat ederdi.

Ben küçük bir çocukken babam arkaya bir araba koltuğu almıştı. Beni koltuğa bağlamak için çok . "Arkada rahat ve güvende misin, evlat?" derdi.

Ama babam gezmeye gittiğinde annem depresyona girerdi. Emniyet kemerimi takıp takmadığım umurunda bile olmazdı. Dışarı çıktığımızda, arkaya geçmemi söyler ve emniyet kemerimi takmam için bana on saniye verirdi. O zamana kadar emniyet kemeri takılmadıysa, çok kötü. Günün geri kalanında kemerini takmanı bekleyecek vaktim var mı sanıyorsun?

Çoğunlukla beni markete götürürdü. Beni arkadaşların evine, oyun parkına ya da eğlenceli bir yere götürmezdi. Sadece bakkala götürürdü. Ya da benzin istasyonuna.

Ben dört yaşındayken, babam şehir dışındayken, beni arabasıyla dışarı çıkardı. Araba koltuğunu kendi başıma bağlayamadığım için arkada, sürücü koltuğunun arkasında yanına oturdum. Emniyet kemerinin kayışı boynumun üzerinden geçti ve derimi kesti. Şikayet etmemem gerektiğini biliyordum.

Markete vardığımızda onu takip etmeye başladım ama başını salladı. "Sadece birkaç şey almam gerekiyor," dedi büyük mor çantasını omzuna asarken. "Sen arabada kal. Beni yavaşlatmana ihtiyacım yok."

Sonra ben içerideyken arabanın kapısını kapattı.

Daha önce de beni arabada bırakmıştı. Birçok kez. Ama bugün sıcaktı. O kadar sıcaktı ki sokaktaki herkes şort ve eşofman giyiyor ve havanın ne kadar sıcak olduğundan bahsederken kendilerini yelpazeliyorlardı.

Annem arabadayken klima çalışıyordu. Arkada zar zor hissediliyordu ama sirkülasyon yapıyordu. Ne yazık ki, motoru durdurduktan sonra arabanın içindeki sıcaklık artmaya başladı.

İlk başta çok kötü değildi. Sıcaktı ama sıcak umurumda değildi. Sonra daha da ısındı. O kadar sıcaktı ki, nefes almak zorlaştı. Hava sıcakken nefes almak neden zordur biliyor musunuz? Isı moleküllerin dağılmasına neden olur, bu yüzden her nefes daha az oksijen alır.

Boğuluyordum.

Hemen döneceğini söyledi. Beklerken, bunun söz verdiği gibi hızlı bir market gezisi olmayacağı anlaşıldı. Ama arabadan inersem, bunun sonuçları olacaktı. Kötü sonuçlar.

Ben de orada oturdum, alnımda boncuk boncuk ter vardı. Ve gözlerim kapandı.

Pencereme vurulmasıyla sarsılarak uyandım. Annem yaşlarında bir kadındı. Başımı kaldırdım ve donuk gözlerimi kırptım. Kadın bağırıyordu. "İyi misiniz? Kapıyı açabilir misin?"

Ne yapacağımı bilemedim. Kapıyı açarsam annem çok kızacaktı. Ama bu kadın cama vurmaya devam etti. Başım ağrıyordu. Ben de arabanın kilidini açtım ve ne olduğunu anlamadan kadın kapıyı zorlayarak açtı.

Dışarısı en az doksan derece olmasına rağmen temiz hava iyi hissettiriyordu. Bir yudum hava aldım.

"Aman Tanrım," diyordu kadın emniyet kemerimi çözüp beni arabadan çekerken. Yaşıma göre bile çok hafiftim ve beni kolayca kaldırdı. "İyi misin? Bir şey söyleyebilir misin?"

Gözlerinde endişe vardı. Annem hiç böyle bakmazdı. Bu kadının beni eve götürememesi çok kötü. Onun yerine çocuğu olabilirdim. "Ben iyiyim."

"Ne sanıyorsun sen?" Annemin sesi otoparkta . "Çocuğuma ne yapıyorsun?"

Annem ve kadın birbirlerine bağırmaya başladılar. Kadın ölebileceğimi söylüyordu. Annem ona kendi işine bakmasını söyledi. Kadın annemi şikayet edeceğini söyledi. Sonunda annem beni Dodge'a geri itti ve emniyet kemerimi tekrar takmaya fırsat bulamadan yola çıktık.

"Kapının kilidini neden açtın?" diye tersledi beni.

"Çok sıcaktı."

"Umarım buna değmiştir. Şimdi beni kötü bir ebeveyn olduğum için rapor edecek ve seni bizden alacaklar. Seni koruyucu aileye verecekler. Beni ya da babanı bir daha asla göremeyeceksin."

Annemi bir daha görememe düşüncesi mi? O kadar da kötü değil. Ama babamı bir daha göremeyeceğim düşüncesi beni hasta etti. O kadar midem bulandı ki, kusabilmek için onu kenara çektirmek zorunda kaldım.

BÖLÜM 6

CLAIRE

İşte benim ikilemim:

İşemem lazım. Acilen. Ama yolculuğumuza bir saatten az kaldı. Evden çıkmadan önce Noah tuvaleti nasıl kullanmam gerektiği konusunda büyük bir sorun çıkardı ve ben de ona yolculuğa çıkmadan önce tuvalete gitmesi söylenecek bir çocuk olmadığımı söyledim. Saygınlığımı korudum ama şimdi bunun korkunç bir bedeli varmış gibi görünüyor. Şiddetli bir hapşırığın bir trajediye yol açmasından endişe ediyorum.

Ama tuvaleti kullanmak için durmasını nasıl isteyebilirim? Sana söylemiştim diyecek. Ve bunu alaycı bir şekilde söylemeyecek. Dört arkadaşımın önünde kaba, tepeden bakan bir şekilde söyleyecek. Ve bunu hayatımızın geri kalanında olmasa bile önümüzdeki birkaç saat boyunca başımın üzerinde tutacak.

Benzin göstergesine baktım. Yarının biraz altında seyrediyor. Belki bunu döndürebilirim.

"Sanırım biraz benzin almalıyız," diye anons ediyorum.

Noah şaşkınlıkla benzin göstergesine bakar. "Sen neden bahsediyorsun? Yeterince benzinimiz var. Deponun yarısı dolu."

"Şey, yarısı *boş*." Öksürüyorum. "Ve minibüsün benzini çok çabuk bitiyor. Bilmiyorsun, Noah. Bu *benim* arabam."

Gözlerini bana dikti. "Tuvaleti kullanman gerekiyor, değil mi?"

Bir huff çektim. "Neden bahsettiğini anlamıyorum. Tuvalete gitmem konusunda neden bu kadar takıntılısın?"

"Çünkü..." Parmak eklemleri direksiyon simidinde beyazlaşıyor. "Daha otoyola yeni çıktık ve şimdiden durmak zorunda kalacağız. Yola çıkmadan önce sana tuvaleti kullanmanı *söylemiştim*. Bunu *hep* yapıyorsun."

"Ama tuvalete ihtiyacım yok. Sanırım biraz benzin almalıyız, hepsi bu."

"Öğle yemeği için durduğumuzda bir ya da iki saat içinde benzin alabiliriz."

Bir ya da iki saat mi? O zamana kadar mesanem patlamış olur. Kahvaltıda neden bu kadar çok su içtim? "Yolda benzinimizin bitmesini istemeyiz.

otoyolda." Yoldaki bir tabelayı gösteriyorum. "Önümüzde bir mola yeri var. Hadi benzin alalım."

"Yani durup benzin alırsam," diyor, "arabada kalacak tuvaleti kullanmayacak mısın? Bana bunu mu söylüyorsun?"

"Şey..." Yalan söyleyip tuvalete gitmiyormuşum gibi davranamam. Çünkü beni kesinlikle izleyecek ve gitmediğimden emin olacak. Sırf inat olsun diye bu noktaya değinecektir. "Durursak kullanabilirim..."

"Çok saçmalıyorsun Claire."

Radyoda Rihanna şarkı söylüyor olsa da arabanın geri kalanı sessiz. Herkes bu utanç verici tartışmayı dinliyor. Saatte yetmiş mil hızla gitmiyor olsaydık, şu anda kapıyı açıp bu arabadan atlardım.

Lindsay kısık bir sesle, "Aslında," diyor, "tuvaleti kullanmam gerekiyor. Durabilir miyiz?"

En azından Lindsay arkamı kolluyor. Noah omzunun arkasından baktı, sonra da "İyi" diye homurdandı. Sonra otoyoldaki üç şeridi birden kesmeye devam ediyor, bu da neredeyse bir çarpışmaya ve bir sürü kızgın kornaya neden oluyor. Görünüşe göre Noah bu yolculuk sırasında hepimizi öldürtmeye çalışıyor.

Benzin istasyonunun arkasındaki Porta-John'un dışında beklerken bacak bacak üstüne atmış olmama rağmen, sırf tuvalete ihtiyacım yokmuş gibi davranmak için önce Lindsay'in tuvaleti kullanmasına izin verdim. Tüm bu süre boyunca Noah'a kızgındım. Yolculuğa başlayalı daha bir saat bile olmamıştı ve o şimdiden herkes için işleri çekilmez hale getiriyordu. Bu bir hataydı, bu yolculuğu asla kabul etmemeliydim. Ama Tanrı'ya şükür ayrı odalarımız var. O bu konuda kızgın görünse de, ben bu karardan hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Banyodan çıktığımda Jack bekliyordu. Telefonunda bir şeyler yazıyor ve siyah saçlarından bir tutamı gözlerinden uzaklaştırıyor. Yüzünde saat beş yönünde bir gölge var ve bu ona yakışıyor - biraz kirli sakallı halini her zaman sevmişimdir. Beni gördüğünde yavru köpek kahverengi

gözlerini kaldırıyor. "Hey,"

diyor.

"Hey," dedim.

Telefonunu kot pantolonunun cebine sokuyor. "İyi misin Claire?"

Gözlerimi indiriyorum. "Evet."

Etrafına bakar. Porta-John benzin istasyonunun marketinin arkasında, benzin pompalarının görüş alanından gizlenmiş. Minibüsüm görünürde yok. Muhtemelen herkes şimdiye kadar arabaya dönmüştür. Ya da yolculuk için atıştırmalık bir şeyler alıyordur.

"Sana karşı tam bir pislik gibi davranıyordu," diyor Jack.

"Evet," diye katılıyorum. Lindsay bana sempatik bir bakış atmış olsa da, başka birinin bunu yüksek sesle söylediğini duymak iyi geldi. Bazen Noah'nın davranışlarında kısmen benim de hatam olup olmadığını merak ediyorum. Ama hayır. Arabada yaptığı şeyi ben kışkırtmadım. Sebepsiz yere bana pislik gibi davranıyordu.

"Bununla uğraşmak zorunda kaldığınız için üzgünüm," diyor. "Noah eskiden böyle değildi. O değişti."

Başımı sallıyorum. Jack kocamı neredeyse benim kadar iyi tanıyor. Ne de olsa ben onunla yaşamadan önce birlikte yaşıyorlardı. Yirmili yaşlarımızdayken Noah'ın Jack'ten daha yakın bir arkadaşı yoktu. Ama son birkaç yılda uzaklaştılar. Emma doğduğundan beri Jack ve Michelle ile sadece bir düzine kadar yemek yedik.

"Bu şekilde davranılmayı hak etmiyorsun" diyor.

Bana doğru bir adım attığında nefesim boğazımda düğümleniyor. "Peki, ne yapabilirim?"

Başını sallıyor. "Keşke farklı olabilseydi."

"Ben de." Sesim titriyor. "Hiçbir fikrin yok."

Bana doğru bir adım daha atıyor ve bu sefer dudaklarını dudaklarımın üzerine indiriyor. Beni marketin sivri tuğla duvarına doğru bastırmasına izin vererek onun içinde eriyorum.

"Ayrı bir oda ayarladın mı?" diye kulağıma üflüyor.

"Tabii ki aldım."

"Mükemmel." Bana sırıtıyor, gözleri kırışıyor. "Bu harika bir hafta olacak. Sana onun hakkındaki her şeyi unutturacağım."

Herkes arabada bizi bekliyor olsa da beni tekrar öpmesine izin verdim.

BÖLÜM 7

CLAIRE

Şimdi de benim kötü biri olduğumu düşünüyorsun.

Ben de berbat bir insan olduğumu düşünüyorum. Hangi düzgün insan böyle bir şey yapar? Sadece kocamı aldatmakla kalmıyorum, aynı zamanda bunu onun en iyi arkadaşıyla yapıyorum. Bu sadece korkunç değil, çizgi film kötülüğü kadar korkunç.

Söyleyebileceğim en iyi şey, ikimizin de bunun olmasını istemediğiydi. Bu sadece o şeylerden biriydi.

Her şey Şubat ayında başladı. Jack kendi müteahhitlik işini yürütüyordu ve biz de mutfağımızı yeniden yaptırıyorduk. En eski arkadaşlarımızdan biri olan Jack bize arkadaş ve aile fiyatı verdi. Okulumun kış tatili başladığında işi bitirmiş olması gerekiyordu ama o sırada hala çalışıyordu. Çocukların ikisi de kış tatili kampındaydı ve inşaat devam ederken ben evde mahsur kalmıştım.

Sadece arkadaşça davranmaya çalışıyordum, yemin ederim. Ona biraz su ya da kahve ikram ederdim. Sonra o çalışırken sohbet ederdik. Ben ve Noah hakkında ve son zamanlarda işlerin nasıl kötüye gittiği hakkında konuşmaya başladım. Her zaman Jack ve Michelle'in masal gibi bir evlilikleri olduğunu düşünmüştüm ama o bunun gerçek olmadığını söyledi. Michelle'in son zamanlarda soğuk ve mesafeli olduğunu ve neredeyse sürekli çalıştığını söyledi. Jack'e işinin birinci önceliği olduğunu açıkça belirtmiş. O ise ikinci plandaydı.

Kış tatilinin son gününde Jack beni öptü.

Yirmi beri Noah dışında kimse bana böyle dokunmamıştı. Ve Noah'nın kendisi de uzun zamandır bana böyle dokunmamıştı. İçten içe öldüğümü düşünmeye başlamıştım ama o öpücük bana yanıldığımı gösterdi.

Ölmemiştim. Ama Noah beni öldürüyordu.

Son dört aydır birlikte gizlice kaçıyoruz. Jack'in esnek çalışma saatleri var, bu yüzden okul gününün sonunda, çocuklar okul sonrası aktivitelerindeyken uğrayabiliyor. Michelle ofisten neredeyse hiç çıkmadığı için evi her zaman boş. Bunu bizim için neredeyse çok kolaylaştırdılar.

Jack'e aşık oluyorum. Sanırım o da benim için aynı şeyleri hissediyor. Ama bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok. Bu şartlar altında Noah'ı terk edersem, korkunç, dağınık bir boşanma olur. Çocuklara bunu yapmak istemiyorum. Ve eğer Jack boşanma avukatı karısını *herhangi bir* koşulda terk ederse, karısı onu mahveder.

Bu yüzden birlikte geçirdiğimiz bu küçük anlar için yaşıyoruz. Ve bunun sonsuza kadar devam edemeyeceğini biliyoruz, bu yüzden sadece sürdüğü sürece tadını çıkarmaya çalışıyoruz.

Jack'in beni on beş saniye kadar öpmesine izin verdikten sonra onu nazikçe itiyorum. "Arabaya geri dönmeliyiz."

"Evet." Kaşını imalı bir şekilde kaldırıyor. "Seni yalnız yakalamak için sabırsızlanıyorum."

"Ben de." Bir hayal kafamı dolduruyor. Ya Jack'le birlikte bir Uber'e atlayıp arkamıza bakmadan gitseydik? Elbette çocuklarımı almak için geri gelirdim ama en azından bir haftalığına ortadan kaybolabilirdik. Bu zehirli araba yolculuğundan kurtulmak için her şeyimi verirdim. Ama belli ki bu mümkün değil. "Gitsek iyi olur."

Şüpheli görünmemek için önce ben çıktım. Noah minibüsün dışında duruyor ve beni görünce sertçe başını kaldırıyor. Yüzünde okunamayan bir ifade var ve bir an için midem buz kesiyor. Şüpheleniyor mu?

Noah'ın bilmesini istemiyorum. Onun da beni aldatıyor olma ihtimali var ve bu fikir beni rahatsız bile etmiyor. Ama bunun Jack'le olması... Onu öldüreceğini düşündüğüm kısım bu. En iyi arkadaşı. *Tek* arkadaşlarından biri. Erkekler daha küçük ihanetler yüzünden çılgına dönmüşlerdir.

"Tuvaleti kullandın mı?" diye soruyor. "Gazın

bitti mi?" Ben de karşılık verdim.

"Evet."

Jack bakkalın arkasından çıkar ve kendi kendine ıslık çalar. Yola çıkma vakti geldi. Kendimi hazırladım ve içeri girdim.

Araba boğucu. Camı kaydırarak açıyorum ve yüzümü dışarı çıkarmak istiyorum. Daha Haziran ayının sonundayız ama bugün hava gerçekten çok sıcak. Eğer hava serinlemezse, bu yolculuk boyunca dışarıda pek bir şey yapamayacağız.

"Pencereyi kapat," diyor Noah.

"Burası çok havasız."

"Klimayı açtım."

"Henüz hissetmiyorum. Başladığında pencereyi kapatacağım."

"Camı sonuna kadar açarsanız araba asla soğumaz.
Bunu size neden açıklamam gerektiğinden emin değilim."

Boğazımda bir yumru hissediyorum. Bu yolculuğa kadar Noah ile aramızın ne kadar kötü olduğunu fark ettiğimi sanmıyorum. Şu anda çıplak ellerimle uzanıp onu boğmak istiyorum.

"Hey, dinle." Warner'ın baritonu ölümcül düşüncelerimi böldü. "Burayı bulmamıza yardımcı olması için bazı kâğıt haritalar bastırdığımı bilmeni istedim."

Lindsay ona gülümsüyor. "Her zaman çok hazırlıklısın!"

Noah omzunun arkasına bakıyor, sonra minivanın gösterge panelindeki navigasyon ekranına dokunuyor. "Gerek yok. GPS'e taktım."

"Evet, ama yaklaştığımızda sinyali kaybedebiliriz. Burası ıssız bir yer gibi."

Bu yolculuk sırasında Noah ilk kez rahatsız görünüyor. GPS navigasyonumuz olmadan önceki üniversite günlerimizden hatırlıyorum, kaybolduğumuzda ne kadar sinirlenirdi. "Sinyalimizi kaybedeceğimizi mi düşünüyorsun?" diye soruyor.

"İnternete erişebilmem gerekiyor!" Michelle konuşuyor. Sesi biraz histerik geliyor. "Yapmam gereken bir sürü iş var! Dünyadan kopamam."

Warner, mükemmel yüz hatlarındaki soğukkanlılığı hiç kaybetmeden, "Otelde Wi-Fi var," diye güvence veriyor. "Ama o bölgede sinyal çok zayıf. Bazı haritaların çıktısını almanın daha güvenli olacağını düşündüm."

"Her şey yoluna girecek, Noah," diyor Jack. "Harita navigasyonunda çok iyiyimdir. Çantamda bir pusula bile var. Çocukken öğrendiğim şeylerden biri-
"

"Bir izci çocuk," diye bitiriyor Noah. "Doğru ya. Hatırlıyorum."

Warner'ın internet sinyalimizi kaybetme öngörüsü beni endişelendiriyor. Telefonuma erişimimi kaybetmek istemiyorum. Ya Penny çocuklar için ararsa? Emma'nın durumu zaten iyi değil ve bize ulaşamaması fikrinden nefret ediyorum. Hemen Penny'ye bir mesaj gönderiyorum:

Otele yaklaştığımızda telefon erişimimiz kesilebilir, haberiniz olsun. Sizi bu gece ararım.

Derin bir nefes alıp rahatlamaya çalışıyorum. Yapabileceğimiz bir şey yok. Otele varmamız uzun sürmez. Sadece dayanmak zorundayım.

BÖLÜM 8

CLAIRE

Yaklaşık iki saat sonra bir McDonald's ve küçük bir lokanta içeren bir mola yeri tabelası görüyoruz. Canım yağlı patates kızartması istiyor, ama bana izin verilmiyor ve soluğu lokantada alıyoruz. Yine de yağlı patates kızartması alacağım. Bu yolculuğun geri kalanını atlatabilmemin tek yolu bu.

Lokanta bir mola yeri için şaşırtıcı derecede kalabalık. Duvarlar, ortadaki daha büyük masalarla birlikte kabinlerle kaplı ve ironik sokak tabelaları duvarları kirletiyor. Her yer yağ ve hamburger kokuyor. Derin bir nefes alıyorum, büyük, sulu bir hamburger yiyeceğime çoktan karar vermiştim.

Diğerleri masaya götürülürken, Lindsay ve ben ellerimizi yıkamak için birlikte tuvalete gidiyoruz. En azından böyle söylüyoruz ve gerçekten de ellerimi yıkıyorum çünkü en son dokunduğum şey Porta John'du. Ama Lindsay makyajını düzeltmekle daha çok ilgileniyor gibi görünüyor. Banyodaki aynaya eleştirel bir gözle bakıyor, benimkinden en az iki kat daha güzel olan yüzüne - Emma'nın bütün hafta yatağımızda dönüp durmasından dolayı gözlerimin altındaki halkaları hesaba katarsanız çok daha fazla. Lindsay'in aynada beğenmediği ne gördüğünü hayal bile edemiyorum.

Pembe bir ruj tüpü çıkarır ve dudaklarına taze bir tabaka sürer.
Aynada bana gülümsüyor. "Warner hakkında ne düşünüyorsun?"

"Onu sadece birkaç saattir tanıyorum," diye belirtiyorum. Henüz tek bir kelime bile etmedik; bir fikir edinmek için çok erken. "Ama iyi birine benziyor."

"Çok tatlı, değil mi?" diyor.

"Kesinlikle." Warner "şirin "den çok daha fazlası. *Noah* sevimli. Warner göz kamaştırıcı. Bekar olsaydım bile, ona benzeyen bir erkeği asla elde edemezdim. İstemezdim bile. Herkes ikimize bakar ve *benimle* ne işi olduğunu merak ederdi.

"Dinle..." Lindsay rujunun kapağını yerine takıyor ve bana dönüyor.
Sesini bir kademe alçaltıyor. "Sana söylemem gereken bir şey var..."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Evet?"

Lindsay ağzını açar, ama bir şey söyleyemeden kadınlar tuvaletinin kapısı açılır. Gelen Michelle'dir.

Michelle bir adım geri çekiliyor, parmakları kapının üzerinde duruyor, sanki geri dönüp gitmesi gerektiğinden emin değilmiş gibi. Keşke dönse diyorum, çünkü Lindsay'in bana söyleyeceklerini öğrenmek için sabırsızlanıyorum. Ama Michelle'in önünde konuşamayız.

Jack ve Michelle ilk çıkmaya başladıklarında, Lindsay ve ben onunla arkadaş olmak için çaba sarf ettik. Üçümüz birkaç kez yemeğe çıktık ama birbirimize uymadığımız çok açıktı. Ayrıca Michelle'in yemeğinde *her zaman* bir kusur bulup geri göndermesinden de hoşlanmıyordum. Bunu yaparsan insanların yemeğine tüküreceğini bilmiyor mu?

Yine de, Jack ve Noah çok iyi arkadaş oldukları için, onu dışarı davet etmek için çaba göstermeye devam ettim. Birlikte yeterince zaman geçirirsek arkadaş olabileceğimizi düşündüm. Ne de olsa Jack ondan hoşlanıyordu. Ama iki kez dışarı çıktıktan sonra, neden gidemediği konusunda her zaman bir bahanesi varmış gibi görünüyordu. Bir keresinde Jack'e nazikçe sorduğumda, işle meşgul olduğuna dair bir şeyler mırıldandı. Anlamıştım.

Ve elbette, şimdi kocasıyla yattığım için, bağ kurmaya başlamamızın zamanı değil.

Michelle'in keskin gözleri ikimizin arasında gidip geliyor. Mavi kot pantolonu ve beyaz tişörtünün içinde bile ofise gidiyormuş gibi görünüyor. Her zaman bu kadar derli toplu görünmeyi nasıl başarıyor bilmiyorum. Bizden yaklaşık beş yaş büyük - Jack'le çıkmaya başladıklarında hukuk fakültesini çoktan bitirmiş ve avukatlık yapıyordu - ama yaşını anlayamayacağınız türden klasik bir görünüşü var. Elli yaşında da yirmi beş yaşında olduğu kadar çekici olacak.

Boş lavaboya doğru ilerlerken bize "Affedersiniz," diyor.

Michelle ellerini sabunlayıp durularken üçümüz garip bir sessizlik içinde duruyoruz. Oldukça kapsamlı bir temizlik yapıyor. Acaba bunu yaparken, okulda çocuklara öğrettiğimiz gibi, içinden mutlu yıllar şarkısını mı söylüyor? Muhtemelen söylemiyordur.

"Arabadan çıkmak güzel, değil ?" Sadece sessizliği bozmak için söylüyorum.

Michelle gözlerini kaldırıp bana bakıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Bir an için gerçeği bilip bilmediğini merak ettim.

Ama hayır. O bilmiyor. Jack ve ben dikkatliydik.

"Küpelerine bayıldım," diyor Lindsay.

Michelle'in parmakları sağ kulağına gider. Yanakları gururla pembeleşiyor - Lindsay birine hangi konuda iltifat edeceğini çok iyi biliyor. "Teşekkür ederim. Onlar annemindi."

Michelle'in ikimizden birine iltifat edip etmeyeceğini görmek için bir süre bekliyoruz. Etmedi. İyi de oldu, çünkü samimi olmazdı.

Restorana geri döndüğümüzde, çocuklar altı kişilik dikdörtgen bir masaya oturmuşlardır. Noah ve Warner bir tarafta, aralarında Lindsay'in hemen kaptığı boş bir koltuk var. Jack diğer tarafta, ortadadır. Michelle onun bir yanına, ben de diğer yanına oturuyorum. Üç çift arasında birlikte oturmayan sadece Noah ve ben varız. Bu benim için sorun değil, çünkü şu anda onun yakınında olmak istemiyorum.

"Menüdeki her şey çok güzel görünüyor," diyor Jack. Bana hızlı ve anlamlı bir bakış atarken spor ayakkabısı benimkine sürtünüyor. Gerçekten masanın altında ayak oyunu oynama riskini göze alacak mıyız? Sanırım öyle.

Menüyü incelerken Lindsay topuzundan kurtulan sarı saçlarından bir tutamla oynuyor. Lindsay tanıdığım herkes arasında en iyi saça sahip olandır. Her zaman öyleydi. Kül sarısı, mükemmel röfleli ve ipeksi yumuşaklıkta. Üniversiteden sonra reklamcılık ve finans işlerini denedi ama sonunda kuaför olmaya karar verdi. Bu işte harika.

"Bu küçük lokantalardaki hamburgerlere bayılıyorum." Lindsay derin bir nefes alıyor. "Pişerken kokusunu alabiliyorsun."

"Biliyorum!" "Biliyorum" diyorum. "Her zaman çok sulu ve tazeler."

Warner kaşlarını çatar. "Hamburger , değil mi Lindsay?
Bu şeylerin bin kalorisi var."

Lindsay'in erkek arkadaşı Adonis'le tanıştığımdan beri ilk kez içimde bir kuşku hissediyorum. Gerçekten onun ne yiyeceğini kontrol etmeye mi çalışıyor? Lindsay'in gözlerini yakalamaya çalışıyorum ama o menüye bakıyor.

Warner, "Lindsay ve ben önümüzdeki ay bir maraton koşmak için hazırlanıyoruz," diye açıklıyor. "Formumuzu korumamız gerekiyor."

"Maraton mu?" Ağzım açık kaldı. "Lindsay, maraton *mu* koşacaksın?"

Gülümsüyor ama zoraki görünüyor. "Oh, evet! Çok heyecanlıyız!"

Warner kolunu kızın dar omuzlarına doluyor. "Lindsay eğitiminde harika gidiyor. O bir güç merkezi!"

Bu en iyi arkadaşıma hiç benzemiyor. Lindsay pilates yapar, maraton değil. Terlemekten nefret eder. Zaten yediklerine dikkat etmesine de gerek yok. Çok formda.

Yağlı burger ve patates kızartması alıyorum ve söyleyebileceğim en iyi şey Noah'dan olumsuz bir yorum gelmediği. O da bir burger aldı: "Az pişmiş. Kanlı. Belki hâlâ böğürüyordur." Warner mayonezsiz hindili sandviç sipariş ediyor. (En azından ikiyüzlü değil.) Lindsay de sossuz salata alıyor.

Siparişlerimizi verdikten hemen sonra Michelle saatine baktı. Onu ne zaman görsem, hep acelesi varmış gibi görünür. Ama yemin ederim buraya geldiğimizden beri üç kez saatine baktı.

"İşler yoğun mu, Michelle?" Kibarca sordum.

Sıkıca gülümsüyor. "Her zaman. Ama evet, son zamanlarda çok yoğunum." Gülüyor. "İnsanlar eşlerinden gerçekten nefret ediyor."

"Ne iş yapıyorsun, Michelle?" Warner soruyor.

peçeteyle oynuyor. "Ben boşanma avukatıyım."

"Oh?" Warner bir kaşını kaldırır. "Çok acımasız şeyler görmüş olmalısın." Dudaklarında bir gülümseme belirir. "Boşandınız mı?"

Daha bir saat önce tanıştığı biri için biraz kişisel bir soru ama Michelle açık sözlü olmaya alışık. Her neyse, Warner rahatsız olmuş görünmüyor. "Hayır," diyor. "Evlendiğimde, sonsuza dek sürecek."

Ve Lindsay ışınlanıyor. Tanrım, bu adam için gah-gah.

"Güzel bir duygu - senin iyiliğin için, umarım haklısındır." Başını iki yana sallıyor. "Ne yazık ki çoğu insan o kadar şanslı değil."

Noah'ya bakmaktan kaçınıyorum. Michelle'in açıklamasının sinirime dokunduğunu kabul etmek istemiyorum.

"Bir müşterim var..." Devam edip etmemesi gerektiğinden emin olamayarak duraklıyor. "Bu biraz uzun bir hikaye."

"Anlat bize!" Lindsay talep ediyor. Elini Warner'ın altın saçlı ön koluna koyar. "*En iyi* hikâyeleri Michelle anlatır."

Michelle, doğru olduğunu bilmesine rağmen Lindsay'in iyi yerleştirilmiş iltifatlarından daha gülümsüyor. "Bu seferki çok ilginç. Müvekkilim zengin bir bankacıyla evliydi. Onu deli gibi aldattı ve biz de onu temizleyicilere götürecektik. Adam bundan sonra *arabasında* yaşayacaktı."

Jack ve ben hızlıca bakıştık. Eğer Michelle'den ayrılmaya karar verirse, evini elinde tutabildiği için bile şanslı olacağından hiç şüphesi yoktu.

Araba. Karton bir kutuda yaşıyor olacaktı. Hem güzel bir karton kutuda değil.

"Her neyse," diyor Michelle, "adam çaresizdi. Bu yüzden..."

Bir nefes çekiyorum. "Yani...?"

"Onu öldürmesi için bir kiralık katil tutmuş."

Hepimizin yüzünde aynı şok ifadesi var. Çalıştığım okulda hiç böyle bir şey olmaz. Birinin çok sert bir şekilde çimdiklenmesi heyecan verici bir gündür.

"Ne yazık ki," diyor Michelle, "bir komşu tetikçinin arabasının plakasını almayı başardı. Polis onu yakaladı ve dokunulmazlık karşılığında kocayı etti. Şimdi koca arabasında yaşamak yerine hayatının geri kalanında bir hapishane hücresinde yaşayacak."

Jack'in rengi iki ton soldu. Gerçek şu ki, yıllardır Michelle'den ayrılmak istiyordu. Birbirleri için doğru kişi olmadıklarını uzun zaman önce anlamıştı. Ve her zaman Michelle'in çocuk istememe konusundaki fikrini değiştireceğini umuyordu ama Michelle bunun olmayacağını açıkça belirtti.

Ama ne yapabilir ki? En iyi ihtimalle, Michelle onu yok eder.

Ya ikimizin bir ilişkisi olduğunu öğrenirse? O zaman ne yapacak?

"Ne tür bir iş yapıyorsun, Warner?" Michelle sorar.

"Plastik cerrahım," diyor.

Michelle parmaklarını şıklatır. "Müvekkilimin kocası da böyle yapardı. O da bir plastik cerrahtı."

Warner gömleğinin yakasını çekiştirir. "İlginç bir tesadüf. Adı ne?"

Ona göz kırpıyor. "Ne yazık ki bu bilgiyi paylaşamam. Nerede çalışıyorsunuz?"

"St. Mary's."

Jack öne doğru eğildi ve dizi dizime değdi. "St. Mary's... hey, arkadaşım Buddy Levine orada tıbbi direktör. Buddy'yi tanıyor olmalısın."

Warner şiddetle başını sallar. "Tabii ki anlıyorum. İyi adam." "İşe döndüğünde bana selam söyle, olur mu?"

Warner gülümser. "Söylerim, Jack."

Böyle gülümsediğinde, o kadar yakışıklı oluyor ki, neredeyse gözlerinizi kaçırmak zorunda kalıyorsunuz. Lindsay neredeyse ona salyalarını akıtıyor, bu da beni rahatsız ediyor. Ben

Onu hiç bu kadar aşık görmemiştim - genellikle karşı cinse karşı oldukça soğukkanlıdır - ve bunun iyi bir şey olduğuna ikna olmadım.

Warner canlı mavi gözlerini bana doğru çeviriyor. "Lindsay bana öğretmen olduğunu söyledi, Claire."

Çekincelerime rağmen gülümsemek zorundayım. Lindsay'in yeni erkek arkadaşıyla benim işim hakkında konuşmasından memnunum ve onun arkadaşları hakkındaki ayrıntıları hatırlayacak kadar düşünceli olmasından daha da memnunum. Bu Warner'ın lehine açık bir nokta.

"Doğru," dedim. "Özel eğitim öğretmeniyim."

Warner su bardağından bir yudum alır. "Senin gibi insanlara gerçekten hayranım. Dürüst olmak gerekirse. Ben asla öğretmen olamazdım."

"Oh?" Ben de öyle dedim.

"Maaş..." Başını iki yana sallıyor. "Böylesine önemli bir iş için size bu kadar az ödeme yapmaları bir suç."

"Şey..." Gülümsememin kırıldığını hissediyorum, haksız değil. "Hak ettiğimizi ödeseler ne güzel olurdu."

"Ve bu çok *tekrarlayıcı*." Titriyor. "Bence siz öğretmenler size yaşattıkları için bir ödülü hak ediyorsunuz. Gerçekten bravo Claire."

Sözlerini özümsemek için bir an duruyorum. Bana iltifat ediyor, sanırım gururum okşanmalı. Ama işimin ne kadar berbat olduğunun söylenmesinden hoşlanmıyorum. Özellikle de çok sevdiğim için. "Bazen biraz tekrarlayıcı olabiliyor," diye itiraf ediyorum. "Ama gerçekten ödüllendirici. Ve her iş eninde sonunda birkaç yıl sonra tekrara düşer."

Düşünceli bir şekilde başını sallar. "Evet, bu doğru. Asla tekrara düşmeyen bir alanda olduğum için kendimi oldukça şanslı hissediyorum."

Kaşımı kaldırıyorum. "Yani bir süre sonra göğüs ameliyatı yapmaktan bıkmıyor musun?"

Düz, beyaz dişlerini bana gösteriyor. Umarım çocukken diş teli takmıştır, yoksa hayat gerçekten adil değil. "Göğüs ameliyatı yapmaktan *kesinlikle* hiç sıkılmıyorum. Tüm gün boyunca yapabilirim." Lindsay'in omuzlarını sıkıca kavrıyor. "Bunu duydun mu, Lindsay?"

İrkildim. *Lindsay'*in göğüs estetiğine ihtiyacı olduğunu mu ima ediyor? Kesinlikle yok. Lindsay'in gözlerini devirmesini ya da göğsüne dirsek atmasını bekliyorum ama yapmıyor. Yanakları pembeleşiyor ve kollarını bilinçsizce göğsünde kavuşturuyor.

Bu adam harika görünüyor olabilir ama Lindsay'in onu etkilemek için olmadığı biri gibi davranmaya çalışıp çalışmadığını merak etmeye başladım.

Yemek geldiğinde hamburgerimi elime alıyorum ve neredeyse tabağım masaya değmeden yemeye başlıyorum. Uzun araba yolculuklarında insanı çaresizce acıktıran bir şey var. Elinde üzgün küçük salatasıyla Lindsay'e bakıyorum. Daha sonra *gerçekten* konuşmamız gerekiyor. Warner'dan hoşlandığını söylediğini biliyorum ama daha derine inmeliyim. Birlikte bir yürüyüşe çıkabiliriz ve bana tüm hikayeyi anlatır.

Michelle sözümüzü kesmeden önce banyoda bana ne söylemek istediğini merak ediyorum.

Garson kız uzaklaşmaya hazırlanırken Michelle, "Affedersiniz hanımefendi," diye seslenir.

Garson kız yüzündeki bir tutam saçı fırçalar ve Michelle'e yorgun bir gülümseme gönderir. "Evet, tatlım?"

Michelle işaret parmağının ucuyla tabağını kendisinden uzaklaştırıyor. "Burgerimin orta pişmiş olmasını istemiştim ama bu daha çok orta pişmiş. Patates kızartması da yanmış."

Michelle'in patateslerine baktım. Bana yanmış gibi görünmediler. Belki biraz çıtır ama yine de lezzetli.

"Çok özür dilerim," diyor garson kız çabucak. Michelle'in tabağını alır. "Size hemen yeni bir yemek getireyim."

Jack bana gözlerini o kadar hızlı deviriyor ki masadaki başka kimsenin görmediğinden eminim. Michelle'in yemeğini geri göndermesine dayanamıyor. *Siparişinde hata bulmadığı tek bir lanet yemek yiyemez miyiz?*

Telefonum bir mesajla çalıyor. Çantamdan çıkardım ve Penny'den bir mesaj gördüm:

Emma yerleşti. Herkese çizgi film izletiyorum ve öğle yemeği için peynirli makarna yapıyorum.

Mesaja gülümsedim. Emma'nın en sevdiği yemek peynirli makarna. Eğer izin verseydim muhtemelen kahvaltı dahil her öğünde yerdi.

Noah'ya "Emma iyi," diyorum.

Ağzı hamburger doluyken homurdanıyor.

"Emma'nın nesi var?" Lindsay soruyor. O Emma'nın vaftiz annesi ve çocuklar onu aileden biri olarak görüyor.

"Rüyasında bir canavarın bizi yiyeceğini görmüş," diyorum.

Lindsay eliyle ağzını kapattı. "Olamaz! Zavallı şey..."

Noah masadakilere, "Bu Claire'in hatası," diye duyuruyor. "Kafasını saçma sapan şeylerle dolduruyor ve olan bu."

Ağzım açık kaldı. "Bu *benim* hatam mı? Kafasını *saçmalıklarla* mı doldurdum?" Noah yarısı yenmiş hamburgerini bırakıyor ve masanın öbür ucundan bana bakıyor.

"Onlara karşı dürüst değilsiniz. Eğer onlara diş perisinin gerçek olduğunu söylüyorsanız, neden canavarlara inanmasınlar ki?"

Bu Noah ile daha önce defalarca yaşadığımız bir tartışma. Diş perisinin, Paskalya tavşanının ve hatta Noel Baba'nın ebeveynlerin çocuklarına asla yalan söylememesi gereken şeyler olduğunu düşünüyor. Ama çocuklarımın okulda Noel Baba'nın büyüsüne inanmayan tek çocuklar olması fikrinden nefret ediyorum. Aiden'ın ilk kez bir süt dişini kaybettiğini ve ona diş perisinin yastığının altına özel bir şey koyacağını söylediğimi hatırlıyorum ve bana "Sadece sen olduğunu biliyorum" demişti. Bu kalbime bir bıçak gibi saplanmıştı.

Aidan her zaman babası gibi daha pratik biri olmuştur ama Emma farklıdır. Noah ona tüm bu şeylerin gerçek olmadığına dair güvence vermiş olsa da, o hala Noel arifesinde Noel Baba'nın bacamızdan indiğine inanıyor. Bu yönünü seviyorum.

"Diş perisi gerçekmiş gibi davranmanın yanlış bir tarafı yok," diyorum. "Bu onları incitmez."

"Belli ki öyle." Noah'nın ela gözleri gözlüklerinin ardından bile parlıyor. "Çünkü şimdi bir canavarın bizi yiyeceğini düşünüyor."

Masanın geri kalanına sesleniyorum. "Bir çocuğun Noel Baba'ya inanmasında korkunç bir şey olduğunu sanmıyorum. Var mı?"

"Çocukken Noel arifesinde Noel Baba'yı beklemeye bayılırdım," diye iç geçiriyor Lindsay. Beni savunması için ona her zaman güvenebilirim. "Bütün yıl bunu iple çekerdim."

"Ama hepsi *yalan*." Noah kaşlarını çatar. "Üzgünüm ama çocuklarıma açıkça yalan söyleyemem. Gerçeği bilmeyi hak ediyorlar."

Warner, "Hepsi sadece eğlence için," diyor. "yanlış bir şey görmüyorum."

Noah bize göz kırpıyor. "Yani hiç kimse çocukları obez bir adamın bacadan dev bir hediye torbasıyla indiğine inandırmakla ilgili bir sorun yaşamıyor mu? Başka kimse bundan rahatsız olmuyor mu?"

"Tanrım, Noah," diyor Jack. "Ne zaman bu kadar Grinch oldun?"

Noah'nın burada oturup bir saat boyunca Noel Baba'nın kötülükleri hakkında tartışacağını düşünmüştüm ama Jack bunu söylediğinde yumruk yemiş gibi başını geriye attı. Masadan aniden ayağa kalktı.

yarısı yenmiş bir tabak yemek. Cüzdanına uzanır, birkaç yirmilik çıkarır ve masanın üzerine bırakır.

"Yemeğim bitti. Arabada bekleyeceğim," diyor.

Noah hışımla lokantadan çıkarken, masanın altında Jack'in elinin benimkini tuttuğunu hissediyorum. Büyük, sıcak avucuyla beni sıkıyor. Ama bu kendimi birazcık bile daha iyi hissetmemi sağlamıyor.

"Ben... Sanırım gidip biraz hava alacağım," diye yutkunuyorum.

Dengesiz bir şekilde ayağa kalktım ve sendeleyerek lokantadan çıktım. Minibüsün yanında Noah'yı görüyorum, ben de ters yöne gidiyorum. Lokantanın arkasında sessiz ve ıssız küçük bir köşe var. Ve sadece biraz çöp kokuyor.

Titrek bir nefes alıyorum. Gözlerim sulanıyor ve elimin tersiyle gözlerimi siliyorum. Şu anda ağlamak istemiyorum çünkü gözlerim kızarıp şişecek ve arabaya döndüğümde herkes bunu öğrenecek. Kendimi tutmalıyım.

Kendine hakim ol Claire. Sadece birkaç saat sonra yolculuğun geri kalanında onu bir daha görmek zorunda kalmayacaksın.

Artık ne yapacağımı bilmiyorum. Noah ile en azından liseye giden çocukları atlatacak kadar uzun süre kalabileceğimi düşünmüştüm ama artık bunun mümkün olup olmadığını bilmiyorum. Bu yolculuk gözlerimi açtı. Birbirimizden nefret ediyoruz.

Tanrım, ne yapacağımı

bilmiyorum. "Claire?"

Lindsay arkamda duruyor, açık kahverengi kaşları birbirine çarpmış. Jack'in gelip beni kontrol edebileceğini düşünmüştüm ama tabii ki edemezdi. Michelle orada otururken olmazdı.

"Hey," dedim.

Dudağını çiğniyor. "İyi misin?"

Aslında iyi olmasam da başımı sallıyorum. "Evet. Sadece biraz hava almaya ihtiyacım vardı."

Lindsay ağzını açıyor ama ne söylemek istediğinden pek emin görünmüyor. Noah ve ben çıkmaya başladığımızdan beri buralardaydı. O ve ben dışarı çıkmadan önce saçımı maşayla yapardı. Noah'la yaşadığım bazı sorunları ona anlattım ama alttan aldım. Evlilik hayatımdaki sorunlarla onu sıkmak istemedim. Tuvalet kağıdı yüzünden yaptığımız milyonuncu tartışmayı duymak istemiyor.

Ama sonunda konuştuğunda söylediği şey beni şaşırtıyor: "Seni ve Jack'i benzin istasyonunda gördüm."

Kalbim göğsümde çarpıyor. Söylediğini düşündüğüm şeyi mi söylüyor? Olmayabilir. Aptal rolü yapacağım. "Ne... Ne demek istiyorsun?"

Yüzü düşer. "Ne demek istediğimi biliyorsun. İkinizi gördüm... bilirsiniz, *öpüşürken*. Sana banyoda söyleyecektim ama sonra Michelle içeri girdi ve..."

"Oh." Gözlerimi indiriyorum ve spor ayakkabımla yere tekme atıyorum.

"Anlıyorum." "Claire..."

"Sakın söyleme." Gözlerim taze yaşlarla doluyor. "Bana nasıl davrandığını görüyorsun."

"Biliyorum." Yaklaşıyor ve yumuşak elini omzumda hissedebiliyorum. "Açıkçası seni suçlamıyorum. Sana karşı korkunç. Ama bunu *Jack*'le yapmak... Yani, o-"

"O Noah'ın en iyi arkadaşı. *Biliyorum*."

Lindsay kollarını bana doluyor ve beni kucaklıyor. Ve bu hemen hemen her şeyi bitiriyor, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlıyorum. Gözyaşlarım ve sümüğüm Lindsay'in atletine bulaşıyor ama o bunu sorun etmiyor gibi görünüyor. Bu bana gerçekten iyi bir sarılmanın üzerinden ne kadar zaman geçtiğini fark ettiriyor.

Sonunda çekilmeden önce orada çok uzun süre durduk. Aynaya bakmadan gözlerimin şişmiş olduğunu söyleyebilirim. "Özür dilerim," diyorum.

"Ne için?"

Başımı salladım. "Ben korkunç bir insanım."

"Sen kötü bir insan değilsin." Lindsay ıslak bir saç telini yüzümden uzaklaştırıyor. "Ama Noah'dan ayrılmak istiyorsan, ondan ayrılmalısın. Onun arkasından iş çevirme."

"Haklısın." Lindsay'in bana uzattığı ufalanmış peçeteyi kabul ediyorum. "Jack'le aramızdakileri öğrenmesini gerçekten istemiyorum."

Başını yana eğiyor. "Zaten bildiğini düşünmüyorsun değil mi?"

Kalbim mideme iniyor. "Sen... sence biliyor mu?"

"Şey..." Ağırlığını botlarının arasında kaydırıyor. "Evet. Biliyorum. Sanırım biliyor."

"Neden?"

"Bu sadece hissettiğim bir şey." Minivana bakmak için başını eğiyor. Noah içeride, sürücü koltuğunda oturuyor. Ön camdan dışarı bakıyor, kıpırdamadan. "Yani, Noah'ı on beş yıldır tanıyorum,

ve onu daha önce hiç böyle davranırken görmemiştim. Genelde oldukça yumuşak huyludur."

"Evet..."

O haklı. Noah son zamanlarda bana karşı iğrenç davranma konusunda oyununu hızlandırdı. Uzun zamandır işler giderek kötüye gidiyordu, ben de bunun gidişatın bir parçası olduğunu düşünüyordum. Ama belki de son zamanlarda işlerin bu kadar kötüye gitmesinin bir nedeni vardır. Belki de biliyordur.

Bir kez daha, hâlâ şansım varken bu yolculuktan vazgeçmem gerektiği hissine kapılıyorum. Her ne kadar Jack'le baş başa bir oda tutmayı dört gözle bekliyor olsam da, bu riske değmez. Michelle öğrenebilir. Noah öğrenebilir, eğer zaten bilmiyorsa. Ve bu yolculuk evliliğimiz konusunda tabuta son çiviyi çakacak gibi görünüyor.

Ama şu anda eve nasıl döneceğimi bilmiyorum. İki saattir yoldayız, yani eve dönmek hızlı bir yolculuk olmayacak. Bir servete mal olur.

Görünüşe göre sıkıştım. Bu gezi gerçekleşiyor. Ama Lindsay'in tavsiyesine uyacağım. Castle Pines'a döner dönmez Noah'a her şeyin bittiğini söyleyeceğim.

BÖLÜM 9

CLAIRE

Minivanıma geri dönmek ve yolcu koltuğunda Noah'nın yanına oturmak için tüm irademi kullanıyorum. Diğerleri çoktan arkadaki yerlerini almışlardı ve içlerinden birine değiş tokuş yapmak isteyip istemediklerini sormak geliyor içimden. Noah'nın yanına oturmak istemiyorum. Ama bunu söylemek garip olurdu, bu yüzden . O da bana bensiz gitmiş olmayı dilermiş gibi bir bakış attı.

Bazen evliliğime dönüp bakıyorum ve Noah ile birbirimizden nefret etmeye başladığımız anı bulmaya çalışıyorum.

Dediğim gibi, evlendiğimizde birbirimizi seviyorduk. Hiç kavga etmeyen çiftlerden biriydik. Mesela küçük, aptalca tartışmalarımız olurdu... Bilmiyorum, belki kışın kaloriferi çok açmışımdır. Ya da onu süt kutusundan içerken yakaladım. (Erkekler bunu neden yapar?) Ama bunlar genellikle güldüğümüz şeylerdi - kavgadan çok alay ederdik. İkimiz de kavgadan nefret eden sakin insanlardık ve Noah bazen "sonumun ailem gibi olmasını istemediğim" hakkında bir şeyler mırıldanırdı.

Aiden doğduktan sonra hayat daha da zorlaştı. Ebeveyn olacağımız için heyecanlıydık ama aynı zamanda korkuyorduk. Noah bazen gecenin bir yarısı dimdik oturuyor ve Aiden'ın beşiğine gidip onun hâlâ hayatta olduğundan ve nefes aldığından emin olana kadar bir daha uyuyamıyordu. Diğer zamanlarda, bezini değiştirme sırasının kimde olduğu konusunda ciddi tartışmalar yaşardık. Noah, takip etmek için buzdolabının üzerine bir imza sayfası oluşturdu, ancak ne kadar geride kaldığını fark edince onu kaldırdı.

Ama yine de hep mutlu bir ailemiz olduğunu düşünürdüm. Sonra Emma geldi.

Emma harika biri. Beni yanlış anlamayın, kızımı hayattan daha çok seviyorum ve onun için her şeyi yaparım. Ama kolay bir bebek değildi. Koliği vardı ve tek yaptığı çığlık atmaktı. Ara sıra uyuduğu ve yemek yediği de oluyordu ama zamanının %99'unda çığlık atıyor gibiydi. O zamanlara dönüp baktığımda tek hatırladığım, gözleri kapalı, elleri yumruk olmuş, küçük pembe bir bebekti.

Dişsiz ağzı sonuna kadar açık, avazı çıktığı kadar bağırıyordu. Ayrıca uğraşmamız gereken bir de yürümeye başlayan çocuğumuz vardı. Emma'nın hayatının ilk birkaç ayı, ikimizin onu bir ileri bir geri götürdüğü, fırsat buldukça bir iki saat uyku çaldığı bir pus gibiydi.

Ben doğum iznindeyken yapılabilirdi. Ama sonra yaz bitti ve işe geri dönmek zorunda kaldım. Emma o zamana kadar biraz daha iyi uyuyordu ama çok değil. Noah ve ben vardiyalı uyuyorduk. Berbat bir durumdu.

Özellikle bir gece, yarım yamalak bir uyku çekmeye kararlıydım çünkü ertesi sabah iş yerinde okulumuzdaki özel eğitim programı hakkında okul yönetim kuruluyla konuşacağım büyük bir toplantım vardı. Gerçekten çok önemli bir toplantıydı ve bir saatlik uykuyla bunu atlatabileceğimi sanmıyordum. Emma'ya iki şişe süt pompaladım, bayılacağını umuyordum ama bunun bir şanssızlık olduğunu biliyordum.

Noah'ya toplantıdan bahsettim ve bunun ne kadar önemli olduğunu vurguladım. İyi bir uyku çekmem *gerekiyordu.* Anladığına yemin etti. Emma sabahın ikisinde çığlık atarak uyandığında, onunla birlikte kalkmasını bekledim.

"Başım ağrıyor Claire," diye mırıldandı yastığına doğru. "Onu çağıramaz mısın?"

Benim de başım ağrıyordu. Bugünlerde neredeyse her zaman başım ağrıyordu ve gözlerimin altında büyük mor halkalar vardı. Ebeveynlik görevlerimi aksatmak asla bir seçenek değildi. "Yarın büyük bir toplantım olduğunu biliyorsun."

Noah gözlerini sıkıca kapattı. Emma'nın çığlıklarının arttığı uzun bir dakikadan sonra yataktan kalktı. Ve yatak odasından çıkarken kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Tam ağlamalar azalmış ve ben tekrar uykuya dalmaya başlamıştım ki, çığlıklar aniden tekrar başladı. Birkaç saniye sonra Noah yatak odasına geri geldi. Yatağa uzandı ve başını yastıkla örttü.

"Onunla başa çıkamam," dedi. "Bunu sen yapmalısın." "Ama sana söyledim, yarın bir toplantım var!"

"Başım ağrıyor. ."

Onun için her şey bitmişti. Emma *benim* bebeğimmiş gibi davranıyordu, yardım çalışarak bana *iyilik* yapıyordu, ama yapmak istemiyorsa, zorunda değildi. Karanlık yatak odasında ona baktığımı hatırlıyorum,

fikrini değiştirip değiştirmeyeceğini görmek için bekledim. . zorunda kaldım ve gecenin geri kalanını Emma'yı teselli ederek geçirdim.

Bunun için hiç özür dilemedi. Ertesi günkü toplantımda enkaz halinde olmama ve Emma ile Aiden'ı kreşe bıraktıktan sonra uyumasına rağmen. İnanılmaz derecede adaletsizdi.

Ondan sonra giderek daha sık savaşıyor gibiydik. Çocuklar ve ev işleri söz konusu olduğunda hiçbir zaman ağırlığını koymadı ve daha da kötüsü *umursamadı*. Bana tek yaptığımın onun başının etini yemek olduğunu söylüyordu. Aile olarak birlikte bir şeyler yapmayı bıraktık - çocuklarla kendim dışarı çıkmayı tercih ettim, böylece benimle konuşmak yerine telefonuyla oynamasını izlemek zorunda kalmadım. Çift olarak da birlikte hiçbir şey yapmadık. Son randevu gecemizi hatırlamıyorum. Bir süredir bakıcı bulup dışarı çıkmak için çaba sarf ediyorduk ama ikimizden birinin bunu en son ne zaman önerdiğini bile hatırlamıyorum.

Kendime çocuklar büyüdükçe her şeyin daha iyi olacağını söyleyip durdum. Ama şimdi büyüdüler. Ve evliliğimizin düzeltilemeyecek kadar bozuk olduğu ortaya çıktı.

Ve şimdi bu arabada birlikte sıkışıp kaldık. *Saatlerce*. Dünya tarihindeki en garip araba yolculuğu oldu. Bundan kurtulmak için her şeyimi verirdim. Arada sırada arkadan gelen konuşmaları duyuyorum ama çoğunlukla hepimiz ölüm sessizliğindeyiz. Noah ile aramda bir kavgaya yol açmayacak bir şey hayal etmekte zorlanıyorum ve onunla herkesin önünde bir kavga daha etmek istemiyorum.

Bu noktada, ona her şeyin bittiğini söyleyebilmek için bu haftayı atlatmak istiyorum. Umarım beni öldürmesi için bir kiralık katil tutmaz ama bu beni hiç şaşırtmaz.

Son yarım saattir, üzerinde bulunduğumuz yol giderek daha dar ve ıssız hale geldi. Yirmi dakikadır başka bir araba gördüğümüzü sanmıyorum. Buradaki kaldırım çatlak ve bakımsız. Minibüsümün lastikleri yola düşmüş dalları kırıyor ve engebeli zeminde yalpalıyor.

GPS sesi bize "Appleton Yolu'ndan sola dönün" diyor.

Noah tam Appleton Yolu tabelasına geldiğimizde frene basıyor. Tek yöne giden küçük bir yol. Şimdiye kadar kaldırım düzensizdi ama bu yol tamamen asfaltsız. Noah ayağı frende tereddüt ediyor.

Warner"Sıra burada," diye konuşur.

"Doğru." Noah parmaklarını direksiyona vuruyor. Bu yola gireceği için endişeliydi. Jack'in aksine, o eski bir izci değil. Bunca yıllık evliliğimizde birlikte hiç kamp yapmadık. "Tamam."

Noah, Appleton Yolu'na sapıyor ve yolculuk bir anda çok daha zorlu bir hal alıyor. Etrafta başka araba yok; sadece biz ve vahşi doğa var. Bu engebeli yolda ilerlerken koltuğuma tutunuyorum. Ama artık yaklaştık. Hana çok fazla kalmadı.

Ve sonra GPS'teki görüntü donuyor.

Noah ekrana dokunurken gözlerini yoldan ayırmıyor. Üstte, kelimeler beliriyor: *Sinyal aranıyor...*

"Kahretsin," diye mırıldanır nefesinin altında. "Harita bende," diye konuşur Warner.

Spor çantasını karıştırdığını duyuyorum. Çantamdan telefonumu çıkarıyorum, orada da sinyal yok. Noah ne kadar tedirgin görünüyorsa ben de o kadar tedirgin hissediyorum. Vahşi doğada kendimi ondan daha rahat hissetmiyorum. Otele varmak ve WiFi erişimine sahip olmak için sabırsızlanıyorum.

Keşke ana yola çıktığımızda çocukları geri çağırsaydım. Hana vardığımızda onları arayacağımı düşünüyordum ama şimdi keşke beklemeseydim diyorum. Penny'ye haber vermiş olsam da Emma'nın endişelendiğini hayal edebiliyorum.

"Pekala," diyor Warner, "yolda bir çatal olacak ve sola gitmeniz gerekiyor."

"Sağ," diyor Noah.

"Hayır, sol dedi," .

"Sol dediğini *biliyorum*," diye tersliyor Noah beni. "Ben 'sağ' diyordum, sanki o."

Sertçe yutkunuyorum. "Tamam. Sadece emin olmaya çalışıyordum. ..."

"Sadece... Sadece benimle konuşma, Claire. Odaklanmam gerek."

Noah parmaklarını gözlüğünün altından gözbebeklerine bastırıyor, sonra dikkatini tekrar yola odaklıyor. Yol ayrımına geliyoruz ve o yavaşlayarak tamamen duruyor. Yol iki yöne ayrılıyor, ama sağdaki yol çok daha iyi asfaltlanmış görünüyor. Sol taraf daha dar ve her yerden dallar sarkıyor. Güneş hâlâ gökyüzünde ama sol yol karanlık ve ürkütücü görünüyor. Eğer ormanda bir canavar varsa, kesinlikle soldadır.

"Sola gitmemiz gerektiğine emin misin?" Noah diyor ki.

Warner haritadan başını kaldırır. "Sarı bir ormanda iki yol ayrıldı," diyor o zengin baritonuyla. "Ve ben daha az gidileni seçtim ve bu tüm farkı yarattı."

Noah burnunu kırıştırır. "Bu da ne..." diye mırıldanıyor nefesinin altında.

Bir kıkırdamayı bastırmak için elimi ağzıma kapatıyorum ve bir anlığına Noah beni güldürdüğü için kendisiyle gurur duyuyor gibi görünüyor. O yarım saniye boyunca, birbirimizden nefret etmeden önceki eski günlerdeki gibi oluyor. Karşılıklı konuşmamıza bile gerek kalmadan bir duyguyu paylaşabildiğimiz zamanlara.

"Warner o şiirden alıntı yapıyor," diyor Lindsay. "Bilirsin işte. Robert Frost'un şiirini?" Erkek arkadaşına sevgi dolu bir bakış fırlatıyor. "*Çok* iyi okur."

"Evet, biliyorum," diyor Noah sıkıntıyla. "Ama bunun hana nasıl gideceğimizle ne ilgisi var?"

Warner, "Soldaki yolu kullanacaksınız," diye açıklıyor. "Daha az gidilen bir yol olabilir ama doğru yoldur."

Noah bu konuda hiç de heyecanlı görünmüyor ama Robert Frost'un tavsiyesine uyuyor ve çataldan sola dönüyor. Artık yol bile değildir. Toprak bir patika. Saygın bir kuruluşun oraya ulaşmak için düzgün bir yolu olmayacağını hayal etmek çok zor. Yani, sırada ne var? Cılız bir asma köprüden mi geçeceğiz?

Yirmi dakika daha çok yavaş sürdükten sonra Noah tamamen durur. Omzunun üzerinden Warner'a bakar. "Bunun doğru olmasına imkân yok."

Warner elindeki haritayı karıştırıyor. "Hayır, hedefe vardık. İki mil sonra oradayız."

Noah arabayı park eder. "Haritaya bir bakayım."

Warner haritayı uzattı. Noah'nın omzunun üzerinden bakıyorum; haritayı okumak o kadar da kolay değil. Sekize on bir inçlik beyaz bir kağıda basılmış ve her şey çok küçük. Noah haritayı doksan derece çeviriyor, gözlerini kısarak küçücük yazılara bakıyor.

"Bir bakmamı ister misin, Noah?" Jack arka sıradan sesleniyor.

"Arabayı ben kullanıyorum, yani hayır." Noah'nın kaşları birbirine dolanıyor ve boğazını temizliyor. "Tamam. Sanırım nereye gideceğimizi anladım."

Arabayı tekrar vitese takar ama motor garip bir şekilde sessizdir. Noah ayağını gaza bastırırken kaşlarını çatar. Şimdi ne olacak?

"Araba durdu." Bana baktı. "Araban bunu çok yapar mı?"

Dudağımı ısırıyorum. "Hayır. Asla."

"En son ne zaman bakım yaptırdınız?"

"Bilmiyorum. Altı ay önce mi?"

"*Bilmiyor* musun?" diye tekrarlıyor.

"Yaklaşık altı ay önce demiştim. Aşağı yukarı." Sanırım altı ay önceydi. Evde neden taze süt olmadığına dair çok şiddetli bir kavgadan hemen sonra tamirciye götürdüğümü hatırlıyorum. Yerde kar vardı, yani kışın bir zamanıydı.

Noah motoru durduruyor, sonra arabayı yeniden çalıştırmaya çalışıyor. Bir tıklama sesi duyuyorum ama motor çalışmıyor. Aynı sonuçla tekrar deniyor.

"Akü bitmiş." Gösterge paneline göz kırpıyor. "Araba çalışmıyor."

"Arkada akü kabloları var," dedim.

Homurdanıyor. "Harika. Ayrıca arkada onu çalıştırabileceğimiz bir akünüz var mı?"

Oh. Sanırım haklı.

Emniyet kemerini çözdü. "Kaputun altına bir bakayım."

"Bakmak mı?" Tekrar ediyorum. Noah bir fizikçi olabilir ama arabalar hakkında hiçbir şey bilmiyor. "Bunun altında ne göreceğini sanıyorsun? Akünün üzerinde kapalı konuma getirilmiş bir açma/kapama düğmesi mi?"

Muhtemelen bunu söylememeliydim. Biraz kaba oldu. Öte yandan, Nuh'un kaputun altına bakması ve arabada hemen burada ve şimdi düzeltilebilecek bir sorun keşfetmesi fikri imkansız gibi görünüyor.

Noah kaputu açıp arabadan inerken bana pis bir bakış fırlatıyor. Jack ve Warner da iniyor ve üç adam kaputun altında bir araya gelerek, nispeten yeni minivanımın ıssız bir yerde aniden çalışmamasına neyin sebep olabileceğini tartışıyorlar. Jack'le konuşurken Noah'nın yüzünü izliyorum. İkisi neredeyse yirmi yıldır arkadaş. Noah benimle Jack'i biliyor mu?

Bilemiyorum.

Lindsay kendinden emin bir şekilde, "Eminim sorunu çözeceklerdir," diyor.

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyorum. Keşke onun iyimserliğine sahip olsaydım. Noah ve Jack arabalardan anlamıyor. Warner'ın bir araba uzmanı olması mümkün, ama dürüst olmak gerekirse öyle görünmüyor.

Arabayı çalıştıramazsak ne yapacağız? Ana yola yakın bir yerde değiliz. Ve hiçbirimizin cep telefonu çekmiyor.

Noah kaputu tekrar kapatıyor ve sürücü koltuğuna geri oturuyor. Yüz ifadesinden iyimser olmadığı anlaşılıyor. Kontak anahtarını çeviriyor ve yine sadece o tıklama sesi geliyor. Başını koltuk başlığına yasladı. "Harika." Arkadaki herkese bakmak için başını eğiyor. "Telefonu çeken var mı?"

Panik göğsümde yükselmeye başlıyor. Ellerim titreyerek telefonumu tekrar çantamdan çıkarıyorum, sinyal yok. Aracın arkasından olumsuz yanıtlar yankılanıyor. Hiçbirimizin sinyali yok. Burada mahsur kaldık ve yardım çağırmanın hiçbir yolu yok.

"Dinle, panik yapma." Warner elindeki haritayı sallıyor. "Dediğim gibi, handan sadece iki mil uzaktayız. Oraya yürüyebiliriz, sonra da arabayı alması için birini göndeririz."

"Oraya yürümek mi?" Lindsay bu fikre pek sıcak bakmıyor. O da pek açık havacı sayılmaz. "Ormanda kaybolursan olduğun yerde kalman gerektiğini sanıyordum."

"Bazı koşullar altında." Warner başını sallar. "Ama yakın gelecekte kimse bizi aramayacak. Bir hafta boyunca eve dönmemiz beklenmiyor. Ve elimizde tam olarak nereye gideceğimizi gösteren bir harita var. Burayı bulmaya çalışmamak aptallık olur."

Lindsay kaşlarını çatar. "Evet, ama..."

"Bu konuda bana güven, Lindsay." Warner onun omzunu okşadı. "Sadece daha iyisini bilmiyorsun."

Warner'ın onunla patronluk taslayarak konuşmasından hoşlanmıyorum. Lokantada istediği hamburgeri almasını engellediğinden beri bu adam sinirlerimi bozuyor. Onu yalnız yakaladığımda, onunla bu adam hakkında konuşacağım.

Michelle kararlı bir şekilde, "Bu arabada oturup günlerce birinin bizi kurtarmasını bekleyemem," diyor. "Yapacak çok işim var, millet."

Evet, biliyoruz.

"Ayrıca," diye ekliyor Warner, "fazla yiyeceğimiz yok. Ya da suyumuz."

Bu son yorum kalbimi küt küt attırdı. Adam haklı. Belki bir paket cips ya da marketten aldığımız kurutulmuş et dışında hiç yiyeceğimiz yok. Noah'ın bardak tutucusunda yarısı dolu bir su şişesi var,

Ama hepsi bu kadar. Eğer burada kalırsak altımız da günlerce hayatta kalamayız.

Midemden hafif bir hırıltı çıktı. Lokantadaki hamburgerin sadece üçte birini yemiştim. Noah hışımla çıktıktan sonra iştahım kaçtı. Şimdi keşke bitirseydim diyorum.

"Pusulam yanımda," diye gönüllü olur Jack. "Oraya gitmek zor olmasa gerek."

Lindsay başını sallar ve göğsüne sarılır. "Bilemiyorum. Bence gerçekten yerimizde kalmalıyız."

"İstersen arabada kalabilirsin," diyor Warner ona. Sesinde daha önce duymadığım bir gerginlik vardı.

Mavi gözleri arabanın etrafında geziniyor. Bana doğru öne doğru eğildi. "Claire, gidecek misin?"

"Bilmiyorum..."

Uzun, ince parmaklarıyla bileğimi kavrıyor. "Arabada kalalım.
Burası daha güvenli."

Minibüsün camından dışarı bakıyorum. Önümüzdeki yol dallar, kayalar ve Tanrı bilir başka nelerle dolu. Neden daha az gidilen yoldan gitmek zorundaydık ki? Ne büyük bir hata. Aptal Robert Frost.

Ama arabada geride kalmak istemiyorum. Ya herkes hana ulaşırsa ve arabayı tekrar bulamazlarsa? Burada sıkışıp kalmak istemiyorum. Lindsay ve ben geride kalırsak, yolumuzu bulma şansımız yok. İkimizin de vahşi doğada nasıl yol bulacağımıza dair en ufak bir fikri yok. Tek harita Warner'da ama o kafa karıştırıcı han rehberinin bir kopyası bende olsa bile onu takip edebileceğimden şüpheliyim.

Ve neredeyse hiç yiyeceğimiz ya da suyumuz yok.

"Bence birlikte kalmalıyız," diye karar veriyorum. Lindsay kaşlarını çatıyor. "Emin misin?"

Emin olmasam da başımı sallıyorum. Ama iki kötü seçenekten daha iyisi gibi görünüyor. Jack bize bir şey olmamasını sağlayacaktır.

"Tamam," diyor Lindsay ama sesi pek heyecanlı gelmiyor.

Warner kolunu onun omuzlarına doluyor. "Merak etme bebeğim. Biz ne yaptığımızı biliyoruz. Sadece iki mil."

İki mil. Evimizden çocukların okuluna kadar iki mil var. Yürüdüğümde bir saatimi alıyor. Ama ormanın içinden yürümek daha uzun sürer. Muhtemelen iki saat sürer. İki saat içinde otelde olacağız. Ben de

ayakkabılarımı çıkarıp özel banyomda uzun ve sıcak bir banyo yapabileceğim. Sabırsızlanıyorum.

Çoğunlukla, tüm çantalarımızı minibüste bırakıyoruz. Bir sürü ıvır zıvır taşımadan ormanda ilerlemek yeterince zor olacak. Çantamı yanıma alıyorum ve Noah bana içine koymam için su şişesini veriyor, ben de onu telefonumun yanına yerleştiriyorum. Olur da bir yerlerde sinyal alırsak, hazırlıklı olmak istiyorum. Ayrıca, oraya varır varmaz Penny'ye bir mesaj göndermeyi de ihmal etmiyorum ki çocuklar iyi olduğumuzu bilsinler -özellikle de Emma. Jack yürüyüş için getirdiği malzemelerle dolu bir sırt çantası getiriyor, içinde neredeyse dolu olan büyük bir su şişesi de var. Pusulasını kot pantolonunun cebine sokuyor.

Arabanın dışı sıcak. Bunaltıcı. Akü bitmeden önce aracın dışındaki sıcaklık göstergesi seksen dokuz dereceyi gösteriyordu. Daha yürümeye bile başlamadık ama şimdiden sıcak ve yapış yapış hissediyorum. Şort giyen tek kişi olduğum için kendimi şanslı hissetsem de çıplak bacaklarım çok açıkta. Ya zehirli sarmaşığa basarsam? Ya bir yılan bileğimi ısırırsa? Keşke kot pantolon giyseydim diyorum ama bavulum en altta ve minibüsün içinde üstümü değiştirme zahmetine katlanmak istemiyorum. Şortlar hızlı bir yürüyüş için iyi olacak.

Toprak yol hızla kayboluyor ve artık neredeyse yol bile sayılmaz - aküsü bitmemiş olsa bile minibüsün nasıl daha fazla ilerleyebileceğini hayal bile edemiyorum. Ama adamlar yolu gösterirken kendilerinden emin görünüyorlar. Jack'in pusulası ve izci tecrübesi var, Warner'ın ise haritası ve daha önce buraya gelmiş olan tek kişi. Biz üç kadın arkadan geliyoruz.

"Çok uzak olmayacağına eminim," diyorum. Bundan hiçbir şekilde emin değilim ama Lindsay'in iyiliği için iyimser olmaya çalışıyorum.

Michelle bana bir bakış attı. "Arabanı hiç servise götürmez misin Claire?" İrkildim. "Evet. Düzenli olarak bakım yaptırıyorum."

"Bana öyle geliyor ki," diyor, "aracınızı vahşi doğada bir yolculuğa çıkaracaksanız, ıssız bir yerin ortasında bozulmayacağından emin olmak için önce tamirciye götürmek isteyebilirsiniz."

Zaten Noah tarafından azarlandım. Michelle'den de yiyecek havada değilim. Ama aynı zamanda onunla kavga etmek de istemiyorum. Ortaya çıkabilecek şeylerden korkuyorum. "Minivan yeni. Bozulması için hiçbir sebep yok."

"Yine de oldu."

Derin, sakinleştirici bir nefes alıyorum. "Bak, yakında orada olacağız. Bu o kadar da büyük bir mesele değil."

Michelle bana başını sallıyor, sonra başka bir şey söylemeden, Lindsay ve beni geride bırakarak adamlara yetişene kadar hızını artırıyor.

"Bu çok kabaydı," diye mırıldanıyorum.

Lindsay uzaktan Michelle'i izliyor. "Belki biliyordur..."

"Bilmiyor."

"Bilmiyorum... Her daha da huysuz görünüyor..."

"Evet." Gözlerimi kısarak Michelle'in arka tarafına bakıyorum. Günlerini masa başında geçirdiği düşünülürse oldukça formda. Acaba spor yapıyor mu? "Ama bence bilseydi bir şeyler söylerdi. Bunu kendine saklamazdı. Bu onun tarzı değil."

"Belki." Lindsay başını yana eğiyor. "Ama belki de bir şey söylemeyecektir. Yani, ikimiz de Michelle'i çok iyi tanıyor değiliz."

. Tüm çabalarımıza rağmen, ikimiz de Michelle'i tanımıyoruz.
Hepsi.

Toprakta ilerlerken bu düşünce aklımdan çıkmıyor. Biz
diğerlerinin duyamayacağı şekilde geride durmaya devam ediyor, ki bu tamamen tesadüf değil. Umarım neredeyse varmışızdır.

Sağ botu bir çamur birikintisine batarken Lindsay "Bu berbat bir şey," diyor. "Bu yolculuk için aklımda olan şey bu *değildi*."

"Şey," diyorum, "medeniyetten uzaklaşmak istiyordun, değil mi?"

"Hayır!" Bu öneriden rahatsız olmuş görünüyor. "Sadece Warner'ı bir haftalığına hastaneden uzaklaştırmak istedim. Onu tamamen kendime istedim."

Önümdeki üç adama bakıyorum. Warner'ın sarı saçları neredeyse pırıl pırıl parlıyor. Üçü arasında kesinlikle en iyi popo onda. Ve ıssız bir yerde olmamıza rağmen hiç tereddüt etmeden ilerliyor. Kendine olan güvenine hayranım.

"Demek ondan gerçekten hoşlanıyorsun, ha?" Dikkatlice söylüyorum.

Lindsay'in yüzünde bir gülümseme belirir. "Gerçekten hissediyorum. Daha önce biri hakkında hiç böyle hissettiğimi sanmıyorum. O... mükemmel."

"Evet, ama..." Yerdeki bir dalın üzerinden yavaşça geçiyorum. "Öğle yemeği meselesi neydi? Neden hamburger yemene izin vermedi?"

Gözlerini kısar. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani..." Lindsay'in duygularını incitmek istemiyorum ama aynı zamanda kalbini kıracak bir adamla birlikte olmadığından da emin olmak istiyorum. Ya da onu manipüle edecek. Ona bu kadarını borçluyum. "Hamburger almak istedin, o da sana almamanı söyledi. Sen de onun yerine o minicik salatayı aldın."

"Oh." Elini sallıyor. "Bunun onunla bir ilgisi yok. Biraz kilo vermeye çalışıyorum, hepsi bu."

"Kilo vermene gerek yok!" Benden en az 20 kilo daha zayıf olduğu gerçeğine dikkat çekmiyorum. Eğer onun kilo vermesi gerekiyorsa, başım büyük belada demektir.

"Saçmalık." Lindsay çıplak üst kolunu uzatır ve bir avuç et alır. "Şuna bir bakın! Warner'ın üzerinde bir gram bile yağ yok. Bu... utanç verici."

"Peki göğüs estetiğinden bahsederken neden sana öyle bakıyordu?" Ona baskı yapıyorum.

"Şey..." Lindsay göğsüne bakıyor. "İtiraf etmelisin ki, pek de donanımlı sayılmam."

O kadar üzgünüm ki neredeyse ayağım yerdeki bir dala takılıyordu. "Bunu sana o mu *söyledi*?"

"Yapmak zorunda değildi!" Sarı saçlarının terli tellerini iterek boynunu ovuşturuyor. "Yani, bu bir gerçek. Ve bana ücretsiz bir ameliyat önerecek kadar nazik olduğu için minnettar olmalıyım. Kaç erkek bunu yapar ki?"

Yüzümü

buruşturuyorum.

"Yok." "Claire..."

Söylediği her şey beni huzursuz ediyor. Harika bir adamla evlenmiş değilim ama Noah'ın hakkını vermeliyim, görünüşüm hakkında asla yargılayıcı olmadı. Her zaman dünyanın en güzel kadınıymışım gibi davranırdı. Hiçbir zaman kilo vermemi ya da *estetik ameliyat* olmamı önermedi. Ve şimdi... belli ki artık o kadar da çekici olduğumu düşünmüyormuş gibi davranmıyor. Ama en azından görünüşüm hakkında *olumsuz* bir şey söylemiyor.

Kimi kandırıyorum ben? Ben taş atamam.

"Onun iyi bir adam olduğunu düşündüğün sürece," diyorum sonunda. Otele gittiğimizde bu konu hakkında daha fazla konuşmamız gerekecek. Ani bir göğüs estetiği yaptırmayacağından emin olmalıyım.

"Öyle, Claire." Derin bir nefes alır. "Aslında..."

"Ne?"

Alçak bir ağaç dalının altına eğiliyor ve bir yaprak saçlarının arasında serbest kalıyor. "Sanırım bu hafta bana evlenme teklif edecek!"

"Oh." Bu vahiy karşısında kalbim sıkışıyor. "Bu... harika! Ve sen... onunla evlenmek mi istiyorsun?"

"Tabii ki!"

"Bekâr olmayı sevdiğini sanıyordum." Lindsay benim baş nedimem olmasına rağmen, düğünlere ya da evlenme fikrine hiç ilgi duymamıştı. İşini ve özgürlüğünü seviyordu. Bazen birileriyle çıkıyordu ve birkaç erkek arkadaşı ona sırılsıklam aşık görünüyordu, ama hiçbir zaman bir yuva kurmakla en ufak bir ilgisi yokmuş gibi görünüyordu. Ve benim kendi evliliğim de ona başka bir insana bağlanmanın ne kadar harika bir şey olduğuna dair parlak bir örnek sunmadı.

"Evet, çıktım," diyor düşünceli bir şekilde. "Ama bunun nedeni çıktığım tüm erkeklerin ezik olmasıydı. Warner mükemmel. Beklediğim için çok mutluyum."

Sahte olduğunu fark umarak yüzüme en iyi gülümsememi yerleştiriyorum. Warner soruyu sorduğunda Lindsay'in evet diyeceği çok açık. Bu konuda yapabileceğim bir şey yok.

BÖLÜM 10

CLAIRE

Yine işemem lazım.

Arabadayken ve Noah'nın bana bağıracağını bildiğimde yeterince kötüydü. Ama bu çok daha kötü. Buralarda tuvalete nereye gideceğim? Yakın gelecekte bir Porta-John' rastlayacağımızı sanmıyorum.

"Lindsay," diye mırıldanıyorum. "Tuvalete gitmen gerekiyor mu?"

"Evet!" diye haykırıyor. "Aman Tanrım, *çaresizce*! Ne yapmamız gerekiyor?"

"Sanırım..." Derin bir nefes alıyorum. "Sanırım ormana gitmemiz gerekecek."

Lindsay dudağını ısırır. "Bunu yapabilir miyim bilmiyorum Claire."

Ben de yapabilir miyim bilmiyorum. Ama bu noktada başka bir seçenek göremiyorum. Sadece bir yere kadar dayanabilirim.

"Çocuklara bizi beklemelerini söylemeliyiz." Gözlerimi kısarak onlara bakıyorum, bizden çok ilerdeler ve her saniye daha da uzaklaşıyorlar. "Jack! Noah!"

"Warner!" Lindsay sesleniyor.

Doğal olarak, Noah beni görmezden geliyor. Ama birkaç saniye sonra Jack arkasını dönüp bize el sallıyor. "Her şey yolunda mı?" diye sesleniyor.

Onlara Lindsay ve benim tuvalete gitmemiz gerektiğini bağırmak istemiyorum. Bu yüzden koşarak yanlarına gidiyorum ve Lindsay de hemen arkalarından geliyor. "Tuvalete gitmemiz gerek," diyorum sessizce, duyabilecekleri bir mesafeye girer girmez.

Noah gözlerini deviriyor. Ama en azından tuvaleti lokantada kullanmam gerektiği konusunda yorum yapmıyor. Erkek olduğu için şanslı. Onların işi çok daha kolay, pantolonlarını indirmelerine bile gerek yok.

Warner kaşlarını kaldırır. "Buralarda hiç tuvalet yok." "Biliyorum,"

diyorum sıkıca. "Ama durup... bilirsin işte..."

"Oh." Jack ellerini ceplerine sokar. "Peki, seni burada bekleyeceğiz. Acele etmeyin."

Ormana doğru bakıyorum. Bunu gerçekten ama gerçekten yapmak istemiyorum. "Ama nasıl...?"

Warner sırıtıyor. "Sen çömel. Zor değil hanımlar."

Günümün bu şekilde geçtiğine inanamıyorum. Bir yanım, canı cehenneme, içimde tutacağım demek istiyor. Ama bir yanım da şiddetli bir hapşırığın şortumu ıslatacağından endişeleniyor. Değiştirecek kıyafetim de yok.

"Peki," dedim. "Michelle, gitmek ister misin?"

"Hayır, teşekkürler," diyor.

Tabii ki gitmesine gerek yok. Kadın bir robot. Ellerimi

birbirine kenetliyorum. "Tamam o zaman..."

"Yokuş aşağı bakacak şekilde durmaya çalışın," diyor Jack. "Bunun giysilerinize idrar bulaşma olasılığını azalttığını duymuştum."

Noah yüzümdeki ifadeye homurdanıyor. Bunu yapmak zorunda olmamın komik olduğunu düşünüyor. Onun canı cehenneme. Mecbur kalırsam çömelirim.

En azından çantamda bir paket mendil var.

Lindsay ve ben işimizi yapmak için özel bir alan bulmaya gittik. Beni gizleyebilecek kadar kalın görünen bir ağaç seçiyorum ve Lindsay de aynısını yapıyor. Şortumu indiriyorum ve elimden geldiğince dikkatli bir şekilde ilerliyorum. Bunu daha önce hiç yapmadığımı düşünürsek, iyi bir iş çıkardığımı düşünüyorum.

Şortumun fermuarını çektikten sonra denge için ağaca tutunuyorum, tahta avucumu ısırıyor. Elimi çektiğimde, parçalanmış ağaç kabuğunda beş derin oluk fark ediyorum.

Pençe izleri.

Ama bu izler küçük bir tavşan tarafından yapılmamış. İzler uzun ve derin. Kabuğu kıran pençelerin son derece keskin olduğu belli. Ve ilkinin üzerinde ikinci bir pençe izi daha var. Ağaca bir şey mi tırmanmış?

Gözlerimi kaldırıyorum. Üstümde yapraklardan başka bir şey görmüyorum. Ama arkamda bir hışırtı duyuyorum.

"Claire?"

Lindsay'in sesini duyunca neredeyse yerimden sıçrayacaktım. Kaşları birbirine çatılmış ve bana bakıyor. "Her şey yolunda mı? İşeyebildin mi?"

Parmaklarımı ağaç kabuğundaki derin oluklarda gezdiriyorum. "Şuna bir bak."

Lindsay belirgin izlere bakarken gözleri büyür. "Aman Tanrım. Sence bunu hangi hayvan yaptı?"

Hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim, bunu yapan hayvanla karşılaşmak istemediğim.

Devam etmek için içimde çok güçlü bir istek var ama Lindsay pençe izlerini göstermek için diğerlerinin yanına dönmekte ısrar ediyor. Onu takip ediyorum ama o izlere bakmaya devam etmek istemiyorum. Onları yapan hayvandan mümkün olduğunca uzaklaşmak istiyorum.

Jack ağaçtaki izleri görene kadar gözlerini deviriyor. Bir an için sarsılmış görünüyor. Elini derin oyukların üzerinde gezdiriyor. "Vay canına," diyor.

"Sence bu bir ayı mı?" Lindsay soruyor.

"Belki de." Jack elini pençe izlerinin üzerinde gezdirirken kaşlarını çatıyor. "Kara ayılar ağaçları işaretlemeleriyle bilinir. Ama..."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ne?"

"Bir ayının pençe izlerinin ağaçta çok daha yukarıda olacağını düşünürdüm" diyor. "Küçük bir ayı olabilir. Ya da... başka bir şey."

Bu konuda daha iyi mi yoksa daha kötü mü hissedeceğimi bilemiyorum. Ayılar korkutucudur. Ama aynı zamanda davranışları tahmin edilebilir. Ayıların neler yapabileceğini biliyoruz. Uzun, keskin pençeleri olan gizemli bir hayvanın neler yapabileceğini bilmiyoruz.

"Her neyse..." Jack ağaçtan bir adım geri çekilir. "Ağaçları işaretleyen hayvanların çoğu bunu kendi bölgelerini işaretlemek için yapar. Eğer burası büyük bir hayvanın bölgesiyse, yolumuza devam etmeliyiz."

Bu bana çok iyi bir fikir gibi geldi.

BÖLÜM 11

CLAIRE

Üç saat sonra, handa değiliz. Hanın yakınında bile değiliz. Warner'ın haritasına ve Jack'in pusulasına rağmen tamamen kaybolduk.

Ve yakında hava kararacak.

Lindsay dinlenmek için durana kadar yalvarıyor. Noah'nın suyu çoktan bitti ve hepimiz Jack'in su şişesinden yudumlar alıyoruz. Bu su şişesi boşaldığında içecek bir şeyimiz olmayacağını bilmek beni biraz hasta ediyor. Gökyüzünde güneş batmış olsa da, dışarısı hala sıcak. Tişörtüm terden sırılsıklam oldu. Şişenin tamamını tek başıma rahatlıkla bitirebilirim. Ağzım Sahra gibi.

Jack bu fırsatı bizi rahatlatmak için kullanıyor. Yorgun ve terli görünüyor ama Lindsay ve benim kadar yıpranmış değil. Koyu renk dağınık saçları hafif nemli ve çok seksi. Bu adamı otelde yalnız yakalamak için sabırsızlanıyorum.

Eğer oraya varabilirsek.

"Her şey yoluna girecek," diyor Jack bize. "Yanlış bir dönüş yaptık, bu yüzden geri dönmek zorundayız. Ama hedefe ulaştık. Karanlık çökmeden orada olacağız."

"Gerçekten kaybolmuşuz gibi hissediyorum," diyorum.

"Kaybolmadık." Jack'in sesi sıcak ve güven verici. Elime uzanmaya başlıyor ama sonra kendini tutuyor. "Bak, istesek de istemesek de yakında bir noktada medeniyete . Bu günlerde ormanda kaybolmak çok zor. Ve kayıp kalmak daha da zor."

Çantama uzanıp cep telefonumu çıkarıyorum. Bir çubuk sinyal görmeyi ya da Penny'den cevapsız bir arama gelmesini umuyorum. Ama hâlâ çekmiyor.

"Arabada kalmalıydık." Lindsay'in gözleri kızarmış. Ellerini sıkarken titriyor. "Nerede olduğumuz hakkında hiçbir fikrimiz yok."

"Hayır," diyor Warner. "Nerede olduğun hakkında hiçbir fikrin yok, Lindsay. Jack ve ben tam olarak nerede olduğumuzu biliyoruz."

Bunu söylerken kulağa kibirli bir pislik gibi geliyor, ama Tanrım, umarım haklıdır.

Noah'a bakıyorum. Tüm yön bulma işlerini o biliyordu ve diğer iki adam kadar kendinden emin görünmüyordu. Gözlerimiz bir an için buluşuyor ve neredeyse belli belirsiz başını sallıyor. Yanına gidip bana gerçekte neler olduğunu anlatmasını isteyebileceğim bir zaman vardı ama şu anda böyle bir şey olmayacak. Elde edebileceğim en iyi şey bu kafa sallama. Ve her neyse, bilmem gereken her şeyi anlatıyor:

Boku yedik.

Lindsay başını kaldırdı. "Bunu duydun mu?" "Neyi

duydum mu?" Warner soruyor.

Göğsüne sarılıyor. "Sanki... bir hırıltı ya da uluma ya da..."

Sıcağa rağmen titriyorum. Bir sürü böcek ve birkaç tavşan dışında hiçbir vahşi hayvana rastlamadık. Ama ağaçta pençe izleri vardı. Belli ki buralarda vahşi hayvanlar var. Büyük olanlar.

"Ben duymadım," diyor Jack.

Lindsay'in elleri yumruk olur. "Evet, yaptım!"

Jack kendinden emin görünüyor ama ben o kadar emin değilim. Ormanda kaybolan insanlar her zaman hayvanlar tarafından saldırıya uğramaz mı? Bu çok mu zorlama?

"Bakın, muhtemelen buralarda ayılar vardır," diyor Jack. "Çoğunlukla siyah ayılar. Ama bilirsin, ayılar genellikle insanlardan korkar. Kendilerini köşeye sıkışmış hissetmedikçe ya da çocukları tehdit altında olmadıkça saldırmazlar."

"Harika, bu gerçekten rahatlatıcı," diye mırıldandı Lindsay.

"Tekrar başlayabilir miyiz?" Michelle konuşuyor. Dizüstü bilgisayarının ağırlığıyla şişen çantasını kaydırıyor. Onu geride bırakmayı reddetti. "Bu gece yapmam gereken bir sürü iş var ve bu şeyi şarj etmem gerekiyor."

Omuzları çökmüş olan Lindsay'e bakıyorum. Ormanın derinliklerine inmek konusunda isteksiz olduğunu söyleyebilirim ama fazla seçeneğimiz yok - geride kalamayız. Birlikte kalmazsak bizi bir daha nasıl bulacaklarını bilmiyorum. Orman sonsuz görünüyor.

"," dedi sonunda. "Hadi gidelim."

Yürümekten ayaklarım ağrımaya başladı. Bu yürüyüşe kadar ne kadar formsuz olduğumu fark etmemiştim. En son ne zaman yürüyüş yaptım? Aslında, *hiç* yürüyüşe çıktım mı? Noah ve benim yapacağımız türden bir şey gibi görünmüyor. Biz daha çok Netflix izleyip rahatlayan bir çifttik. Eskiden işimize gelirdi. İkimiz de koltuk patatesiydik.

Jack bana yolculuk sırasında birlikte yürüyüş yapacağımızı söylüyordu. O zamanlar kulağa romantik geliyordu. Jack ile ormanda kaybolma fikri hoşuma gitmişti. Ama şu anda, *gerçekten* ormanda kaybolduğumuzda, uzaktan bile romantik görünmüyor. Sanırım yürüyüş resmi olarak iptal edildi. O otele vardığımda, vahşi doğaya adımımı atmayacağım. Odadan bile çıkmayabilirim.

Lindsay benden bile daha yavaş yürüyor. İyi görünmüyor; ten rengi belirgin bir şekilde solgun. Daha önceki şık ve dağınık topuzu şimdi sadece dağınık ve ensesine dökülmüş saçları var. Bugünden önce Lindsay'i hiç terlerken gördüğümden emin değilim ama şimdi gömleğinin boynunda bir ter damarı var. Yine de daha iyi göründüğümden emin değilim.

İkimiz diğerlerinin bir metre kadar gerisindeyiz. Söyledikleri tek bir kelimeyi bile duyamayacağım kadar gerideyiz. Ama onları her zaman görüş alanımda tutmaya dikkat ediyorum. İsteyeceğim son şey ayrılmak.

"Otele vardığımızda," diyor Lindsay, "küvette beş saat falan kalacağım. *Kuru erik* olana kadar."

Gülümsemeyi başarıyorum. "Sadece güzel, yumuşak bir yatağa uzanmak istiyorum."

"Başka ne yapacağım biliyor musun?" Lindsay dudaklarını yalıyor. "Oda servisi sipariş edeceğim. Güzel, büyük bir pastırmalı çizburger."

Gülüyorum. "Tanrım, Warner ne diyecek?"

"Ve tatlı olarak büyük bir kutu dolgulu Oreo kurabiyesi." Keskin bir nefes alıyor. "Tanrım, sanırım yıllardır Oreo yememiştim."

Üniversitedeyken, Oreo kurabiyelerinin Lindsay'in tüm dünyadaki en sevdiği yiyecek olduğunu söyleyebilirdim. Odasında her zaman değişik aşamalarda yenmiş bir kutu kurabiye olurdu. Onları ayırır ve çikolatalı gofretlerden küçük bir yığın, ardından kremalı dolgudan dev bir top yapardı. Lindsay o beyaz topu ağzına attığında nasıl inlediğimi hatırlıyorum.

Tamam, bazen ben de yapardım. Ama *eğlenceliydi*. Warner'ın Lindsay'in dev bir top Oreo dolması yemesini onaylayacağını sanmıyorum.

"Dürüst olmak gerekirse..." Lindsay boynundaki küçük kırmızı lekeyi ovuşturuyor. Şimdi güneş batıyor, böcekler ortaya çıkıyor, bu da benim için berbat bir şey, her zaman bir hedefim. "Şu anda *çok* açım. Böcek yiyebilirmişim gibi hissediyorum."

"Jack'in çantasında kurutulmuş et var, biliyorsun."

Gözleri bir an için parlıyor ama sonra başını sallıyor. "Warner beni öldürecek."

"Ormanda kaybolduğunda biraz kurutulmuş et yersen Warner seni öldürür mü?"

"." Boynuna vuruyor, sonra avucuna bakıyor. "Lanet olsun. Burada milyonlarca sivrisinek var."

"Neyi anlamıyorum?"

"Bak, ben sadece..." Lindsay'in söyleyecek bir şeyi varmış gibi görünüyor ama söylemeden önce heyecanla yerdeki bir çalıyı işaret ediyor. "Claire! Bunlar yaban mersini!"

İşaret ettiği yere bakıyorum. Büyük, yeşil yapraklı bir çalı ve üzerinde bir demet dolgun, koyu mavi meyveler yetişiyor. Salata yerine hamburger yemiş olsam da, her türlü yiyeceği görmek midemin guruldamasına neden oluyor. Her zamanki yemek saatimiz geçti.

"Bunların yaban mersini olduğuna emin misin?" diye sordum.

"Tabii ki! Çocukken hep yabanmersini toplamaya giderdim." Çalıdan bir meyve koparıyor. "Bu kesinlikle bir yabanmersini."

"Bilmiyorum..." Diğerlerine bakıyorum, ancak bağırırsak duyabilecekler. "Belki de Jack'e yemek için uygun olup olmadıklarını sormalıyız."

"Neden? Bir milyon yıl önce izci olduğu için mi?" Gözlerini deviriyor. "Hiçbir fikri yok. Olsaydı şimdiye kadar o aptal hanı bulmuş olurduk."

Ben onu durduramadan, topladığı meyveyi ağzına attı. Düşünceli bir şekilde çiğniyor. Bir adım öne çıkıyorum, ağzından köpükler saçmaya başlar ve yere yığılırsa onu yakalamaya hazırım.

"Tadı güzel!" diyor. "Bu bir yabanmersini, Claire. Olgun ve tatlı. Eğer zehir olsaydı, tadı *kötü* olurdu."

Bu doğru mu? Bazı zehirli meyvelerin tatlı bir tadı olduğunu okuduğuma eminim.

Lindsay çalılardan çilek topluyor. Elinde en az bir düzine var ve bir yandan da onları yiyor. Midemde kötü bir his var. Bu kötü bir fikir. Jack'in kurutulmuş sığır eti fikri beni heyecanlandırmasa da, ormanda bulduğumuz rastgele meyveleri yememeniz gerektiğini düşünüyorum. Ayrıca, yaban mersini Temmuz'da olgunlaşmıyor mu? Daha haziran ayındayız.

"Lindsay," diye mırıldandım, "bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Çileklerin güvenli olup olmadığı hakkında hiçbir fikrimiz yok. Jack'e sorsak olmaz mı?"

"Oh, hadi ama. Karşılaştığımız rastgele meyvelerin zehirli olma ihtimali nedir?"

Belki de bardağın boş tarafını gören biriyim ama ormandaki rastgele meyvelerin zehirli *olmama* ihtimalinin çok daha düşük olduğunu düşünüyorum. "Lindsay..."

"Tamam." Ağzına birkaç tane daha çilek atıyor, sonra kalanını altımızdaki toprağa bırakıyor. "Onları yemeyeceğim, tamam mı? Mutlu musun?"

Yukarı bakıyorum, herkes bizden çok ileride. Bu kadar geride kaldığımız için hiç endişeli görünmüyorlar. Ortadan kaybolsak fark ederler miydi acaba? "Yetişsek iyi olur."

"Evet..." Lindsay aniden bitkin görünüyor, sanki bir adım daha atamayacakmış gibi. "Yapsak iyi olur."

Nasıl hissettiğini çok iyi biliyorum. Ama fazla seçeneğimiz yok. Bu gece buradan çıkmak istiyorsak, yürümeye devam etmeliyiz.

BÖLÜM 12

ANONYMOUS

Annem arka bahçemizde çilek yetiştirirdi.

Çoğunlukla yaban mersini ve ahududu yetiştirirdi. Ahududular küçük sert yeşil lekeler olarak başlar, sonra genişler ve renkleri koyulaşırdı. Onlar benim favorilerimdi. Olgunlaştıklarında, hiç çaba harcamadan çalıdan koparabilirdiniz.

Yaban mersinleri ahududulardan bir ay sonra olgunlaşırdı. Solgun başlarlar, sonra şişmanlar ve maviye dönerlerdi. Yaban mersinlerinin tadı güzeldi ama ben onlardan uzak dururdum. Patlıcangiller yüzünden.

Annem arka bahçemizde ölümcül itüzümü yetiştirirdi.

Bitkinin adı atropa belladonna*'dır. Genellikle Avrupa, Kuzey Afrika ve Batı Asya'da bulunan patlıcangiller ailesinin bir parçasıdır. Ancak Amerika'nın bazı bölgelerinde de bulabilirsiniz.*

Güzelavrat otu meyveleri yaban mersinine çok benzer. Parlak siyahtırlar, yaklaşık yarım inç büyüklüğündedirler ve tatlıdırlar.

Meyveler oldukça zehirlidir. Hezeyan ve halüsinasyonlara neden olurlar ve vücudun terleme, kalp atış hızı ve nefes almayı düzenleme yeteneğini bozarlar. Sonunda, nöbetler ve kardiyovasküler yetmezlik meydana gelecektir. İlk insanlar belladonna kullanarak zehirli oklar yapmışlardır. Bir yetişkini öldürmek için on beş ila yirmi çilek yeterlidir. Bir çocuk iki ya da üç tanesiyle ölebilir.

Annem ölümcül patlıcangillerden yetiştirirdi çünkü arka bahçemize gizlice girip çilek çalanları caydırmak isterdi. Gizlice, elinde bir avuç böğürtlenle arka bahçede ölü yatan bir çocuk bulmayı umuyordu.

Arka bahçedeyken farkı anlayabiliyordum. Bitkinin neye benzediğini biliyordum. Ama bir kasede, güzelavrat otu ve yaban mersini neredeyse aynı görünür.

Ben yaklaşık yedi , babam Pazar sabahı erken saatlerde Chicago'ya yaptığı bir iş gezisinden döndü. Annem, babam seyahatten döndüğünde sürekli giyinip kuşanırdı.

Pembe güneş elbisesi ve beyaz-sarı saçları gevşek ve yağlı yerine gevşek ve kıvrıktı. Çaba gösterdiğinde annem çok güzel olabiliyordu.

Evi baştan aşağı temizlemek için yıllarımızı harcadık. Parmaklarım ovalamaktan ağrıyordu ve gözlerim hala temizlik sıvısı dumanından yanıyordu. Kedimiz Snowball'u beyaz tüyleri pırıl pırıl olana kadar fırçalamak için bile yirmi dakika harcadı. Kartopu benden daha iyi görünüyordu ama bu genellikle böyleydi.

Babam elinde bavuluyla içeri girdiğinde üçümüz kapının önünde bekliyorduk, kahverengi gözlerinin altında hafif halkalar vardı. "Ne güzel bir karşılama!" haykırdı. Büyük, gür bir sesi ve daha büyük bir gülümsemesi vardı. Bu herkesin onu sevmesini sağlardı. İyi bir satıcıydı.

Annem parlak kırmızı boyalı dudaklarıyla ona gülümsedi. "Ve sana pastırma ve yumurtadan oluşan büyük bir kahvaltı hazırladım."

"!"

Ama annemin istediği gibi onu mutfağa kadar takip etmek yerine çantasını karıştırmaya başladı. Annem kaşlarını çattı ve ellerini kalçalarına koydu. "Hadi John. Yemekler soğuyacak."

"Bekle." Birkaç saniye daha etrafı karıştırdıktan sonra bir Bulls beyzbol şapkası çıkardı. Kızgın kırmızı boğa simsiyah şapkadan bana bakıyordu. "Al bakalım, spor."

Babam çok seyahat ve gittiği her şehirden bana bir beyzbol şapkası getirirdi. Artık büyük bir koleksiyonum vardı. Şapkayı aldım ve başıma taktım. "Vay canına! Teşekkürler!"

"Ve senin için başka şeylerim de var," dedi.

"John." Annemin sesi gergindi. "Neden bunu yemekten sonra yapmıyoruz?"

"Sadece bir dakika sürecek, Helen."

Seyahatinden bana bir şeyler getirmesi harikaydı. Onu günlerce, hatta bir hafta boyunca görmemeyi telafi etmiyordu ama dört gözle bir şeydi. Yine de annem bundan hoşlanmadı. O bana hediyelerimi verirken hışımla gitti.

Birkaç dakika sonra mutfak masasına geldik. Babamın yumurtaları ve pastırması beyaz seramik bir tabağa konmuş, yanında da bir bardak portakal suyu vardı. Ayrıca masanın üzerinde daha önce orada olmayan bir kase mısır gevreği de vardı.

Annem bize gülümsedi. "İkinize de kahvaltı hazırladım."

Bir kase mısır gevreğinin önüne oturdum. Mısır gevreğiydi, çoğu gün kahvaltıda yediğim gibi, ama genellikle kendim yapardım. Annem daha önce bana kahvaltı hazırlamayı hiç teklif etmemişti ama bugün bana sormadan yapmıştı. Kaseye baktım; çok fazla süt koymuştu ve mısır gevrekleri vıcık vıcık olacaktı. Ayrıca bir avuç çilek de serpmişti.

"Bahçeden biraz yaban mersini koydum," dedi.

Mısır gevreği kasesine bakarken Bulls şapkasını alnıma doğru çektim. Çilekler koyu maviydi. Yaban mersinine benziyorlardı.

Kaşığımla meyveleri kasenin etrafına ittim. Annem beni izliyordu. "Neyin var? Neden yemiyorsun?"

Babam çoktan tabağındaki yemeğe yumulmuştu. "Ye bakalım, delikanlı. Senin için iyi olur."

Kaşığımı biraz daha ittim, ta ki meyvelerden biri kasemden dışarı yuvarlanana kadar. Masanın kenarında sallanmaya başladı ve sonunda yere düştü. Bir saniye içinde Kartopu meyveye burnunu soktu. Onu kokladı ve küçük pembe dili yalamak için hazırlandı.

"Hayır!" diye bağırdı annem kediye. Ani bir hareketle, Kartopu yemeye teşebbüs edemeden meyveleri topladı. "Kötü kedi. Bu kediler için değil."

Annem Kartopu'nu çok severdi. Kedinin beyaz tüylerini nazikçe okşardı. Kartopu'na bir şey olmasına asla izin vermezdi.

Kartopu'nun meyveleri yemesine izin verilmedi.

Mısır gevreğinden bir ısırık aldım, meyvelerden dikkatlice kaçındım. Suyun bir kısmı süte sızdı, ama çok az bir miktar. Mısır gevreğinden bir ısırık daha aldım.

Mısır gevreklerinin çoğunu yedim, meyveleri geride bıraktım. Tabağımı iterken annem kaşlarını çattı. "Neden yaban mersinlerini yemedin?"

"Aç değilim," diye mırıldandım.

"Meyve sizin için iyidir," dedi. "Onu yemelisin."

Babam başını salladı. Hiçbir fikri yoktu. "Annen haklı. Yaban mersinlerini ye."

Başımı kaldırıp anneme baktım. Dudaklarında sadece benim için bir gülümseme vardı. Bana o şekilde baktığında korktum. Bir keresinde bana asla sahip olmak istemediğini söylemişti. Babamın prezervatifi kırıldı. Ben bir hataydım. İnsanlar hatalarını düzeltir.

Dudaklarımı kapattım, açarsam birinin içlerine ölümcül itüzümü doldurmasından korkuyordum.

"Dinle," dedi babam, "eğer annenin dediğini yapmaz ve kahvaltını bitirmezsen, beyzbol şapkasını geri alırım."

Ona gerçeği söylemek istedim, meyveler zehirliydi. Ama buna inanmayacaktı. Ve başım daha da büyük belaya girecekti.

Ben de Bulls şapkasını çıkarıp masanın üzerine attım. Sonra odama koştum.

O gün başım belaya girdi. Ama ölmedim.

Annem sağ olsun, zehirli meyveler hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyorum.

BÖLÜM 13

CLAIRE

Güneş gökyüzünde battı ve biz hâlâ hana ulaşamadık. Ayaklarım spor ayakkabılarımın içinde zonkluyor, sağ ayak başparmağımın su topladığından eminim. Ayaklarımı ileriye doğru hareket ettirmek için büyük bir çaba sarf ediyorum. *Sağa, sola, sağa, sola.* Ve hiçbir şekilde ilerleme kaydediyormuşuz gibi hissetmiyorum. Burası da neresi böyle?

Yüzüncü kez telefonumu çıkarıp çekip çekmediğini kontrol ediyorum. Çekmiyor. "Servis yok" mesajından bıktım usandım.

Çocukların ne yaptığını merak ediyorum. Umarım iyilerdir. Penny'nin onlara iyi baktığından eminim ama şimdiye kadar benden bir telefon bekledikleri kesin. Umarım Emma çok korkmuyordur.

Rüyamda seni bir canavarın yediğini gördüm. "İyi misin Claire?"

Yanımda sıraya girmiş olan Jack'e bakıyorum. Lindsay yaklaşık yirmi dakika önce Warner'a yetişmeye gitmiş ve onu sırtında gezdiriyor. Yürüyüş botları güzel ama pek rahat değil. Keşke ben de birinin sırtına binebilsem. Jack, Michelle etraftayken teklif edemez. Noah'ın da teklif etme ihtimali yok. Beni bir uçurumdan aşağı itmediği için şanslıyım.

"Daha iyiydim," diye itiraf ediyorum. Derin bir nefes alıyorum. "Neredeyse vardık mı sence?"

Jack başını sallıyor ve bana pusulasını gösteriyor. "Haritaya göre, batıya doğru yürümeye devam edersek, yaklaşık yarım mil var."

Tanrıya şükür. Buna daha fazla dayanamayacağım. Son yarım mili yürüyeceğim, sonra otelin girişinde yığılıp kalacağım.

Tabii ya yanılıyorsa? Saatlerdir yürüyoruz ve her sorduğumuzda çocuklar "neredeyse vardık" diyorlar. Titriyorum.

"Üşüdün mü?" diye soruyor bana.

Hayır demeye başladım ama sonra oldukça üşüdüğümü fark ettim. Güneş gökyüzündeyken hava çok sıcaktı, ama şimdi güneş battığı düpedüz soğuk oldu. Aşağı bakıyorum ve kollarımın her yerinde tüylerim diken diken oluyor. Ve doğal olarak üzerimde herhangi bir sweatshirt ya da mont yok. Sıcaklık doksanları zorlarken gerekli görünmüyordu.

"Ben iyiyim," diyorum.

Kolumu dürttü. "Tüylerin diken diken olmuş."

Noah ve Michelle'in önümüzde güvenli bir mesafede olduklarından emin olmak için yukarı bakıyorum. Noah'nın Jack'in bana dokunduğunu ya da benimle alay ettiğini görmesini istemiyorum. "Belki biraz."

"İşte." Jack sırt çantasını çıkarır ve karıştırır. Gri bir kapüşonlu sweatshirt çıkardı. "Bunu giy."

Tereddüt ediyorum. "O kadar
da üşümüyorum." "Hadi ama.
Kahramanlık yapma."

Neredeyse ikinci kez reddediyordum, ama sonra üzerimize bir esinti geldi. Dışarısı oldukça soğuk. Ve gece ilerledikçe daha da kötüleşecek. Sadece sweatshirt'ü almalıyım. Ne fark eder ki? Jack bana sweatshirt verdi diye birlikte uyuyacak değiliz. Bu sadece arkadaşlar arasında hoş bir jest.

Ben de kazağı alıp başıma geçirdim. Yumuşak, sıcak ve talaş gibi kokuyor. Ona gülümsedim. "Teşekkürler."

"Claire'im için her şeyi yaparım."

Tabii ki, ben *onun* Claire'i değilim. Şu anda Noah'ın Claire'iyim ama bu haftadan sonra bu doğru olmayacak. Ormanda kaybolmak Noah ile olan ilişkimi bitirme kararımı daha da güçlendirdi. Hayat, çocuklar için birlikte kalmak için çok kısa.

Ne yazık ki, Jack Michelle'i asla terk etmeyecektir. Onu çok sevdiği için değil, boşanma avukatı olduğu için. Boşanma avukatı karını nasıl terk edersin? Bırakamazsın. Ama umurumda değil. Her iki şekilde de, kendi evliliğimden kurtulmak istiyorum.

Gözlerimi kısarak bakıyorum ve Warner'ın Lindsay'i yere indirdiğini görüyorum. Devrilmiş bir ağacın üzerinde iki büklüm oturuyor. Noah ve Michelle onunla konuşuyorlar ve o başını sallamaya devam ediyor. Neler olduğunu görmek için koşarak yanına gittim.

"Lindsay," dedim. " oluyor? İyi misin?"

Bana bakıyor. Mavi gözleri kan çanağına dönmüş ve normalde porselen olan teni şimdi hafifçe yeşile dönmüş. "Midem rahatsız. Sanırım tüm bu zıplamalar yüzünden."

"Pek iyi görünmüyorsun," diyor Warner.

"Ben iyiyim," diye ısrar ediyor Lindsay. "Sadece oturmak için on beş dakikaya ihtiyacım var."

Lindsay'in şık yürüyüş botlarına baktım. Sağ ayağı bir karınca tepesinin yanına dikilmişti ve birkaç büyük marangoz karınca bacağından yukarı doğru sürünüyordu. Karıncalardan biri ön koluna atladığında bile fark etmemiş gibi görünüyor. Gerçekten hasta olmalı.

Michelle saatine bakar. "Tanrım, bütün gece öldürüldü.
Oraya hiçbir zaman makul bir saatte varamayacağız."

Noah bana gözlerini devirmeye başlıyor, ama sonra bana baktığında iki kere düşünüyor. Ela gözleri genişliyor ve kazağıma baktığını anlamam bir saniye sürüyor. Ya da *Jack'in* kazağına mı demeliydim?

Ama Jack'in tanıması mümkün değil. Sadece sıradan gri bir .

"Benim için telaşlanmanıza gerek yok," diyor Lindsay. "Ben iyi olacağım. Sadece dinlenmeye ihtiyacım var."

"Dinlenmek mi?" Warner tekrarlar. "Lindsay, seni *taşıyordum*."

Lindsay'nin erkek arkadaşına ne cevap vereceğini görmek için bekliyorum ama sonra Noah'nın parmaklarının koluma dolandığını ve beni birkaç adım geriye çektiğini hissediyorum. Dudakları kulağıma yaklaşıyor. "Hey," dedi. "O sweatshirt'ü nereden aldın?"

Lanet olsun.

"Um," dedim.

"Bu *Jack'in* tişörtü mü?" diye sorar.

Yalan söyleyebilirim ama bu durumu daha da kötüleştirebilir. Saklayacak bir şeyim yoksa neden yalan söyleyeyim ki? "Evet. Üşümüştüm ve onun da fazladan bir sweatshirt'ü vardı, o yüzden..."

Noah birkaç kez göz kırpıyor ve üzerindeki kazağı çekiştiriyor. "Eğer üşüseydin, ben..."

"Sen yapar mıydın?"

Ağzını açıyor ama daha tek kelime edemeden kan donduran bir çığlık duyuyoruz.

BÖLÜM 14

CLAIRE

Çığlık Lindsay'den geldi. Ayağa kalktı ve uzakları işaret ediyordu.

"Lindsay!" Warner onu sakinleştirmek için elinden geleni yapmaya çalışıyor. "Bağırmayı kes. Neyin var?"

"O bir ayıydı!" Mavi gözleri parlıyor. "Onu gördüm! Bize doğru geliyordu! Kocaman pençeleri ve dev beyaz dişleri vardı!"

Hepimiz dönüp titreyen eliyle işaret ettiği yöne bakıyoruz. Hava iyice kararmış ama orada bir şey varmış gibi görünmüyor. Sadece siyahlık, dallar ve yapraklar var. Artık çığlık atmayı bıraktığına göre duyabildiğimiz tek şey cırcır böceklerinin cıvıltısı. Uzaktan bir baykuş ötüyor.

Bir kez daha Emma'nın sözlerine geri dönüyorum. *Rüyamda seni bir canavarın yediğini gördüm.*

Ağaçtaki pençe izlerini düşünüyorum. Jack'in eşofmanına rağmen titriyorum ve göğsüme sarılıyorum.

"Bir ayı durup dururken bize saldıracak değil ya," diyor Jack sabırla.

"Bunu nereden biliyorsun?" Lindsay'in gözlerinde vahşi ve yabancı bir şey var. "O ayı hepimizi öldürecek! Bunu biliyorum!"

"Tanrım," diye mırıldanıyor Jack nefesinin altında.

Lindsay karnını tutuyor ve tekrar devrilmiş ağacın üzerine düşüyor. Düşük bir inilti çıkarıyor. Çok garip davranıyor. Ona ne olduğunu hayal bile edemiyorum.

"Lindsay biraz yabani çilek yedi," diye . Jack

kafasını kaldırdı. "Yabani çilek mi?"

"Yaban mersini," diyorum. "Yaklaşık bir saat önce. Belki biraz daha

fazla." "Lindsay!" Warner ağlıyor. "Bu doğru mu?"

Başını kaldırıyor ve sefilce başını sallıyor. "Önemli bir şey değildi."

"Nasıl böyle aptalca bir şey yaparsın?" Warner'ın yakışıklı yüzü pembeleşir. "Ormanın ortasında yabani çilek yemek mi? Neden böyle

böyle bir şey yapabilir mi?"

"Çok acıkmıştım," diye inliyor. "Sadece biraz yedim..."

Başını sallar. "Ve şimdi bak sana ne oldu..."

Jack'in alnı endişeyle buruşmuş. "Claire, meyveler neye benziyordu?"

"Maviydiler," diyorum çaresizce. Lindsay'in ağzına tıkıştırdığı o minik meyveleri hatırlamaya çalışıyorum. "*Mavimsi*, en azından."

"Kaç tane yedi?"

Omuzlarımı kaldırıyorum. "Tam olarak emin değilim. On mu?

Belki on beş?" "Kahretsin," diye nefes alıyor Jack.

"Ne?" Kalbim göğsümde çırpınıyor. "Ne olduğunu düşünüyorsun?"

Jack sadece başını sallar ve bir dakika öncesine göre daha da kötü görünen Lindsay'in yanına çömelir. İki büklüm olmuş durumda ve şimdi de tutarsız bir şeyler mırıldanıyor. Göğsümde bir suçluluk duygusu hissediyorum. Lindsay arabada onunla kalmam için bana yalvarıyordu. Keşke yapsaydım.

"Hey." Noah dikkatimi çekmek için koluma dokundu. "Hiç çilek yemedin, değil mi?"

Ela gözlerindeki endişe mi? "Hayır. Ben ."

Tanrıya şükür.

Lindsay hızla kötüleşiyor. Halsizleşiyor ve Warner omzunu ovarak sorulara cevap vermesini sağlamaya çalışıyor. Onun bir doktor olduğu gerçeğiyle kendimi teselli ediyorum. Yanımızda lisanslı bir doktor var, bir *cerrah*. Lindsay zehirli meyvelerden yemiş olsa bile, onu kurtarabilir.

"Bilincini kaybediyor." Warner'ın sesi düzgün, ama altında yatan bir panik notası var. "Onu yatırmamız gerek."

Lindsay'in gözleri kapalıdır ve tutarsız bir şeyler mırıldanmaktadır. Jack ve Warner onu toprağın üzerine indiriyor ve Lindsay bir bez bebek gibi oluyor. Yüzü gerçekten solgun görünüyor.

"Ne yedi bu kız?" Warner mırıldanıyor.

"Mürver olabilir," diyor Jack. "Ama ben daha çok ölümcül itüzümü olabileceğinden endişeleniyorum. Burada yetiştiğini duymuştum."

Ellerimi birbirine kenetliyorum. "Nightshade?"

"Meyveleri mor-siyah renkte," diyor Jack. "Biraz yaban mersinine benziyorlar. Ve eğer onu yediyse..."

Cezasını tamamlamıyor. Tamamlamak zorunda .

Lindsay'in vücudu aniden yerde kaskatı kesilir. Jack sarsılmış bir halde birkaç adım geri atıyor ama Warner ona yakın duruyor. Lindsay'in vücudunun şiddetle sarsılmaya başlamasını dehşet içinde izlerken donup kaldım.

Warner, "Nöbet geçiriyor," diyor. "Bu hiç iyi değil." Evet,

öyle.

Sarsıntı sonsuza dek sürecekmiş gibi gelir ve sona erdiğinde vücudu tamamen gevşer. Başı sağa düşer ve dudaklarının kenarından bir damla salya sızar. Warner elini kadının göğsüne koyar, sonra başını kadının ağzının hizasına indirir.

"Kahretsin," diyor. "Nefes almıyor."

Elimi ağzıma kapatıyorum. "O değil..."

Bir adım geri çekilip Warner'ın Lindsay'e kalp masajı yapmasını çaresizce izliyorum. Kaslı kollarının zayıf göğsüne doğru pompalanışını izliyorum. Her kompresyonda sessizce on beşe kadar sayıyor, sonra ağzına iki nefes veriyor. Bir dakika kadar sonra durup göğsüne bakıyor, sonra nabzını ölçüyor.

Tanrıya şükür Warner burada. O ne yaptığını biliyor. Onu kurtaracak.

Noah yanımda duruyor ve benim yüzümde olması gereken aynı dehşet ifadesiyle beni izliyor. Bir ara kolunun omuzlarıma dolandığını hissediyorum. Zar zor fark ediyorum.

"O iyi olacak," diye mırıldanıyor.

"Var mı herhangi biri var a hücre sinyal?" Warner aramalar Dışarı, kompresyonlar arasında.

Telefonumu cebimden çıkarırken ellerim titriyor. Kendime sessizce dua ediyorum. Ama tam düşündüğüm gibi. Servis yok.

Noah'nın elinde telefonu var. Tek bir çubuğu olduğunu fark ettiğimde gözlerim parlıyor. Ama sonra başını sallıyor. "Servis yok," diyor.

Halüsinasyon görüyor olmalıyım. Cep telefonlarındaki çubukların seraplarını görüyorum. Warner on dakika daha onun üzerinde çalıştı.

Yerimde donup kaldım,

onu izliyor. Aynı işlemi defalarca tekrarlıyor. Kompresyonlar, nefes, kompresyonlar, nefesler, nefes alıp almadığını kontrol et, nabzı kontrol et. Her kontrol ettiğinde, nefesimi tutuyorum, geri döndüğünü söylemesini umuyorum. *O iyi*.

Ama sonra onun yanındaki toprağın üzerine yığılır. Ellerini dizlerinin üzerine koydu ve gözleri cam gibi olmuş bir şekilde ona baktı. "Sanırım... o gitti..."

"Gitti mi?" Ağlıyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

Warner sulu gözlerini kaldırıp bana baktı. "O öldü."

"Hayır!" Noah'dan uzaklaşıp Lindsay'in yanına çöküyorum. Topallayan sol elini tuttum. "Bu mümkün değil! Tek yaptığı birkaç çilek yemekti..."

"Eğer gece gölgesi olsaydı-" Jack diyor ki

"Kapa çeneni!" Çığlık atıyorum. "O böğürtlenleri yemesinin tek nedeni saatlerdir lanet ormanda kaybolmuş olmamız! Neden bu aptal hanı bulamıyoruz? Neden biz..."

Cümlemi bile bitiremiyorum, çünkü çok ağlıyorum. Bu nasıl olabilir? Şu anda jakuzide bir bardak uzanıyor olmamız gerekiyordu. Onun yerine ormanda kaybolduk ve Lindsay öldü. *Öldü*! Lindsay nasıl ölebilir? O benim en iyi arkadaşımdı! Üniversitedeki oda arkadaşım. Baş nedimem. Çocukların vaftiz annesi. O kadar genç ve sağlıklıydı ki.

Jack'in kollarını etrafımda hissediyorum. Yıllardır ağlamamışım gibi göğsüne hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. Neden bu yolculuğa çıktım ki? Vahşi doğa hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Sadece bir hafta uzaklaşmak istedim. Bu gerçekten çok mu kötü?

Oh, Lindsay...

Jack'ten uzaklaştığımda, rimel sürdüğüm gözlerimden akan ıslak lekeler gömleğinin üzerindeydi. Bir an için duygularımı kontrol altına almaya çalışıyorum, ama bunun için hiç umut yok. Bacaklarım altımdan çekiliyor ve yere düşüyorum. Nefes nefese kalırken avuçlarımdaki toprağı sıkıyorum.

"Lindsay," diye fısıldıyorum.

Orada yatarken çok hareketsiz görünüyor. Öldüğüne inanmak imkansız gibi. Lindsay ile üniversitedeki ilk günümde tanıştım. Yeni oda arkadaşım konusunda çok gergindim, zaman aklıma gelse içimde kelebekler uçuşuyordu. İnsanlardan kötü oda arkadaşlarıyla ilgili o kadar çok korku hikayesi duymuştum ki, Lindsay sevimli sarı saçları ve utangaç gülümsemesiyle içeri girdiğinde kollarımı ona dolamaktan kendimi alamadım. O da güldü ve bana sarıldı.

Lindsay bana bir daha asla sarılmayacak.

Çocuklar doğduğunda, onların vaftiz annesi olmasını isteyebileceğim başka kimse yoktu. Çocuklar Lindsay teyzelerine bayılıyorlar. Banliyö hayatını benimsediğimden beri biraz uzaklaşmış olsak da, her geldiğinde onlar için bir kucak dolusu hediyesi oluyor.

Aiden ve Emma'ya ne diyeceğim?

"Claire?" Jack'in sesi. "İyi misin?"

"Hayır!" Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. "Ben iyi değilim!"

Hepsi benim hatam. Lindsay geride kalmak istedi ve ben hayır dedim. Grupla kalmamız gerektiğini söyledim. Keşke Lindsay'le arabada kalsaydım, şu anda hayatta olurdu. Ya da onu o meyveleri yemekten vazgeçirmek için daha çok uğraşsaydım.

Vazgeçmek istiyorum. Toprakta yatmak ve bir adım daha atmamak istiyorum.

"Şimdi ne yapacağız?" Michelle seslendi.

Michelle her . En iyi arkadaşım yerde *ölü* yatıyor, vücudu henüz soğumamış bile ve Michelle bir sonraki hamlemizi planlıyor. Başımı kaldırıp ona bakıyorum. Beşimiz arasında en az yıpranmış görünen o. Siyah saçının tek bir teli bile yerinde değil ve makyajı bile bozulmamış.

Gözlerimle ona hançer fırlatıyorum. "Ne fark eder ki?"

"Ne fark eder ki?" diye tekrarlıyor. Bana kocasını rahatlatmak için ona sarılmamam gerektiğini hatırlatan sert bir bakış attı. O sırada bunu düşünmemiştim ama şimdi bunun diğer herkese, özellikle de Michelle'e nasıl görünmüş olabileceğini anlıyorum. Gerçek şu ki, bu kadından korkuyorum. "Aramızdaki fark *hâlâ kayıp olmamız*. Fazla yiyeceğimiz ya da suyumuz yok ve şu anda gece vakti. Hareket etmeye devam etmeliyiz."

Ayağa kalkmaya çalışıyorum. "Lindsay'i burada bırakamayız."

Michelle bana bakıyor. "O *öldü*, Claire. Ve eğer harekete geçmezsek, biz de öleceğiz."

Başımı sallıyorum.

"Sana şaşırdım." Michelle bir kaşını kaldırdı. "Evde seni bekleyen iki küçük çocuğun var. Onlar için güvenli bir şekilde geri dönmek gerçekten umurunda değil mi?"

Nefes alıyorum. İyi bir noktaya değindi. Eğer ben de Lindsay gibi o meyveleri yeseydim, şu anda onun yanında yerde yatıyor olabilirdim. Emma ve Aiden'ın artık bir annesi olmazdı. Birdenbire çocuklarıma duyduğum özlem o kadar yoğunlaşıyor ki boğulacakmışım gibi hissediyorum.

Ama aynı zamanda Lindsay'i burada bırakmayı düşünemiyorum. Yerde öylece yatarken. Ya hayvanlar onu yemeye başlarsa? Leş yiyicilerin derisini kemireceği düşüncesi midemi bulandırıyor. O bunu hak etmiyor. Ölmüş olsa bile.

Tanrım, öldüğüne inanamıyorum. Lindsay, Lindsay.

"Warner," diyorum yalvarırcasına. Lindsay'in cesedinden uzaklaştığında çok perişan görünüyordu. Hareket etmeye devam etmek istemesine imkân yok. "Kalmamız gerektiğini düşünüyorsun, değil mi?"

Warner elinin tersiyle gözlerini siler. Lindsay'e bakar, açık kahverengi kaşları birbirine çatılmıştır.

"I..." Boğazını temizler. "Aslında... bence Michelle haklı. Hareket etmeye devam etmeliyiz."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Ne? Sen ciddi misin?"

Uzun bir iç çekiş yapar. "Yapmak zorundayız. Bu bizim tek umudumuz. Lindsay de bunu isterdi."

Ağzım açık kaldı. Diğer insanların bunu kabul ettiğine inanamıyorum. Özellikle de Lindsay ile yatan ve görünüşe göre ona o kadar aşık olan ve bu hafta evlenme teklif edecek olan Warner'ın. Neredeyse evlendiği kadın için biraz daha kederli olmalı. Ellerinin içine hıçkırarak ağlıyor olmalı. Lindsay'in cesedini ormanın ortasında bırakmamızı isteyeceği gibi saçma sapan şeyler söylememeli.

"Şaka yapıyorsun," diyorum. "*Üzgün* değil misin? Yas tutmak için beş dakika ayıramaz mıyız?"

Dolgun dudakları büzülür. "Ne söylememi istiyorsun? Üzgün olduğumu. Tabii ki üzgünüm. Lindsay çok güzel bir kadındı. Bu trajikti." Derin bir nefes alır. "Ama burada ölmemizin Lindsay'e bir faydası olmayacak."

Kaşları birbirine karışmış olan Jack'e bakıyorum. Bunların hiçbiri hakkında tek kelime etmedi. Ama beni destekleyecektir. Lindsay'i neredeyse benim kadar uzun zamandır tanıyor. Ve beni bu gruptaki herkesten daha çok önemsiyor, kendi kocam da dahil. Üniversitedeki o partide Jack için Noah'yı terk etseydim nasıl bir hayatım olurdu diye ilk kez merak etmiyorum. "Jack...?"

"Michelle ve Warner'a katılıyorum," diyor sessizce. "Hareket etmeye devam etmeliyiz."

Başımı tokat yemiş gibi geriye atıyorum. Mantıklı davrandıklarını biliyorum elbette. Burada, vahşi doğada mahsur kalmak *istediğimden* değil. Açlıktan ya da susuzluktan ölmek istemiyorum. Evime, ailemin yanına gitmek istiyorum. Ama aynı zamanda, Lindsay'i bu şekilde bırakmayı aklım almıyor.

Ama ne yapmam gerekiyor? Burada bir cesetle yalnız mı kalayım?

"Hana varır varmaz," diyor Jack, "onu alması için birini göndereceğiz."

"Onu *toplamak* mı?" Nasıl bu kadar soğuk olabilir? "Ya onu bulamazlarsa? Ya da ya çok geç ve o çoktan..."

Kelimeleri söylemeye bile dilim varmıyor. Leş yiyicilerin en iyi arkadaşımın cesedini parçalamasını düşünemiyorum. Jack'in kahverengi gözlerine bakmaya çalışıyorum ama o gözlerini kaçırıyor.

"Hadi ," diyor Warner. "Çok uzun sürmez."

Jack sırt çantasını omuzlarına atar ve Warner'ı takip eder. Michelle de aynısını yapıyor. Orada durup Lindsay'in hareketsiz bedenine bakıyorum. Onu öylece bırakamam. *Bırakamam*.

"Hey."

Başımı çevirdim ve Noah'nın arkamda durduğunu gördüm. Her nasılsa, bizimle olduğunu neredeyse unutmuştum. Jack'e sarıldığımda geri çekilmişti. Eğer bu konuda tek kelime ederse, yemin ederim kendimi tamamen kaybederim.

"Hey," diye boğazımdaki yumrunun etrafından dolanıyorum.

"Dinle." Boynunun arkasını ovuşturuyor. "Eğer geride kalmak istiyorsan, ben de seninle kalırım."

Ona göz kırpıyorum, söylemesini beklediğim son şeydi bu. "Yapacak mısın?" Başını sallıyor. "Evet, sen... burada yalnız olmamalısın."

Önüme bakıyorum. Diğerleri şimdiden bizden çok uzaklaştı. Daha fazla beklersek, artık yetişemeyeceğiz. Neye karar verirsem vereyim, hemen şimdi karar vermeliyim.

"Geride kalmak istediğim için aptal olduğumu mu düşünüyorsun?" Ben de öyle dedim.

Noah başını sallar. "Lindsay senin en iyi arkadaşındı. Seni suçlamıyorum." İç çekiyor. "Her şey gerçek gibi gelmiyor, anlıyor musun?"

Başımı sallıyorum. Tekrar diğerlerine bakıyorum. Lindsay'e olanlar için kendimi çok kötü hissediyorum. Ama şu anda yerde yatan ben de olabilirdim. Ucuz atlattım.

En azından şimdilik. Korkutucu gerçek şu ki fazla suyumuz yok. Ve su olmadan uzun süre hayatta kalamayız. Penny'nin çocuklarıma ailelerinin eve dönemediğini söylediğini hayal ediyorum. Bizsiz büyümek zorunda kalacaklarını. Yüzlerinin nasıl parçalanacağını hayal ediyorum.

Hareket etmeye devam etmeliyim. Emma ve Aiden için.

"Bence diğerleriyle kalmalıyız," diyorum sonunda.

"Tamam," diye kabul etti.

Yerden bir kır çiçeği topluyorum. Lindsay'in en sevdiği renk, mor. Çiçeği nazikçe göğsüne bırakıyorum. Parmak uçlarımı öpüyorum, sonra hafifçe Lindsay'in yanağına bastırıyorum. Hâlâ sıcak hissediyor ama bir iki saat içinde vücudu soğuyacak. Bunu düşünmek istemiyorum. Doğruluyorum ve diğerlerinin gittiği yöne doğru yürümeye başlıyorum. Noah saygılı bir mesafeyi korumasına rağmen yanımdan geliyor.

"Kalmayı teklif ettiğin için teşekkürler," diyorum ona.

Bir an sessiz kaldı. "O meyvelerden yemediğine çok sevindim."

Ben de öyle.

BÖLÜM 15

CLAIRE

Yaklaşık bir saattir yürüyorduk ki ileriden bir kadın çığlığı duydum.

Lindsay'e olanlardan sonra nabzım hemen yükseldi. Son yarım saattir tek başıma yürüyordum. Noah başlangıçta yanımda kalıyordu ama sonra navigasyon sürecinin nasıl gittiğini görmek için önden gitti. Haritayı okumaya bile başlayamıyorum ve hangi yöne gideceğim konusundaki tartışmalar beni strese sokuyordu, bu yüzden geride kaldım. Zaten kimseyle konuşmak istemiyorum, tek düşünebildiğim Lindsay. Ne zaman gözlerimi kapatsam, onun solgun yüzünü görüyorum.

Dallara takılmamak için gözlerimi çoğunlukla aşağıya dikmiştim. Ama şimdi ne olduğunu anlamaya çalışarak sertçe yukarı bakıyorum. Grubumuzda böyle çığlık atabilecek tek kişi Michelle.

Vahşi bir hayvan mı gördü?

Diğerlerine yetişmek için koşuyorum. Yaklaştığımda Michelle'in yerde oturduğunu ve sol ayak bileğini tuttuğunu görüyorum. Yüzü pembeleşmiş ve simsiyah topuzu biraz çözülmüş. Ruju bile dökülmüş. Bu bir ilk.

"İyi misin, Michelle?" diye sordum.

"İyi *görünüyor* muyum?" diye

tersliyor beni.

"Michelle'in ayağı takıldı ve bileği burkuldu," diye açıklıyor Jack.

gözlerimi yere diktiğim için kendimi o kadar da aptal hissetmiyorum.

Michelle inliyor ve pantolonunun bacağını yukarı çekiyor. Bileği şimdiden şişmiş görünüyor; yakında muhtemelen moraracak. Görünce irkildim. "Bunu yaptığıma inanamıyorum..." diye inliyor.

"ağırlık koyabilir misin?" Warner soruyor.

"Denerim." Jack'e elini uzatır, o da onu ayağa kaldırır. Sol bacağının üzerinde güçlükle durmaya çalışıyor ve tekrar çığlık atıyor. "Aman Tanrım..."

Warner, "Bozulmuş olabilir," diyor.

"Hayır." Michelle dişlerini sıkıyor. "Kırık bir bileğim *olamaz*." Gözleri yaşlarla dolar. "Anlamıyorsun. Bunun için zamanım yok. Bunların *hiçbiri* için zamanım yok." Kendini yere bırakıyor. "Bu aptal geziye hiç gelmemeliydim. Geldim çünkü..."

Siyah gözlerini kaldırıp bana bakıyor. O bakışlardaki suçlamayı fark etmemek imkânsız. Ben ve Jack'i biliyor mu? Yolculuğa sadece bize göz kulak olmak için mi geldi?

Gözlerimi indiriyorum. Şu anda bununla uğraşamam. Tüm enerjimi o otele ulaşmaya odaklamalıyım. Çocuklarıma dönebilmek için hayatta kalmaya.

"Sinyal alan var mı?" Jack sorar.

Çantamdan telefonumu çıkardım. Belli aralıklarla kontrol ediyordum ama en az yarım saattir bakmamıştım. Elime alıyorum, hala çekmiyor. Daha da kötüsü, şarjı bitiyor. Muhtemelen telefonu kapatmalıyım, böylece bağlantı ararken şarjı tamamen bitirmeyeceğim, ama kendimi bunu yapmaya zorlayamıyorum.

"Ne yapacağım ben?" Michelle inliyor. "Bu şekilde yürüyemem..." "Ama hanı bulmamız gerek," diyor Warner. Elindekine bakar
izle. "Onu bulduğumuzda, senin için geri geleceğiz."

Michelle'in yüzündeki panik açıkça belli oluyor. Uzanır ve Jack'in kolunu, yüzünü buruşturmasına neden olacak kadar sert bir şekilde kavrar. "Beni bırakamazsın."

Kıvranıyor. "Michelle..."

Parmakları adamın kolunu ısırıyor. Biraz kan çıkarsa hiç şaşırmam. "Aklından bile geçirme."

"Tamam, tamam." Gülümsemeye zorluyor. "Bakın, hepimiz gerçekten yorgunuz. Bence bu gece burada kamp kurmalı ve sabah dinçleşince tekrar yola koyulmalıyız."

"Kamp burada mı?" Warner etrafımızdaki ağaç ve dallarla dolu ormana bakıyor. Hava karardığı için önümüzü bir metreden fazla görmek zor. "Şaka yapıyorsun."

Warner'ı ne kadar sevmesem de, haklı olduğu bir nokta var. Burası gece için kamp kurmak için iyi bir yere benzemiyor.

Jack yukarı bakar. "Birkaç dakika önce geçtiğimiz bir açıklık vardı. Orada kamp yapabiliriz. Sadece gece için. Ateş yakabilirim."

Warner'ın yakışıklı yüzü kararır. Ay ışığında, mükemmel yontulmuş yüz hatları neredeyse korkutucu görünüyordu. Zavallı Lindsay bu adama nasıl aşık olabilmişti? "Yiyeceğimiz ve suyumuz bitmek üzere, biliyorsun. Yola devam etmeliyiz."

Yemek ve sudan bahsedilince midem gurulduyor. Şu anda bir demet çilek bulsam, onları yemeden durabileceğimi sanmıyorum. Ama daha acil olan ihtiyaç susuzluk. Jack su şişesinde kalanları paylaşıyordu ama artık pek bir şey kalmadı. Hepsini tek seferde içebilirim ama beşimiz arasında paylaşmak zorundayız.

Ve sabah olduğunda elimizde hiçbir şey olmayacak.

"Kuzeye giden birkaç tavşan gördüm," diyor Jack. "Ayak izlerini takip edersek bir su kaynağı bulacağımıza eminim."

Warner dişlerini gıcırdatıyor. "Tanrı bilir ne ile kirlenmiş..."

Michelle her ne kadar en sevdiğim kişi olmasa da, onu burada bırakmayı hayal bile edemiyorum. Lindsay'den ayrılmak yeterince zordu. Michelle şu anda dehşete düşmüş olmalı. Bir eliyle sol ayak bileğini tutuyor, diğer eliyle de kendine sarılıyor.

Benim yerime bileğini burkanın Michelle olması sadece aptalca bir şans. Gözlerimi yerden ayırmamama rağmen, bazı başıboş dallarla birkaç kez kıl payı kurtuldum. Kolayca düşüp bileğimi burkabilirdim. O zaman da beni terk etmemeleri için herkese yalvaran ben olurdum.

"Bence gece burada kalmalıyız," diye konuşuyorum.

"Ben de," diyor Noah.

Warner'ın yüzü buruşur. Kaslı kollarını göğsünde kavuşturur. "Biliyorsun," diyor, "haritası olan benim."

Ne diyor bu? Bizi geride bırakıp haritayla birlikte kendi başına gitmekle mi tehdit ediyor? Açıkçası, bizi yalnız bırakmasını tercih ederdim. Beni ürkütüyor. Lindsay'i iyi biri olduğuna inandırmak için nasıl kandırdı bilmiyorum, belki de bu durum onun karanlık tarafını ortaya çıkardı.

Yine de burada haritasız mahsur kalacağımı düşünmek beni tedirgin ediyor.

"Bakın, hepimiz yorgunuz," diyor Jack. "Hava aydınlandığında yönümüzü daha iyi bulacağız. Ve karımı burada yalnız bırakmayacağım."

Warner orada duruyor, rüzgar altın sarısı saçlarını karıştırıyor. Bir sonraki adımda ne yapacağını düşünüyor gibi görünüyor. Sonunda başını sallar. "Tamam. Burada uyuyacağız.

bu gece."

Görünüşe göre kamp kuracağız.

BÖLÜM 16

CLAIRE

Açıklığı bulduk ve oraya yerleştik. Harika değil ama en azından ağaçların ya da dikenli dalların olmadığı sağlam bir açık alan. Jack her birimiz için derme çatma yataklara dönüştürmek üzere yaprak toplamayı öneriyor ama bu, handaki kral yataktan çok farklı. Gözlerimi kapatırsam, ipeksi çarşaflara ve hafızalı sünger yatağa gömüldüğümü ve kuştüyü yorganı üzerime çektiğimi hayal edebiliyorum. Bu görüntü neredeyse acı verici.

Ama en kötüsü de bu gece Emma ve Aiden'la konuşamayacağımı fark etmem. Şimdiye kadar Penny muhtemelen onları yatırmış ve bana ulaşmaya çalışmaktan vazgeçmiştir. Emma'ya bu gece konuşacağımıza söz vermiştim.

Onu yatağında uyanık yatarken hayal ediyorum, minik alnı endişeyle buruşmuş.

Keşke onunla konuşabilseydim. Bir dakikalığına sesini duymak ve ona iyi olduğumu söylemek için her şeyimi verirdim.

Ellerim çaresizlikten titreyerek çantama uzanıyorum. Tabii ki hâlâ telefon çekmiyor ve şarjı yüzde beşte. Telefonumu bir dahaki sefere şarjı bitmiş olabilir - bu son şansım olabilir. Telefonu havaya kaldırıp en azından küçük bir çubuk çekmesi için umutsuzca çabalıyorum. Sadece bir çubuk.

Hiçbir şey.

Elimden geldiğince çok yaprak toplamaya başlarken çocuklarımı ya da ölen en iyi arkadaşımı düşünmemeye çalışıyorum. Derme çatma yatağımı toplarken, sağ ayak bileği Jack'in ilk yardım çantasından çıkan bir sargı beziyle sarılı olan Michelle'e bakıyorum. Belli ki kendi yapraklarını toplayamıyor.

"Senin için bir yatak hazırlamamı ister misin?" Teklif ediyorum. İyi davranmaya çalışıyorum ama bu jestin kocasıyla yatmış olmasını telafi etmeye yeteceğinden emin değilim.

Michelle gözlerini zar zor kaldırıyor. "Elbette."

Daha az minnettar görünmesi mümkün değil. Ama yine de, Michelle hiçbir zaman çok coşkulu bir insan olmamıştır. Onun için yaprak toplamaya başladım.

Her neyse. Bana teşekkür etmek için kendini parçalamasını beklemiyorum. Yaralı ve muhtemelen acı çekiyor.

"Bir keresinde bileğimi burkmuştum," diyorum. "Mmm," diyor Michelle.

Düşündüğümden daha çamurlu olan bir yaprağı yerden alıyorum. Ellerimin her yerine çamur bulaşmış. Tırnaklarıma yapışmış ve su kaynağı olmadan çıkarmanın bir yolu yok. "Lisedeyken merdivenlerden iniyordum," diye hatırlıyorum, "ve son basamakta bileğimi burktum."

"Mmm," diyor tekrar

"Mezuniyet balosundan hemen önce oldu." Avuç içlerimi şortuma siliyorum. "Ne kadar üzgün olduğumu hatırlıyorum. O zamanlar başıma gelebilecek en kötü şey gibi görünüyordu. Bu aptalca değil mi?"

Çantasını karıştıran Michelle'e bakıyorum. "Michelle?"

"Michelle?" diyorum.

"Oh." Bana sıkılmış bir bakış fırlattı. "Özür dilerim, küçük hikâyenin hâlâ devam ettiğini fark etmemiştim. Bana ne soruyordun?"

"Boş ver," diye mırıldanıyorum.

Jack bir kol dolusu dalla açıklığımıza geri dönüyor. Michelle onu kocaman bir gülümsemeyle ödüllendiriyor ama acaba bunu sadece benim sinirlerimi bozmak için mi yapıyor? Michelle'in bir nedeni olmadan önce bile benden hep hoşlanmamıştı. İlk tanıştığımız andan itibaren bunu hissettim - sanki bana bir kez baktı ve zamanına ya da enerjisine değmeyeceğime karar verdi. Ama bu düşmanlığı hiç şu anda hissettiğim kadar güçlü hissetmemiştim.

Jack ateş yakmaya koyulurken ben yaprak toplamaya devam ediyorum. Noah, birkaç büyük dal da dahil olmak üzere çeşitli boyutlarda dallar toplamasına yardım ediyor. Taşlardan küçük bir daire oluşturuyor ve sonra izcilikte öğrendiği bir düzene göre dalları dikkatlice içine yerleştiriyor. Ateş yakmak için iki çubuğu birbirine sürtmesi gerekeceğini düşünmüştüm ama neyse ki bir çakmak getirmişti. Çok geçmeden güzel bir ateş yaktık.

Michelle'in yatağını oluşturmak için yerdeki yaprakları düzeltirken, uzaklardan bir ses duyuyorum. Durup dinliyorum. Sonra tekrar duyuyorum.

Ulumaya benziyor. "Neydi o?" Dedim.

"Ben bir şey duymadım," diyor Jack.

Ateşe rağmen kollarımda tüylerim diken diken oldu. Son bir saat içinde hava çok soğudu. "Kurt sesine benziyordu."

Aiden'ın kurtlara gerçekten meraklı olduğu bir dönem vardı, üçüncü sınıfta kurtlar hakkında bir ödev yazıyordu. Kurtlarla ilgili gerçekleri rastgele anlatırdı. Kurtların genelde sürüler halinde gezdiğini bu sayede biliyorum. Yani dışarıda bir kurt varsa, muhtemelen birden fazladır.

Jack bir sopayla ateşi dürterken başını sallıyor. "Buralarda hiç kurt yok."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Omuz silkiyor. "Buralarda hiç kurt yok."

"Belki de *başka bir* yerden gelmişlerdir." Bir ağaca yaslanmış oturan Michelle'e bakıyorum, bandajlı sol bacağı şişliği azaltmak için devasa çantasına dayanmış. "Duydun mu?"

Gözlerini bile kaldırmıyor. "Hayır."

Hiç şaşırmadım.

Jack, "Belki de rüzgâr yüzündendir," diyor.

Rüzgar değildi. Vahşi bir hayvandı. Bunu biliyorum. Ağaçtaki pençe izlerini düşünmeden edemiyorum.

Warner elinde birkaç dalla açıklığa geliyor ve onları ateşe atıyor. Ona sesi duyup duymadığını sormak istiyorum ama cevabın hayır olduğunu hissediyorum. Kendimi aptal hissettirecek başka birine ihtiyacım yok.

"Bir çakal da olabilirdi," diyor Jack. "Buralarda bir sürü çakal var."

"Çakal ne olabilir ki?" Warner soruyor.

Michelle gözlerini devirir. "Claire bir ses duydu. Muhtemelen rüzgârdı."

Isınmak için kollarımı ovuyorum ve Michelle'i görmezden gelmeye çalışıyorum. "Çakallar tehlikeli midir?"

"Genelde değil." Jack omuz silkiyor. "Genelde insanlardan korkarlar. Özellikle de ormandakiler. Bize yaklaşacaklarından şüpheliyim."

"Tabii kuduz değillerse," diyor Warner.

Jack ona bir bakış fırlatır. "Bu ormanda hiç kuduz çakal yok."

"Neden olmasın?" Warner bir kaşını kaldırır. "Olmasını istemediğin için mi?"

Jack başını sallar. "Öyle bir şey yok. Her neyse, muhtemelen rüzgârdandır."

Warner'ın sözlerini aklımdan çıkaramamam dışında. Eğer kuduz bir çakal bu açıklığa dalarsa, işimiz biter. Silahımız yok. O çakal, biz onu alt edemeden en azından birimizi ısırabilir. En azından ben kolay hedef değilim. Michelle'in yerinde olsaydım, şu anda dehşete düşmüş olurdum - çakal kesinlikle önce onu haklardı.

Sonunda hepimiz ateşin etrafına yerleşiyoruz. Sarı alevler Jack'in topladığı odunların etrafında çıtırdıyor ve sıcaklık etrafımıza yayılıyor. Jack kolunu Michelle'e dolamış, Michelle de Jack'e sarılıyor. Noah benim yanımda ama sarılma yok. İkimizin en son ne zaman kucaklaştığını hatırlamıyorum. Artık birbirimize neredeyse hiç dokunmuyoruz.

Warner karşımda oturuyor. Bacaklarını önünde kavuşturmuş, cam gibi gözlerle ateşe bakıyor. Acaba Lindsay'i mi düşünüyor? Şimdi o burada olmadığına göre, varlığı gerçekten yersiz görünüyor. Adamı çok az tanıyoruz ve bildiklerim de hoşuma gitmiyor. Keşke ortadan kaybolsa.

Boynumun sol tarafında yoğun bir kaşıntı hissediyorum ve elimi boynuma vuruyorum. "Burada canlı canlı yeniyorum."

"Evet." Jack havadaki bir şeye vuruyor. "Burada sivrisinekler oldukça aktif. Çantamda biraz böcek spreyi olabilir."

Bir sprey şişesi bulana kadar sırt çantasını karıştırıyor. Bana uzatıyor, ben de kollarıma ve bacaklarıma bolca sıkıyorum. İşe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum ama berbat kokuyor. Şişeyi Noah'a veriyorum, o da kendi kollarına sıkıyor. En azından kot giyecek kadar akıllıydı. Şişeyi Warner'a vermeye çalıştı, o da elinin tersiyle itti.

"Sivrisinekler beni hiç ısırmaz," diyor Warner.

"Şanslıyım," diye mırıldanıyorum. "Beni *hep*

ısırırlar."

Warner yerde kayar. "Kan grubun yüzünden olmalı." "Benim...

kan grubum mu?"

Başını sallıyor. "Kanım A-pozitif, bu da çoğu sivrisineğin tercihi değildir." Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Senin kan grubun ne?"

Kollarımdaki kaşıntı bir kademe daha artıyor. Warner beni rahatsız ediyor. "Bilmiyorum."

"*Bilmiyor* musun?" Kaşlarını kaldırıyor. "Kan grubunu nasıl bilmezsin?"

Çaresizce omuz silkiyorum. "Ben... Ben sadece ."

"Benimki AB-pozitif." Michelle gönüllü oluyor. Teşekkürler.

"Kan grubunu bilmemek çok tehlikeli Claire." Warner'ın mavi gözleri beni delip geçiyor. "Ya korkunç bir kaza geçirir ve çok kan kaybedersen?"

"I..." Sol kulağımda bir vızıltı var. Lanet bir sivrisinek daha. "Bilmiyorum..."

Başını iki yana sallar. "Bu bir ölüm kalım meselesi olabilir. Böyle bir şeyi bilmemek senin için..."

Ben daha başka bir bahane bulamadan Noah konuştu: "O- pozitif."

Şaşkınlıkla ona göz kırpıyorum. "Oh. Bunu nasıl bildin?"

Çarpık bir şekilde gülümsüyor. "Aiden'a hamileyken doktorun bunu söylediğini hatırlıyorum."

Kocam için ani ve şaşırtıcı bir sevgi patlaması hissediyorum. Geçen yılki doğum günüm de dahil olmak üzere yıllar boyunca unuttuğu onca şey arasında kan grubumu hatırlamasını beklemiyordum. Sanırım korkunç bir kaza geçirseydim, arkamı kollardı.

Warner, "Sivrisineklerin sizi bu kadar sık ısırmasının nedeni budur" diyor. "Sivrisinekler 0 grubu kanı sever."

Ne .

Jack yine sırt çantasını karıştırıyor. "Bir şişenin yaklaşık dörtte biri kadar suyumuz kaldı," diye açıklıyor. "Eğer şimdi bitirirsek, umarım sabah su bulabiliriz."

Yarın su bulamayacağımız düşüncesi düşünülemez bile. Bir yanım kalan suyumuzun bir kısmını muhafaza etsek mi diye düşünüyor ama şu anda *çok* susadım. Ve bir şişenin dörtte biri beş kişi arasında paylaşılsa çok fazla değil.

Jack değerli suyumuzun geri kalanının bulunduğu şişeyi çıkarır. Önce Michelle'in birkaç yudum almasına izin veriyor, sonra kendisi içiyor, sonra şişeyi Warner'a uzatıyor. Noah'a ulaştığında neredeyse hiç kalmamıştı.

Bana bakıyor, hızlıca bir yudum alıyor, sonra kalanı bana uzatıyor. Warner'ın işi bittiğinde olduğundan daha boş görünmüyor. "Yeterince

aldın mı?" Noah'a sordum.

Başını sallıyor. "Ben iyiyim."

Onu daha fazla içmeye zorlamayacağım kesin. Şişeyi geriye doğru eğiyorum ve kalan suyu boğazımdan aşağı boşaltıyorum. Suyun tadı biraz

kireçli, ama bu noktada bir galon içebilirim. Durmak zorunda kalmak neredeyse acı verici. İçini açıp yalamak istiyorum.

Boş şişeyi Jack'e geri veriyorum. O da sırt çantasına koyuyor. Umarım yarın sabah su buluruz. Bulamazsak ne olacağını düşünmek bile istemiyorum.

Boğazımı temizliyorum. "Hey," diyorum. "Düşünüyordum da, belki hepimiz Lindsay ile ilgili en sevdiğimiz anımızı söyleyebiliriz."

Ateşin etrafındaki diğer dört kişi bu fikir konusunda daha az hevesli görünemezdi.

"Tabii," diyor Jack. "Kulağa hoş bir şeymiş gibi geliyor."

Ona "teşekkür ederim" demek istiyorum ama Michelle'in zaten olduğundan daha fazla şüphelenmesi için herhangi bir neden vermek istemiyorum.

"Başlamak ister misin Claire?" Jack sorar.

"Elbette." Toprakta rahat etmeye çalışarak yerde kayıyorum. Artık asla yere bağdaş kurup oturmuyorum. Anaokulundan beri. "Sanırım en sevdiğim Lindsay anısı üniversiteden. Pislik erkek arkadaşımın beni aldattığını yeni öğrenmiştim..."

"Noah?" Michelle soruyor. Sesi benimle alay ediyormuş gibi geliyor ama sesinde bir gerginlik de var. Evliliğimin berbat olduğunu sezdiğinden eminim. Bunu anlamak için boşanma avukatı olmaya gerek yok.

"Hayır. Başka bir adamlaydı." Parmağımı yanımdaki toprakta yıldız şeklinde gezdiriyorum. "Noah'la birlikte olmadan bir yıl önce onunla çıkmıştım." Noah'ya bakıyorum ama gözleri çamurlu spor ayakkabılarına bakıyor. "Her neyse, eve geldiğimde neredeyse ağlamaya başlayacaktım. Lindsay yurdun mutfağına girmemizi önerdi ve geceyi orada geçirdik, çikolatalı kurabiye pişirip yedik."

Onlara o gecenin tüm detaylarını anlatmadım. Lindsay'in beni daha iyi hissettirmek için saçımı okşaması gibi. Bir kurabiyeyi nasıl neredeyse tamamen çikolata parçacıklarından yaptığımızı. Yurt müdürlerine nasıl yakalandığımızı ve tüm suçu Lindsay'in üstlendiğini.

Onu şimdiden çok özledim. Gittiğine inanamıyorum. Bunun olmasına izin verdiğim için kendimi asla affetmeyeceğim.

"Tamam, bir tane buldum." Jack bir çubukla ateşi dürtüyor. "Lindsay ile ilgili en sevdiğim anım onunla ilk tanıştığım gün. Annemden gelen bakım paketini odama taşıyordum ve merdivenlerde gerçekten güzel bir kız gördüm, o kadar telaşlandım ki her şeyi ve kutuyu düşürdüm.

açıldı. Her yer browni doluydu!" Sırıtıyor. "Ama en iyi kısmı Lindsay ve benim merdivenlerdeki kekleri yememizdi."

"Ew!" Gülüyorum.

" değil." Jack karnına vurur. "Güçlü bir midem var." Michelle'i sıkıyor. "Peki ya sen?"

Michelle kaşlarını çattı. "Ne?"

"En sevdiğiniz Lindsay anınız nedir?" diye soruyor.

"Oh." Omuz silkiyor. "Lindsay'i çok iyi tanımıyordum."

"Evet, ama onun hakkında bir şeyler hatırlıyor

olmalısın..."

Michelle dişlerini sıkıyor. Bu oyuna katılmak istemiyor. Doğruyu söylemek gerekirse, Michelle'in Lindsay'i benden daha çok sevdiğini sanmıyorum. Lindsay de Michelle hakkında pek bir şey düşünmüyordu. Lindsay*, onun çok soğuk olduğunu, gerçek duygulara sahip olmadığını* söylerdi.

"Güzel saçları vardı," diyor Michelle sonunda.

Ona pis bir bakış attım. Tabii Lindsay yukarıda bir yerlerde bizi dinliyorsa, bu anıdan mutsuz olacağını sanmıyorum. Güzel saçlı olarak hatırlanmak isterdi.

"Bende bir tane var," diye konuşuyor Noah.

Ela gözleri ateşe bakıyor ve dudaklarında bir gülümseme hayaleti var. Bugünlerde Noah'nın gülümsediğini ne kadar seyrek gördüğümü fark ediyorum.

"Claire'e evlenme teklif etmeye karar verdiğimde," diyor, "yüzük seçimi için Lindsay'den yardım istedim..."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Öyle mi? Bunu hiç bilmiyordum."

Çarpık bir şekilde gülümsüyor. "Evet ve bunu yaptığım için şanslısın. Kendi başıma hangi yüzüğü seçerdim bilemezsin." Omuz silkiyor. "Her neyse, yüzüğü seçmeme yardım etti ve hatta daha iyi bir fiyat için pazarlık yaptı. Süslü bir mücevher mağazasıydı ve bir şekilde onlarla pazarlık yapıyordu. Ama işe yaradı. O olmasaydı asla böyle harika bir yüzük alamazdım."

"Gerçekten güzel bir yüzüktü," diyorum usulca. Nişan yüzüğümü hiç takmıyorum çünkü çok güzel. Kaybetmekten ya da soyulmaktan falan korkuyorum.

Gözleri mesafeli. "Ve evlenme teklif ettiğimde ne yapacağımı gözden geçirmemi istedi. Sevimsiz olduğunu düşünmeme rağmen tek dizimin üzerine çökmem konusunda ısrar etti. 'Noah, diz çökmek isteğe bağlı *değil*' dedi."

Kendi dudaklarıma bir gülümseme değiyor. "Teklifine bayıldım."

"Evet, şey..." Gözleri tekrar spor ayakkabılarına düşüyor. "Evet demeni gerçekten ama gerçekten çok istedim."

Noah'ya evet dememem mümkün değildi. Birkaç yıl önce mezun olmuştuk ve zaten birlikte yaşıyorduk. Üniversiteden beri birlikte olmamıza rağmen, ona hâlâ deli gibi aşıktım. Bana bir *soğan* halkasıyla evlenme teklif edebilirdi ve ben de evet derdim. Ama güzel bir restoranın ortasında tek dizinin üzerine çöküp bana hayatımda gördüğüm en güzel yüzüğü takdim etmesine bayılmıştım.

"Peki ya sen, Warner?" Jack diyor ki.

Warner kaşlarını çatar. "Bilmiyorum. Favori bir anım yok."

"Lindsay ile ilgili *hiç* anın yok mu?" Dedim. Bu muhtemelen istediğimden biraz daha yüzleştirici oldu. "Hiç mi?"

"Pek sayılmaz. Göze çarpan bir şey yok."

Bu adamdaki bir şey beni gerçekten rahatsız etmeye başladı. "Ama altı aydır çıkıyordunuz. Nasıl olur da onunla ilgili hiçbir anın olmaz?"

Warner sabırla, "Onunla ilgili anılarım var," diyor. "Sadece hiçbirinin bahsetmeye değer olduğunu düşünmüyorum."

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Bana bu hafta evlenme teklif söyledi."

Ağzı açık kaldı. "Bunu sana o mu söyledi?"

"Kesinlikle söyledi."

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Korkarım ki büyük bir hayal kırıklığına uğrardı."

Ona göz kırpıyorum. "Bana yüzüklere baktığınızı ima ettiğinizi söyledi."

"Evet, pekala." Warner ayakkabısının topuğuyla toprağı tekmeliyor. "Lindsay'in çok canlı bir hayal gücü vardı, eminim biliyorsunuzdur."

Yerden fırlamak ve Warner'ı çıplak ellerimle boğmak istiyorum. Ellerim yumruk oluyor ama aptalca bir şey yapamadan Noah'nın avucunu bacağımda hissediyorum. Ona bakıyorum ve başını sallıyor.

"Buna değmez," diyor nefesinin altında.

O haklı. Warner Lindsay'in kalbini kırmış olsa ne fark ederdi ki? Bu noktada yapabileceğim bir şey yok zaten. Boşvermek en iyisi. Bu haftadan sonra Warner'ı bir daha asla göremeyeceğim.

"Çok yoruldum," diye açıklıyor Michelle. "Hâlâ anılarımızı mı yâd ediyoruz yoksa uyuyabilir miyiz?"

Yorumu için Michelle'e kızmak istiyorum ama itiraf etmeliyim ki ben de yorgunum. Artık gözlerimi bile açık tutamıyorum. Herkes başıyla onaylıyor ve ateş hala yanarken, rahatsız orman zemininde kıvrılıp biraz uyumaya çalışıyoruz. Michelle ve Jack birbirlerine sarılıyorlar ve ben kıskançlık krizine giriyorum. Noah ve ben evdeki yatağımızda olduğu gibi birbirimizden uzakta uyuyoruz.

Zemin rahat değil. Bu yetersiz bir ifade. Kendimi hiçbir zaman bir prenses olarak görmedim ama toprakta uyumak ideal değil - yapraklar hiçbir şey yapmıyor. Sırtımın küçük bir kısmına bir taş batıyor ve kürek bir çeşit bitki saplanıyor. Vücudumdaki her sivri uç aniden acı içinde.

Daha iyi olacağını umarak yan döndüm. Olmadı. Tekrar sırtımı deniyorum. Muhtemelen en iyi pozisyon bu ama rahat olmaktan çok uzak. Bir yastık ya da battaniye için serçe parmağımı verirdim. Hatta bunun için iki parmağımı bile verebilirim.

Yine de çok yorgunum. Gökyüzü kapalı ama yine de yukarıdaki ayı görebiliyorum. Bu bir dolunay ve neredeyse hipnotik bir yanı var. Gözlerim kapanmaya başladı. Ta ki...

Bir uluma duyuyorum.

oturuyorum, aniden uyandım. "Bunu duydun mu?" Michelle

inliyor. "Aman Tanrım, Claire, uyu artık!"

"Bir şey uludu." Etrafıma bakarken kalbim küt küt atıyor. "Başka kimse duymadı mı?"

"Sanırım yine bir şeyler duyuyorsun," diyor Jack.

Yüzüm yanıyor. Onun tarafını tutuyor. Evet, o onun karısı. Ama onu sevmiyor. Jack'le olan ilişkim son birkaç aydır beni ayakta tutan tek şeydi. Onu karısıyla aşk dolu görmek gerçekten zor, bunun sadece bir rol olduğunu bilsem bile.

Noah gözlerini ovuşturarak doğruluyor. "Duydum."

O anda, yıllar boyunca değiştirmediği tüm tuvalet kağıdı ruloları için onu affediyorum. "Yaptın mı?"

Başını salladı. "Sesi kurt, çakal ya da onun gibi bir şeye benziyordu."

"Muhtemelen sadece rüzgârdı," diye ısrar ediyor Jack. "Ama her neyse, çok uzakta. Ben olsam endişelenmezdim, özellikle de yangın devam ederken."

Ayağa kalkıp etrafımıza bakıyorum. Çoğunlukla etrafımız ağaçlarla çevrili ve bu da çevremizi görmemi engelliyor. Orada olabilir

Bir çakal üç metre ötede dudaklarını yalasa haberimiz olmaz. Ağaçlar arasında küçük boşluklar var ama görüş mesafesi yok. Özellikle de geceleri, sadece küçük ateş ve ay açıklığı aydınlatırken. Keşke bir el feneri getirseydik.

Ulumayı bir kez daha duyuyorum. Daha da mı yükseliyor?

Sesin geldiği yöndeki ağaçlardan birine doğru ilerliyorum. Gözlerimi kısarak karanlığa bakıyorum. Hiçbir şey göremiyorum. Bir adım daha atıyorum, kalbim göğsümde güm güm atıyor.

"Claire?" Noah diyor. "Ne yapıyorsun?"

Bir adım daha atıyorum, yaprakların hışırtısını dinliyorum. Ya da yaklaşan bir hayvanın ayak sesini.

Bir şey bileğime sürtünüyor. Kürk gibi hissettiren bir şey. Bir çığlık attım ve zıpladım. Ama yere baktığımda, orada hiçbir şey yoktu.

"Claire!" Bu kez Jack'in sesi. "Endişelenmeyi bırak. Biz *iyiyiz*. Hayvanlar bizi burada ateşle baş başa bırakacak."

Titrek bir nefes alıyorum. Sanırım haklı. Öyle bile, ne yapabiliriz? Birimiz uyanık kalıp bütün gece çakal nöbeti tutabilir ama gönüllü göremiyorum. Ben gönüllü olabilirim ama göz kapaklarım kurşun gibi.

"Eminim her şey girecek," diye mırıldanıyor Noah.

Başımı sallıyorum ve yapraklardan oluşan derme çatma yatağıma geri yerleşiyorum. Her iki durumda da yapabileceğimiz pek bir şey yok. Sadece en iyisini ummak zorundayım.

BÖLÜM 17

ANONYMOUS

Babam bana arka bahçemizde nasıl ateş edileceğini öğretti.

Haftalardır bir av gezisi planlıyorduk - sadece ben ve o. Daha sonra Toledo'ya beklenmedik bir iş seyahati nedeniyle iptal edildi. Ama o zamanlar gideceğimizi sanıyordum. Babam ava gideceksek nasıl ateş edileceğini bilmem gerektiğini söyledi.

Bir karton kutunun üzerine bir sürü teneke kutu koydu. Hepsini vurana kadar pratik yapacağımızı söyledi. Komşularımız aldırmazdı. Kasabamızdaki çoğu insanın silahı vardı ve bununla gurur duyuyorlardı.

Çimenlerin üzerinde birlikte durduk, teneke kutulara vahşi hayvanlarmış gibi baktık. Orioles beyzbol şapkam güneşi gözlerimden uzak tutuyordu. Düz bir atıştı.

"İşte yapacağın şey, spor," dedi. "Ayaklarınızı birbirinden ayırın. Omuzlarını birleştir. Sağ ayağını sol ayağının hemen önünde tut." Tam olarak doğru durana kadar beni ayarlamama yardım etti. "Güzel. Şimdi tüfeğin dipçiğini vücudunun orta çizgisine yakın ve göğsünün üzerinde tut."

Bir adım geri çekilip duruşumu inceledi. "Dirsekler aşağı."

Bana söylediği her şeyi yapmaya çalışarak dikkatle dinledim. Bana tüfeği başıma nasıl getireceğimi ve yanağımı dipçiğe nasıl bastıracağımı gösterdi. Sonra bana nasıl nişan alacağımı öğretti.

"İyi iş çıkardın," dedi. Ben de gururla kızardım. "İki gözünü de açık tut. Tetiği çekme, sık. Sürekli basınç istiyorsun."

Derin bir nefes aldım. Sağdaki en uzak kutuya nişan aldım ve bana söylediği gibi tetiği çektim.

Bir mille kaçırdım.

"Rahatlamalısın," dedi. "Çok gerginsin. Ateş etmeden önce bir nefes al. Sonra nefes verirken tetiği çek."

Derin bir nefes aldım. Kutuya tekrar ateş ettim. Iskaladım ama yaklaşmıştım. "İyi iş," dedi. "Şimdi tekrar dene."

Kutuya baktım. Ortasında annemin yüzünü hayal ettim. Bir nefes aldım, sonra tetiğe bastım. Merminin metali delip geçerken çıkardığı sesi duydum.

"Harika!" Beni sırtımdan alkışladı. "Başardın!"

Sonraki bir saati atış talimi yaparak geçirdik. Babamla ava çıkmak için sabırsızlanıyordum. Sadece ikimiz.

Sonunda annem ellerini göğsünde kavuşturmuş bir halde arka bahçeye çıktı. Dar mavi bir güneş elbisesi giymişti ve yüzü parlak bir makyajla doluydu. Çiçek gibi kokuyordu. Babam evde yokken eşofman altı ve atlet giyerdi. Günlerce banyo yapmazdı.

"Yeterince uzun süredir burada değil misin?" diye sızlandı. "Bir çocuk nasıl ateş edileceğini bilmeli," dedi babam.

Babam bana kendisinden daha fazla ilgi gösterdiğinde bana her zaman attığı o bakışı attı. Onu kendine istiyordu.

Tüfek hâlâ elimdeydi. Anneme bakarken, yüzünün olduğu yerde bir teneke kutu hayal ettim. Son bir saat içinde iyi bir nişancı olmuştum. Tüfeği ona doğrultursam, atışı yapabilir miydim? Her zaman bunun bir kaza olduğunu söyleyebilirdim. Ne de olsa acemiydim.

"Dur bakalım, delikanlı." Babam tüfeği yavaşça elimden aldı. "O şeyi nereye nişan aldığına dikkat etmelisin. Kazara patlamasını istemezsin."

Annemin gözleri büyüdü. Ne yapmak istediğimi biliyordu. Ve eğer babam beni durdurmasaydı, bunu yapacaktım.

BÖLÜM 18

CLAIRE

Sabah oldu ve ben bir çakal tarafından yenmedim.

Bununla birlikte, kendimi bok gibi hissediyorum. Başım susuzluktan zonkluyor ve ağzım pamukla doldurulmuş gibi hissediyorum. Kollarım ve bacaklarım sanki üzerimde ağırlıklı bir battaniye varmış gibi ağır. Her nasılsa bütün gece boyunca dönüp durmadan uyudum. Ama harika bir uyku gecesi değildi. Akşamdan kalma hissediyorum.

Yanımdaki Noah'ya bakıyorum. Kahverengi saçları dimdik duruyor ve gözlerini ovuşturuyor. Ellerini çektiğinde gözlerinin altında mor halkalar olduğunu görüyorum.

"İyi uyudun mu?" Dedim.

"Sanırım." İnliyor ve şakaklarını ovuşturuyor. "Umarım oteli çabucak bulabiliriz."

Warner da karşımızda oturuyor ve gözlerini ovuşturuyor. Yüksek sesle esniyor. O da biraz yıpranmış durumda, ama yine de bir vahşi doğa moda dergisinin kapağında rahatlıkla yer alabilirdi.

Elimi çantama atıp cep telefonumu çıkarıyorum ve telefonumun gece boyunca mucizevi bir şekilde çekmesini umuyorum. Sadece çekmemekle kalmıyor - aptal bir çubuk bile çekmiyor - şarjım da yüzde bire düşmüş.

Anlamıyorum. Adamlara göre, otelden bir milden daha az uzaktayız. Nasıl olur da telefon çekmez?

Eminim Penny dün gece çocuklar bizimle konuşabilsin diye aramıştır. Emma ne düşünüyor? Çok korkmuş olmalı. Umarım Penny iyi bir hikaye uydurmuştur. Dün gece onu aramayınca Penny polisi aramış olabilir mi? Şu anda dışarıda bizi arayan biri var mı?

Ama hayır. Penny endişeli biri değil. Korkan kişi Emma.

Çocuklarıma karşı ani ve yoğun bir özlem hissediyorum. İkisini de kollarımın arasına alıp kocaman sarılmak istiyorum. Bu duygu o kadar güçlü ki ağlamamak için ağzımı kapatmak zorunda kalıyorum.

Ya onları bir daha göremezsem?

"Michelle!"

Jack'in uzaktan gelen sesiyle başımı kaldırıyorum. Birden o ve Michelle'in artık ölü kamp ateşinin etrafında olmadıklarını fark ediyorum.

"Michelle!" Jack'in sesi. "Neler

oluyor?" Mırıldanıyorum.

Noah sadece başını sallıyor ve ikimiz de ayağa kalkıyoruz. Ayağa kalkarken vücudumdaki her eklem acı içinde bağırıyor, ama birkaç adım sonra acı donuk bir ağrıya dönüşüyor. Jack açıklığın kenarında duruyor, gözlerinde vahşi bir bakış var. Saçları Nuh'unki kadar dağınık ve tişörtünün kolunda bir yırtık var. Ellerini ağzının etrafında birleştiriyor ve "Michelle!" diye bağırıyor.

Boğazımı temizliyorum. " oluyor, Jack?"

Bana bakmak için döndü. Yavru köpek kahverengisi gözleri kan çanağına dönmüştü. "Michelle'i bulamıyorum."

"Ne?" Noah kaşlarını çatar. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Uyandım ve o *gitmişti*." Gözleri sanki her an bir çalılıktan fırlayacakmış gibi etrafta geziniyor. "Hiç ayak izi bile görmüyorum. Anlamıyorum. Nereye gitmiş olabilir ki?"

"Çok uzağa gitmiş olamaz," diyorum. "Bileği burkulmuştu." Jack

parmak uçlarını şakaklarına sürtüyor. "Biliyorum."

"Belki de su aramaya gitmiştir?" Noah diyor ki.

"Yalnız mı?" Başını sallıyor. "Bu hiç mantıklı değil. Kendi başına gitmiş olamaz. Bensiz olmazdı." Derin bir nefes alır, sonra tekrar bağırır: "MICHELLE!"

"Hey." Warner'ın sesi arkamızdan geliyor. Dönüp ona bakıyoruz. "Ona ait olduğunu düşündüğüm ayak izleri buldum."

Elbette, tamamen farklı bir yöne doğru giden tek bir ayak izi seti var. Ayak izlerinin kime ait olduğunu söylemek zor ama yaklaşık bir kadın spor ayakkabısı büyüklüğünde görünüyorlar. Ayak izleri ağaçların arasında kayboluyor.

Bileği burkulan Michelle'in aniden tek başına ormana gitmesi bana mantıksız geliyor. Ama başka bir açıklaması yok.

"Onları takip etmeli miyiz?" Noah soruyor.

Jack sessizce başını sallıyor. Ama sonra kampımıza geri dönüyor ve sırt çantasını alıyor. Fermuarını açıyor ve bir yastık kılıfı çıkarıyor. Yastığın parçalarını çekmeye başladı.

Yastık kılıfından siyah bir şey çıkarıyor. Ne yaptığını anlamadan önce bir an onu izliyorum.

"Tüfeği getirmişsin," diye nefes alıyorum.

"Evet." Sesi kırpılmış. "Ben yaptım."

"Michelle'e onu getirmediğini söylemişsin." Kan çanağına dönmüş gözlerini kaldırdı. "Yalan söyledim."

Tüfeğin parçalarını birleştirmesi bir dakikasını alıyor. Bütün bu olanlar beni korkutuyor. Jack'in silahı olduğunu bilmiyordum. Muhtemelen sadece avlanmak için getirmiştir. Ve belki de şimdi burada ormanda mahsur kaldığımıza göre, ona sahip olmamız iyi oldu.

Ama Michelle'e ve bize yalan söylemesi beni huzursuz ediyor.

o.

Şimdi silah monte edildiğine göre, hepimiz şu şekilde oluşan yolda ilerlemeye başlayacağız

Michelle'in ayak izleri. Artık herhangi bir hayvan sesi duymuyorum ama aklıma dün gece uluma sesini duyduğum yerin aynı yön olduğu geliyor. Ya yürüyüşe çıktıysa ve vahşi bir hayvanla karşılaştıysa?

Gözüme bir şey çarpmadan önce ayak izleri yaklaşık on metre devam ediyor. Beyaz bir şey.

"Bu Michelle'in gömleğinin bir parçası değil mi?"

Ağaç dallarından birinden sarkan bir kumaş parçası vardır. Jack parmağını üzerinde gezdiriyor ve sonra çekip çıkarıyor. "Sanırım bu onun," diyor.

Silahını kaldırıyor, gözleri vahşi doğayı tarıyor. Kalbim o kadar gürültülü atıyor ki, diğerlerinin duymadığına inanamıyorum. Ormanın etrafına bakıyorum, Michelle'in her an dışarı fırlamasını bekliyorum. Ama yapmıyor. Ve sonra görüyorum.

"Bak!" Haykırıyorum.

Herkes işaret ettiğim yere bakıyor. Ağaçlardan birinin arkasında büyük bir kaya var ve kıpkırmızı bir şeyle sırılsıklam olmuş. Ve aynı renk etrafındaki çimenleri de boyuyor.

Yaklaşıyoruz. Her yer kırmızı. Olabilecek tek bir şey var. Ve yaklaştıkça daha da belirginleşiyor.

Bu kan. Hem de çok fazla.

"Oh, Tanrım." Jack tüfeği indirir. Sallanmaya başlar ve sonunda dizlerinin üzerine çöker. "Aman Tanrım."

"Bir hayvanın kanı olabilir," diyor Noah, ama aslında öyle düşünmediği belli.

Elimi Jack'in omzuna koymaya çalışıyorum, Lindsay'i kaybettikten sonra beni teselli ettiği gibi onu da teselli etmek istiyorum, ama o beni kabaca omuz silkiyor. Bir daha denemedim.

"Sence onu bir hayvan mı kaçırdı?" Warner soruyor. Pek üzgün görünmüyor, sadece merak ediyor. "Belki de yürüyüşe çıkmıştır ve Claire'in duyduğu o çakal onu sürükleyip götürmüştür."

"Eğer saldırıya uğrasaydı, çığlık atardı." Jack'in gözleri cam gibi. "Ve eğer çığlık atsaydı, içimizden biri onu duyardı." Bize bakıyor. "Gece boyunca çığlık duyan oldu mu?"

Hepimiz başımızı hayır anlamında salladık. Uyuduktan sonra hiçbir şey duymadım. Ölü gibi uyudum.

"Nasıl olur da hiçbir şey duymazsın?" Jack'in yanakları pembeleşti. "Bu imkansız!"

Warner, "Hiçbir şey duymadınız," diye .

Jack iyi bir noktaya değindi. Michelle'e travmatik bir şey oldu ve ses çıkarmamış olması pek mümkün görünmüyor. Peki nasıl oldu da hiçbirimiz onu duymadık?

Ve Michelle bileğini burkmuşken neden yürüyüşe çıksın ki? Özellikle de ormanda pek rahat olmadığı için. Hayır, kampa yakın bir yerde kalırdı.

Bunların hiçbiri mantıklı değil.

Midemden hafif bir hırıltı geliyor. Yediğim son şey dün gece Jack'in kurutulmuş etiydi ve şimdi suyumuz olmadığı için başka tuzlu bir şey yiyemiyorum. Biraz da patlıcan karışımı var ama o da pek iyi değil. Tuz üstüne tuz, tuz üstüne tuz.

Su, istediğim şey bu. Şu anda biraz su için bütün bir elimden vazgeçebilirim. Bunu düşünmek bile başımı döndürüyor.

Warner sanki düşüncelerimi okumuş gibi, "Bir su kaynağı aramaya başlamalıyız" dedi.

Jack, Warner'ı çıplak elleriyle boğmak istiyormuş gibi görünüyor. O hissi bilirim. "Michelle *kayıp*. Onu bulmak zorundayız."

"Bunun bir anlamı yok," diyor Warner. "Burada ne kadar kan olduğuna baksana. Onun için artık çok geç."

Jack'in yüzüne korkunç bir ifade gelir. Tüfeği tutan parmakları kansızlaşır. Yerden kalkar ve tüfeği Warner'ın göğsüne doğrultur.

Bir adım geri çekilirken Warner'ın mükemmel yontulmuş yüz hatlarının rengi soluyor. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Michelle benim karım," diye tısladı Jack. "Onu aramaya gidiyoruz. Eğer yaralıysa, onu bulacağız. Beni anlıyor musun?"

İki adam arasındaki bu çıkmazı izlerken donup kalıyorum. Noah'nın kolumdan tutup beni birkaç adım geriye çektiğinin sadece çevresel olarak farkındayım.

Warner'ın çenesinde bir kas seğiriyor. "O zaman başka yok, değil mi?"

"Hayır." Jack tüfeği indirmez. "Lanet olsun ki yok."

Noah boğazını temizler. "Jack, hepimiz Michelle'i arayacağız. Ama sen silahını indirmelisin. Tamam mı?"

Jack titreyen elleriyle tüfeği yavaşça indiriyor. Bir an için Warner'ın tüfeği almak için hamle yapacağından emin oldum ama yapmadı. Yine de Jack bir düşman edinmişti. Arkasını kollaması gerekiyor.

BÖLÜM 19

CLAIRE

"Michelle!" Seslendim. "MICHELLE!"

Cevap yok. Son otuz dakikadır Michelle'i arıyoruz. Adını haykırmaktan ve susuzluktan sesim kısıldı. Yerdeki ayak izleri ve kan dışında Michelle'e ait başka hiçbir iz yok. Sanki buhar olup uçmuş gibi.

Adrenalinin etkisi geçtiğine göre artık yorulmaya başladım. Dün geceki kötü uyku yüzünden hâlâ akşamdan kalma hissediyorum ve susuzluktan başım dönüyor. Ayaklarımdaki kabarcıklar ağrıyor. Michelle'i aramayı su bulmaya çalışmak istiyorum. Ya da daha iyisi, hanı aramaya devam etmek.

"Michelle!" Tekrar sesleniyorum.

İşler tersine dönseydi durumu hayal etmeye çalışıyorum. Michelle ormanda dolaşıp beni arar mıydı? Bundan şüpheliyim. Noah, Jack'in yaptığı gibi beni aramaları için ısrar eder miydi? Bunu düşünmek bile istemiyorum.

Arkamı dönüyorum ve diğerlerinin yanımda olmadığını fark ediyorum. Şimdiye kadar üçünden biri hep görüş alanımdaydı. Ama şimdi ormanda tamamen yalnız olduğumu fark ediyorum.

Ama nerede biliyorum. Açıklık . Yoksa önümde mi?

Bacaklarım altımda sallanıyor. Kaybolmadım, değil mi? Yani, kaybolduğumuzu biliyorum ama en azından daha önce bir grubun parçasıydım. Gruptan ayrılmak istemiyorum. Özellikle de yiyecek ve suyum yokken.

Kendimi sabitlemek için elimi en yakın ağaca dayıyorum. İşte o zaman ağaç kabuğuna kazınmış pençe izlerini fark ediyorum. Dün gördüğümün aynısı. Beş derin kesik.

Sonra yanındaki ağaca baktım. O ağacın da tahtasında derin yarıklar var.

Ve ağacın dibinde daha fazla kan var.

Kana bakarken ensemde bir hissettim. Sanki bir şey beni izliyormuş gibi.

Beni avlıyorsun.

Etrafımda dönüyorum. Yaklaşık yirmi metre uzakta bir çalı var. Çalı kendiliğinden hareket ediyor ve içinde karanlık bir gölge görüyorum. Ve sonra alçak bir hırıltı.

Aman Tanrım.

"Noah!" Çığlık atıyorum. "NOAH!"

Neden Jack yerine Noah'ı çağırdığımı bilmiyorum. İçgüdülerimin Jack'i çağırmak yönünde olacağını düşünmüştüm. Ne de olsa *Jack* benden nefret etmiyor. Ve izci tecrübesi olan da oydu. Ama ağzımı açtığımda, ağzımdan kocamın adı çıktı.

Hakkını vermeliyim, beş saniye sonra Noah yanımdaki dalları yırtarak yanıma geldi. Görünüşe göre hiç kaybolmamışım. Noah'ın gözleri kocaman. "Ne oldu? Ne buldun?"

"Şuradaki ağaçta daha fazla kan var." Titreyen bir elimi uzatıp işaret ediyorum. "Ayrıca, ben... aşağıda bir şey gördüm. Hareket eden bir şey."

Noah gözlerini kısarak uzaklara bakıyor.

"Nereye?" "Şu çalılık... ta şurada."

"Ne gördün?"

Dudağımı çiğniyorum. "Ben... Ben tam olarak emin değilim. Vahşi bir hayvana benziyordu. Ayı değil ama çakaldan daha büyük bir şey."

Noah işaret ettiğim yöne doğru baktı. "Ben bir şey görmüyorum Claire."

Sanki bir şey beni izliyormuş gibi hissettiğimden bahsetmiyorum. Sanki bir şey beni *avlıyormuş* gibi. Paranoyak olduğumu düşünürdü.

"Ben de daha fazla kan buldum." Noah yüzünü buruşturdu. "Dürüst olmak gerekirse... Michelle için pek iyi görünmüyor." Tekrar işaret ettiğim çalıya baktı. "Bir hayvanın ona saldırdığını düşünmekten nefret ediyorum ama... Başka ne olmuş olabilir bilmiyorum."

Çalı artık kıpırdamıyor ama içimdeki tedirginlikten kurtulamıyorum. "Jack ve Warner nerede?"

Jack'in tüfeği var, bizi koruyabilecek bir şey. Warner'da da bizi buradan çıkarabilecek bir harita var. Noah'ya güvenmediğimden değil, ama o çalılıktan vahşi bir hayvan çıkarsa, çıplak elleriyle beni korumak için yapabileceği pek bir şey yok.

"Onları bulamıyorum," diyor Noah. "Gidip kamp alanında bekleyelim." Etrafa bir göz atıyor. "Bu şartlar altında buralarda dolaşmamalıyız."

Başımı sallayarak onaylıyorum. Noah bir elini omzuma koyarak beni nazikçe açıklığa doğru yönlendiriyor ki orası hiç de düşündüğüm yerde değilmiş. Berbat bir yön duygum var. Diğerleri olmasaydı, mahvolurdum.

Warner bizden yaklaşık on dakika sonra kamp alanına dönüyor, sabırsız ve sinirli görünüyor. Jack'in geri dönmesi için yirmi dakika daha beklememiz gerekiyor. Omuzları sarkmış ve gözlerinin altında mor halkalar var. Onu bulamadı. Oraya buraya saçılmış kan damlacıkları dışında Michelle'den başka bir iz yok.

Nereye gitmiş olabilir?

Gece yarısı bacaklarını açmak için kalkıyor muydu? Uyumakta zorlanıyor muydu? Sonra ormana girdi ve bir hayvan aniden ortaya mı çıktı? O çalılıkta gördüğüm hayvan mıydı? Ağaç kabuğundaki korkunç pençe izlerini yapan hayvan mı?

Eğer Michelle o pençe izlerini yapan hayvanla karşılaştıysa, neredeyse kesinlikle ölmüştür.

Bunu hayal bile edemiyorum. Akıl almaz bir şey. Ama eğer ölmediyse, nerede? Warner, "Gitmemiz gerek," diyor. "Su bulmamız gerek."

Jack'in gözleri hemen kararır. Henüz pes etmeye hazır değildir. Ama Jack tüfeğini tekrar kaldıramadan, Noah ellerini kaldırır. "O haklı Jack. Suya ihtiyacımız var yoksa hepimiz öleceğiz."

"Ama öylece *gidemeyiz*." Jack ayağının altındaki toprağı tekmeliyor. "Onu henüz bulamadık."

"Jack, ben sadece..." Noah'nın kaşları birbirine karışır. "Onu bulabileceğimizi sanmıyorum dostum. Ne olduğunu bilmiyorum. Bir hayvan mı kaçırdı yoksa... Ama burada değil."

Jack'in omuzları Noah'ın sözlerini dinlerken çöktü. Son bir saat içinde on yıl yaşlanmış gibi görünüyor. Sonunda, "Peki. Hadi su arayalım. Sonra Michelle'i aramaya devam etmek istiyorum."

"Tamam," diyor Noah ama Warner gözlerini

deviriyor. İlk defa Warner'a katılıyorum.

BÖLÜM 20

CLAIRE

Su bulmanın zor bir iş olduğu ortaya çıktı. Taze su akan bir dere bulacağımızı umuyordum ama baktıkça durumun böyle olmadığı giderek daha açık hale geliyor. Jack bir tavşan olduğuna inandığı ayak izlerini fark etti ve onları takip ederek küçük, sığ, çok çamurlu bir gölete ulaştık.

Normalde böyle görünen bir suyu asla içmezdim. Elimi bile sokmak istemezdim.

"Bu içmek için güvenli mi?" Noah soruyor.

"Suyun içindeki bakterileri öldürmesi gereken bir paket tablet getirdim." Jack sırt çantasını indiriyor ve tüfeği yanına koyuyor. "Ve yastık kılıfını sudaki kiri süzmek için kullanabiliriz." Genel bir kural olarak, önce içinden pislik süzülmesi gereken şeyleri içmeyi sevmiyorum. Ama şu anda o kadar susamış durumdayım ki

su, kir ve her şey.

Jack suyu yastık kılıfından geçirerek su şişesine dolduruyor. Çantamdan Noah'nın boş su şişesini çıkarıyorum ve onu da dolduruyoruz. Su hâlâ bulanık görünüyor ama yine de Jack içmeden önce hapın etkisini göstermesi için bir saat beklememiz gerektiğini söyleyince yıkılıyorum.

Bir an için kızımın içmek zorunda kaldığımız suyu gördüğünde yüzünün alacağı şekli hayal ettim. O öyle bir çocuk ki tabağında en ufak bir leke görse çıldırıyor. İçinde *kir* yüzen bir şişe su içmek hakkında ne düşünürdü? Elbette, Aiden muhtemelen her şeyi komik bulurdu - bir keresinde onu üç yaşındayken kiri tadarken yakalamıştım.

Aman Tanrım, çocuklarımı özledim. Eve, gitmeliyim.

Ne gerekiyorsa yaparım.

Jack tüfeği sırt çantasının yanına koymuştu ve Warner da ona bakıyordu. Bütün bunlar beni huzursuz ediyor. Jack'in bu geziye bir silah getirmiş olması hoşuma gitmiyor ama daha da önemlisi, Warner'ın silahı almasını istemiyorum.

"Jack," dedim, "belki de tüfeği sökmelisin."

En azından benim önerim dikkatini çekti. Elini koruyucu bir şekilde silahın üzerine koydu. "Michelle'le olanlardan sonra, elimde olması beni daha rahat hissettiriyor."

Michelle'e ne olduğu dışında? Onu bir hayvanın kaçırdığını düşünüyoruz ama hiçbir şey mantıklı gelmiyor.

Belki de Jack bu yüzden silahı elinin altında istiyordur.

Warner cebinden haritayı çıkarır. "devam etmeliyiz.
bulmamız gerekiyor."

"Sana söylemiştim." Jack parmaklarını tüfeğin etrafına kapatır. "Michelle olmadan gitmiyoruz."

Jack'in Michelle konusunda bu kadar korumacı olması beni şaşırtıyor. En son onun evinde, Michelle ofiste köle gibi çalışırken birlikte yatakta uzandığımızda, evlilikleri bir sahtekarlıkmış gibi davranmıştı. Ama onun için gerçekten korkuyor. Ve dün gece birbirlerine nasıl sarıldıklarını düşündükçe göğsüm ağrıyor.

Jack, Michelle ile arasındaki her şey bitmiş gibi davrandı. Ama belki de bu bir yalandı. Söyleyebileceğim en iyi şey, belki de bunu söylerken doğru olduğunu düşündü.

Belki de hiç doğru değildi. Belki de sadece beni yatağa atmak için söylediği bir şeydi. Ve belki de onun yalanlarına kanan ilk kadın ben değilimdir.

"Bakın," diyor Warner, "Michelle bir yerde yaralıysa, ona yardım etmek için en iyi şansımız bir telefon bulup polisi aramak. Belli ki onu kendi başımıza bulamayız."

Jack, eli hâlâ silahta olan Warner'a ters ters bakar. Bir süre sonra içinden küfretti, sonra tüfeği aldı ve ormanın içine doğru yürüdü. Nereye gittiğini bilmiyorum ama fazla uzağa gitmeyi planlamıyordu. Sırt çantasını ve su şişelerini geride bıraktı.

Warner onun gidişini izler, sonra uzun bir iç çeker. Devrilmiş bir ağacın üzerine çöktü ve şakaklarını ovuşturdu. Ormana geldiğimizden beri ilk kez bitkin görünüyor. Bu haliyle Sears kataloğunun sayfalarında ona yer bulabileceğinden bile emin değilim. Gömleğinin eteğini tutuyor ve onunla yüzünün alt kısmını siliyor.

"İyi misin?" Ona soruyorum. "Çok sıcak," diye mırıldandı.

Bu açıklamanın ardından tişörtünü terli göğsünden sıyırarak tamamen çıkarır. Ve...

Vay be.

Sears kataloğu hakkında söylediklerimi geri alıyorum. *Her* katalog bu adamı kapak sayfasında görmekten mutlu olur. *Yırtık pırtık*. Ve bronzlaşmış. Gömleği üzerindeyken belli oluyordu ama çıkarınca hayal gücüne hiçbir şey kalmıyor. Sanırım ağzımın kenarından biraz salya akıyor olabilir. Yanımdaki Noah'a bakıyorum, o da gözlerini deviriyor.

Lindsay şanslı bir kız.

Şanslıydım. Şanslıydım.

Lindsay'in ikisi için hayal ettiği geleceği hatırlayarak irkildim. Bu adamdan gerçekten ama gerçekten hoşlanıyordu, onu hiç bu kadar aşık görmemiştim. Ve bu sadece onun görünüşüyle ilgili değildi. O *kadar* yüzeysel değildi.

"Dinle," dedim, "döndüğümüzde Lindsay için yapılacak töreni planlamaya yardım edebilirsin diye düşündüm."

"Anma töreni" demeye dilim varmıyor. O ne demek istediğimi biliyor.

Warner nemli tişörtüyle yüzünü sildi. " değil. Demek istediğim,
Sadece birkaç aydır çıkıyorduk. Bunu onu en iyi tanıyan insanlar yapmalıydı."

"Evet, ama biliyorum ki o da bunu isterdi." Gülümsemeye zorladım. "Senden gerçekten hoşlanıyordu."

" değil."

"Ama Lindsay-"

"Bak." Warner başka bir şey söyleyemeden sözümü kesti. "Burada sadece kibar olmaya çalışıyorum. Zaten birkaç hafta içinde ayrılacağım bir kız için büyük bir üzücü olay planlayacak vaktim yok." Dişlerini gıcırdatıyor. "Eminim çocuklarını futbol antrenmanına götürmek ve yoga derslerin arasında bunu planlamak için bolca zamanın vardır."

Ağzım açık kaldı. "Tam zamanlı çalışıyorum, biliyorsun. Tıpkı senin gibi."

Warner homurdanıyor. "Bir *öğretmen* olarak. Ben bir *cerrahım* Claire. Karşılaştırılamaz."

Yüzüm yanıyor. Şu ana kadar olan her şey için üzgün olduğunu biliyorum, hepimiz susadık ve sıcakladık, ama bu adam şu anda gerçekten gerçek yüzünü gösteriyor. Bazen zorluklar insanların içindeki kötülüğü ortaya çıkarır.

"Hey," diyor Noah sertçe. "Claire işinde gerçekten çok çalışıyor, biliyorsun."

Beni savunmasını beklemiyordum. Beni en son ne zaman savunduğunu hatırlamıyorum. Genelde *onun* hakaretlerine karşı kendimi savunurum.

"Eminim." Warner gözlerini devirir. "Eminim bütün gün bir grup ilkokul öğrencisine bakıcılık *yapmak ölüm kalım* meselesidir."

Noah'nın yüzü kararıyor ve sağ eli yumruk haline geliyor. Bu konuşmanın iyi bir yere gitmeyeceğinden endişelenerek bir adım geri çekiliyorum. Bunca yıllık evliliğimizde Noah'nın yumruk attığını hiç görmemiştim ve böyle bir şey yapıp yapmayacağı konusunda hiçbir fikrim yok. Ama Warner'ın göğsündeki tüm o kaslara bakılırsa, iş o noktaya gelirse Noah'nın ne kadar iyi bir performans sergileyeceğinden emin değilim.

Neyse ki Jack o anda ağaçların arasından fırlar. Gözleri kan çanağına dönmüş ve şişmiş. Az önce ağlıyor muydu? Bizi bu yüzden mi terk etti?

"." Sesi titriyordu. "Hadi gidelim." "Jack,"

diyorum nazikçe. "Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim," diye tersledi beni. "Hadi dedim."

Görünüşe göre, bu konuda konuşmak istemiyor.

Suyun içmek için güvenli hale gelmesine daha var ama yola çıkmaya karar veriyoruz. Ve şimdi, tabii ki, yine aynısı. Jack ve Warner (neyse ki gömleğini giymiş) haritaya bakıyor, sonra Jack'in pusulasını inceliyor, sonra da bize hangi yöne yürüyeceğimizi söylüyorlar. İlk başta onlara ayak uydurmaya çalışıyorum ama sonra eskisi gibi geride kalıyorum. Benden daha hızlı yürüyorlar ve onlara yetişmek çok zor.

Ne yazık ki bu, düşüncelerimle baş başa kaldığım anlamına geliyor. Ne zaman gözlerimi bir anlığına kapatsam, Lindsay'in ormanda yerde yatan solgun bedenini düşünüyorum. Hayatım buna bağlı olsa bile onu tekrar bulamam. Onu orada bıraktığımız için hâlâ kendimi kötü hissediyorum.

Hayatın bu kadar kolay sona ermesi inanılmaz. Sadece bir avuç çilek ve hepsi bu. Bitti. Sonsuza dek gitti.

O meyveleri yiyebilirdim. Öyle bir şey olsaydı Lindsay'in yanında toprakta yatıyor olurdum. Noah bana böğürtlenleri yemediğim için mutlu olduğunu söyledi ama dün ölseydim ağlayacağını düşünemiyorum. Çocuklar umursardı, ailem umursardı, Penny umursardı, ama Noah? Noah mı? Bilmiyorum.

Böyle düşünmeme izin veremem. Hayatta kaldım. Hayatta ikinci bir şansım var ve bunu mahvetmek istemiyorum. Şimdi neyin önemli olduğunun farkındayım. Eve dönmek ve çocuklarımı tekrar görmek. Artık önemli olan tek şey bu.

Gözlerimi kaldırıyorum, adamlar önüme geçmiş. Kalbim göğsümde çarpıyor ve adımlarımı hızlandırıyorum. Çok geride kalmak istemiyorum. Michelle gibi kaybolmak istemiyorum.

Bir saatin sonunda oturup çamurlu sudan biraz içiyoruz. Tadı tahmin edebileceğiniz gibi. Biraz öğürdüm ama alternatifinden daha iyi. Jack'in kurutulmuş etinden biraz daha yiyoruz ve biraz da iz karışımı.

"Daha ne kadar yiyeceğin var?" Ona sordum.

Jack sırt çantasını karıştırıyor. Bu sabah olduğundan çok daha sakin görünüyor, sanki o küçük kriz hiç yaşanmamış gibi. "Tasarruf edersek, belki bir gün daha yeter."

Bir gün daha. Bu süre içinde hanı ya da en azından başka *bir şeyi* bulmalıyız, değil mi? "Sonra ne olacak?"

"Şey," diyor Jack düşünceli bir şekilde, "burada güvenle yiyebileceğimiz bazı bitkiler var. Ayrıca bir tavşan vurmayı deneyebilirim."

Göğsümü tutuyorum. "Bir tavşanı mı öldüreceksin?" Thumper'ı öldürmek neredeyse Bambi'nin annesini öldürmek kadar kötü olurdu.

"Alternatif olarak," diyor, "böcek yiyebiliriz."

Gözlerimi deviriyorum.

"Ben ciddiyim!" Jack gülümsemez - gerçekten ciddi olabilir. "Böcek yemekte yanlış bir şey yok. Diğer ülkelerde insanlar bunu her zaman yapıyor. Bu ülkede böceklerin neden bu kadar tabu olduğunu anlamıyorum."

Yüzümü buruşturdum. "Çok iğrenç oldukları için mi?"

Warner sırıtıyor. "Claire'in böcek yiyeceğini sanmıyorum."

"Onları pişirebilirim," diyor Jack. "Bu tadını tamamen değiştirecektir. Demek istediğim, çiğ et yemezsiniz. Pişmiş böcekler aslında o kadar da kötü değil. İzciyken onları birkaç kez yemiştim."

Gerçekten benimle dalga geçtiğini düşünmüyorum. Böcek pişirip yemek zorunda kalacak kadar uzun süre kaybolacağımızı düşünüyor.

Hala nasıl kaybolduğumuzu anlamıyorum. Warner'da harita, Jack'de pusula var. İkisinin arasında *bir şeyler* bulabiliriz. Jack bize daha önce milyonlarca kez söylediği gibi lanet bir izciydi. Neden basit bir haritayı bile takip edemiyor?

Yemek için kısa bir dinlenmeden sonra kalkıp tekrar yürümeye başlıyoruz. Ama bu sefer, Noah benimle birlikte arkada kalıyor.

"Hey," diyor. "Seninle konuşabilir miyim?" Birkaç metre ilerimizdeki adamlara bakıyor. "Yalnız mı?"

"Tamam," diyorum.

Kalbim hızlanıyor. Jack'in, güneş gökyüzünde yükseldiği için belime bağladığı eşofmanına dokunuyorum. Noah bana Jack ve benim hakkımda her şeyi bildiğini mi söyleyecek? Şu anda bu konuşmayı yapmak istemiyorum. Eğer bana sorarsa, itiraf edecek miyim? Bilmiyorum. Ona yalan söylemek istemiyorum ama böyle bir ifşaat önümüzdeki haftayı çok rahatsız edecek.

Jack ve Warner'ın duyabileceği mesafenin dışına çıkar çıkmaz sesini birkaç kademe alçaltıyor. "Bir terslik var," diyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani..." Önce ikisine, sonra da bana baktı. "Warner'ın haritası. Hiç mantıklı değil. Yanlış. Hiçbir şey haritanın olması gerektiğini söylediği yerde değil."

Nefesim boğazımda düğümleniyor. "Sen ciddi misin?"

"Evet, ve..." Başını iki yana sallıyor. "Yolculuğa çıkmadan önce bir haritaya baktım ve Warner'ın haritasındaki o yol ayrımını ya da herhangi bir şeyi hatırlamıyorum. Ayrıca..." Kaşları çatılır. "Jack'in pusulasına güvenmiyorum."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Sen bilmiyor musun?"

Başını sallıyor. "Jack'in Bay Vahşi Doğa, İzci Çocuk, her neyse, olması gerektiğini biliyorum ama güneşin doğudan doğduğunu ve pusulanın doğuyu gösterdiği yerin orası olmadığını biliyorum."

"Oh..."

"Ayrıca..." Derin bir nefes alır. "Claire, sanırım dönüp dolaşıp aynı yere geliyoruz."

"Sen... sen biliyor musun?"

Başını sallıyor. "Daha önce gördüğüm şeyleri tanıyorum. Çok spesifik şeyler, ağaçta gördüğüm bu yarık gibi. Ve... ve şu sincap." Toprakta ölü yatan ve çürüyen bir sincabı işaret ediyor. İtiraf etmeliyim ki, tanıdık gelen bir şeyler var. O sincabı daha önce gördüğümü hatırlıyorum. "Sanırım bu pusula bizi daireler çizmeye götürüyor."

Kaşlarımı çattım. Söylemesini beklediğim son şey buydu. Beni sadakatsizlikle suçlayacağını sanıyordum. Bu daha kötü olabilirdi. "Yani... ne diyorsun?"

"Diyorum ki..." Boynunun arkasını ovuşturuyor. "Buradan çıkış yolumuzu bulmaları konusunda onlara güvenmiyorum. Sanırım... Sanırım kendi başımıza daha iyi oluruz."

"Biz mi?" Öksürüyorum. "Seninle gelmemi mi istiyorsun?"

Gözlüklerinin arkasından bana göz kırpıyor. "Şey, evet. Tabii ki anlıyorum. Sen benim karımsın."

Ama birbirimizden nefret ediyoruz. Ben söylemiyorum ama o da aynı şeyi düşünüyor olmalı. Yıllardır birbirimizden nefret ediyoruz. Özellikle de buraya gelirken.

Ama şimdi burada kaybolduğumuza göre, artık bana o kadar kızgın görünmüyor.

"Sanırım buradan çıkış yolunu bulabilirim." Arkasına bakıyor. "Çocukken babam beni bazen yürüyüşe çıkarırdı, bu yüzden ne yapacağımı biliyorum."

Bu açıklama beni şaşırttı. Noah'ın babası o üniversitedeyken, ben onunla tanışmadan önce ölmüş. Onun hakkında nadiren konuşur. "Bunu bana hiç söylememiştin."

Omuz silkiyor. "Çok uzun zaman önceydi. Ama haritayı hatırlıyorum. Bu orman o kadar da büyük değil. Eğer daireler çizmiyor olsaydık, şimdiye kadar medeniyete varmış olurduk."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Noah sıkıca başını sallıyor. Kabul ediyorum, onun doğa yürüyüşü gibi açık hava etkinliklerinde çok iyi olduğunu hiç düşünmedim ama kocam çok zeki bir adam. O bir fizikçi. Doğru olduğundan emin olmadığı bir iddiada bulunmaz. Medeniyeti bulabileceğine inanmasa tek başına yola çıkmak istemezdi.

Elime uzandı. Tutmasına izin verdim. Noah'nın elimi en son ne zaman tuttuğunu bile hatırlamıyorum. Yıllar oldu. Elinin her zaman ne kadar sıcak ve büyük olduğunu unutmuşum.

"Güven bana Claire," diyor. "Sana bir şey olmasına izin vermem."

Ona inanmak istiyorum. Gerçekten istiyorum. Ama harita Warner'da, pusula da Jack'te. Oh, ve Jack'te kalan yiyeceklerimiz var. Noah'ın çantamdaki kısmen dolu su şişesi dışında hiçbir şeyi yok. Ve sterilizasyon tabletleri bile yok, yani onunla gidersem, içmemiz gereken tek su bu olacak.

"Bence hep birlikte kalmalıyız," diyorum.

Başını iki yana sallar. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum..."

Elimi onunkinden çekiyorum. "Bak, Jack açık havayı iyi bilir. Dün geceki ateşi bile onsuz yakamazdık. Bence kendi başımıza gidersek başımız büyük belaya girebilir. Bu... bu beni korkutuyor. Yani, Michelle'e ne olduğuna baksana."

Gözleri bulutlanıyor. "Michelle'e ne oldu?"

"Bilmiyorum, ama... kendi başına gitti ve şimdi..."

Noah da dikleşene kadar saçlarını kaşır. "Peki, tamam. Hep birlikte kalacağız."

"Bizi bırakmıyor musun?"

Başını sallar. "Bunu sana yapmazdım."

Noah'nın kendi başına gitmekte ısrar etmemesi beni rahatlattı. Eğer gerçekten gitmek isteseydi, onunla gidip gitmemek konusunda zor bir karar verirdim. Jack'le kalmak en doğru seçim gibi görünüyor ama Noah benim kocam. Belki ondan nefret etmeye başladım ama ona güveniyorum.

Ve belki de artık ondan o kadar nefret etmiyorum.

BÖLÜM 21

ANONYMOUS

Ön kapıdan içeri girdiğimde annem beni bekliyordu. "Soyun," talimat verdi.

Red Sox beyzbol şapkamı, ardından tişörtümü, sonra da şortumu çıkarırken başımı öne eğdim. İç çamaşırlarımı ve çoraplarımı bıraktım. Annem giysileri plastik bir torbaya doldurdu, sonra da beni şaşırtarak hepsini şömineye attı ve alevler içinde hızla yok oldular.

"Ne yapıyorsun?" Bağırdım.

"Hepsi kirlenmiş," diye tısladı bana. "Onları yıkayamaz mısın?"

Bana ters ters baktı. "Belki kendini daha iyi yıkasaydın, bitlerle kaplı olmazdın."

Bir sonraki adımda ne yapacağını tahmin edebilmeliydim ama yine de usturayı çıkarması beni şaşırttı. Bir adım geri attım. "Hayır," dedim.

"Kıpırdamadan durmazsan kafa derinin yarısı da kopacak."

Sonunda yapmasına izin verdim. Saçlarım zaten çok kısaydı, kafatasımdan sadece yarım inç kadar uzaktaydı, ama kel olarak tıraş edilmek farklı hissettirdi. Başım soğuktu.

Ondan sonra beni duşa soktu. Beni yıkanırken izledi, ısıyı o kadar yükseltti ki tenim kıpkırmızı oldu. Kendimi sabunlamamı izleyene kadar gitmedi. Sonra nihayet gitti. Belki de giysilerimin geri kalanını yakmak için.

Duşumu bitirdikten sonra banyo aynasında kendime baktım.
Kafa derim çok beyazdı. Ve yuvarlaktı. Uzaylıya benziyordum.

Yatağıma gittim ve çıplak şiltenin üzerine uzandım çünkü çarşaflar çıkarılmıştı. Annemin yeni bir çarşaf sermemi istediğinden eminim ama canım istemedi. Kartopu odaya girdi ve merakla bana baktı. Belki rahatlatır umuduyla uzanıp beyaz tüylerini okşadım.

ve bana tısladı. Sadece bir kedi olmasına rağmen, annem ona benden nefret etmeyi öğretmişti. Kartopu asla benim gibi kırkılmayacaktı.

Ertesi gün okula giderken beyzbol şapkası takmak istedim ama okula girmelerine izin verilmiyordu, bu yüzden binaya girerken şapkamı çıkarmak zorunda kaldım. Sınıfa girdiğimde herkes gülmeye başladı. Dün sırt çantalarımızda sınıftaki bir çocuğa bit teşhisi konulduğuna dair bir not vardı. Kazıttığım kafamdan ben olduğum anlaşılıyordu.

Sene başından beri Bryan McCormick hayatımı çekilmez hale getirmişti. Teneffüs başlar başlamaz arkadaşlarıyla birlikte yanıma geldi ve başıma gelecekleri biliyordum. Yüzüme doğru geldi.

"Hepimiz sen olduğunu biliyorduk," dedi Bryan. "Bitli olan sensin."

Başka tarafa baktım. Babamın bana söylediği gibi onu görmezden çalıştım. "Eminim senin de vücudunun her yerinde vardır" dedi.

Yüzümün kızardığını hissettim.

Güldü. "Bahse girerim ağzındadırlar bile." "Kapa çeneni, pislik," diye mırıldandım nefesimin altında.

Kaşlarını kaldırdı. "Az önce bana ne dedin sen, ezik?"

Gözlerimi kaldırdım. "Beni duydun."

"Öyle mi?" Bana bir adım daha yaklaştı. "Belki de onu geri almalısın."

Dövüşmek istiyordu ve bu benim için sorun değildi. Ellerim yumruk oldu. Ufak tefektim ama güçlüydüm. Sağ kolumu geri çektim.

BÖLÜM 22

CLAIRE

Birkaç saat sonra, hala kaybolmuş durumdayız.

Keşke Noah'a güvenip onunla gitseydim diye düşünmeye başladım. Belki şimdiye kadar bir çeşit medeniyet bulmuş olurduk. Daha kötü olamazdı.

Ya da olabilir mi?

Hepimiz son bir gündür ormanda dolaşan insanlar gibi görünüyoruz. At kuyruğumdaki saçlar enseme yapışmış, şortuma ve gömleğime toprak bulaşmış. Tüm erkeklerin yüzünde bir günlük sakal var ve kıyafetleri de benimkinden daha iyi durumda değil. Warner bile o kadar iyi görünmüyor, ancak GQ muhtemelen onu katalogda "sertlik" üzerine bir bölüm için bir yere götürecektir.

Başka bir küçük gölete rastlıyoruz. Gri renkli birkaç kuş sudan içiyor, gagaları sıvıyı beni kıskandıracak şekilde höpürdetiyor. Warner Jack'i dürtüyor. "Onlardan birini vurmayı denemelisin."

Jack kaşlarını çattı. "Onları vurmak mı?"

Warner gözlerini devirir. "Son yirmi dört saattir kuru et ve kuru pastırmadan başka bir şey yemedik. Bir ateş yakıp o kuşları pişirebiliriz."

"Oh." Ava gitmek isteyen Jack olmasına rağmen, birkaç kuş vurma fikri onu pek heyecanlandırmışa benzemiyor. "Sanırım."

"Yok artık. Vur şu lanet şeyleri."

Jack tereddüt ediyor, ama sonunda tüfeğini kaldırıyor. Bir adım geri çekiliyorum, çünkü ne tür bir nişancı olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ava gitme fikrine pek sıcak bakmıyordum ama bu kuşları vurma fikrine garip bir şekilde soğuk bakıyorum. Bambi'nin annesini vurmak kadar kötü değil. muhtemelen yuvada onları bekleyen küçük kuşlar vardır. Yavrular muhtemelen eve dönmelerini ve ağızlarına solucan falan kusmalarını bekliyorlardır. Muhtemelen acıkmışlardır.

Ağlamaya başlamadan önce bunu düşünmeyi bırakmalıyım.

Jack tüfeği doğrultuyor ama elleri deli gibi titriyor. Birkaç kez ayarlıyor, ama bir şeyi nasıl vurabildiğini bilmiyorum.

"Tanrım, yaşlı bir adam gibi titriyorsun," diye homurdanıyor Warner. "Nasıl nişan alınacağını bilmiyor musun?"

"Bırak da bunu yapayım," diyor Jack sıkıca.

"Sadece bir mermi harcayacak ve onları korkutup kaçıracaksın." Warner elini uzattı. "Bırak ben deneyeyim."

Jack tüfeği daha sıkı kavrıyor. "Evet, doğru."

Warner başını geriye atar ve güler. "Ne düşünüyorsun? Onu senden çalacağımı ve seni vuracağımı mı sanıyorsun?"

Jack gözlerini kısar. "Sen söyledin, ben değil."

"Peki, bu durumda..." Warner Jack'e bir adım daha yaklaşır. "O silaha göz kulak olsan iyi edersin."

Noah ve ben bakışlarımızı değiştirdik. Jack ve Warner arasındaki düşmanlık her geçen dakika artıyor gibi görünüyor. Jack'in o silahı getirdiğine üzülmeye başlıyorum. Acaba o da aynı şekilde mi hissediyor?

Jack kuşlara tekrar nişan alıyor. Bu sefer elleri biraz daha sabittir ama yine de iki kuşu da ıskalar. Ve silah sesi Warner'ın tahmin ettiği gibi onları korkutup kaçırır. Tavuk yemeği için çok fazla.

Warner, "Bir kız gibi ateş ediyorsun," diyor.

Muhtemelen bu yorumdan rahatsız olmalıyım ama kendimi huzursuz hissediyorum. Ayrıca, buradaki herkesten daha kötü ateş ettiğime eminim.

"Ayrıca," diye ekliyor Warner, "doğru dürüst yön bulamıyorsun. Bize yanlış yol etmeseydin o hanı dün bulmuş olurduk."

Jack'in kulakları parlak pembeye döner. "Ben gayet iyi yol bulabilirim. Haritan yanlış. Yanlış haritanın çıktısını almış olmalısın."

"Doğru." Warner homurdanıyor. "Bütün suçu bana at. Bu çok uygun."

Bir adım daha geri çekiliyorum. Warner ve Jack çok kızgın görünüyorlar. Keşke Jack'in elinde o silah olmasaydı. Ya Warner'a doğrultup onu vurursa? Bu yolculuğun Jack'in hapse girmesiyle bitmesini istemiyorum.

"Sakinleşmeniz gerekiyor," diyor Noah. Benim gibi geri çekilmek yerine aralarına giriyor. "Böyle kavga etmeye devam ederseniz buradan asla çıkamayız."

İkisi de birbirlerine ters ters bakmaya devam ediyor.

"Jack." Noah sağ elini uzattı. "Bence silahı bana vermelisin."

Jack bir an sessiz kalır. O ve Noah uzun zamandır arkadaşlar. Noah'a güvendiğini biliyorum. Tabii ki Noah da ona güvendi ve bakın ne oldu.

"Peki," der Jack sonunda. Tüfeği Noah'ın uzattığı eline yerleştirir. "Al şunu."

Noah tüfeği kabul etti. Kocamın daha önce hiç silah tuttuğunu görmediğimi düşünürsek, şaşırtıcı bir kolaylıkla tutuyor. Tabii çocukken yürüyüşe çıktığını da bilmiyordum. Belki geçmişiyle ilgili bilmediğim başka şeyler de vardır.

"Hadi gidelim," dedi Noah.

Ve yürümeye devam ediyoruz.

BÖLÜM 23

CLAIRE

Buradan asla çıkamayacağız.

Temiz suyumuz tükenecek. Böcek yemek zorunda kalacağız. Çocuklarımı bir daha asla göremeyeceğim. Burada, ormanda öleceğiz ve hayvanlar cesetlerimizi yiyecek.

Bu ormanda dolaştığımız ikinci gün. Hava yine kararmaya başladı. Nasıl oluyor da yirmi dört saattir burayı arıyoruz ve hâlâ bulamadık? Belki de han zaten hiç var olmamıştır. Aklıma gelen tek çözüm bu.

Yürümeyi bıraktım ve telefonumu bulmak için çantamı karıştırdım. Ama açılmıyor bile, şarjı bitmiş. Diğer herkesin telefonunun da benzer durumda olduğunu tahmin ediyorum. Sinyal olan bir yer bulsak bile yapabileceğim bir şey yok.

"Claire?" Noah yavaşlayarak yanımda durdu. "İyi misin?"

"Sayılır. Pek sayılmaz." Elimin tersiyle gözlerimi yokluyorum. "Telefonunda hâlâ şarjın var mı?"

Cebinden çıkarırken nefesimi tutuyorum. Ekran siyah, benimki gibi. Kafasını sallıyor. "Hayır. Öldü."

"Harika," diye mırıldanıyorum.

Diğerlerine bakar ve sesini alçaltır. "Size ne yapmamız gerektiğini düşündüğümü söyledim."

Başımı sallıyorum. Şu anda doğru düzgün düşünemiyorum. Çok acıktım ve susadım.

"Eğer bu geceye kadar burayı bulamazsak, bence onları atlatmalıyız," diyor. "Benimle misin?"

Yutkunmaya çalışıyorum ama boğazım çok kuru. "Ben sadece..." Sağ gözümden bir damla yaş kaçıyor. "Eve asla dönemeyeceğiz diye korkuyorum. Korkarım çocukları bir daha asla göremeyeceğiz."

"Claire..."

"Bana aptallık ettiğimi söyleme," diye tıslıyorum ona. "Lindsay eve gelemeyecek. Michelle eve gelemeyecek."

"Biliyorum. *Biliyorum*." Titrek bir elini saçlarında gezdiriyor. "Ben de korkuyorum, tamam mı? Ama... Bizi eve götürmek için elimden geleni yapacağım. *Söz veriyorum*."

Uzandı ve elimi tuttu. Kendimi ne kadar kötü hissetsem de avucunun benimkine değmesi beni rahatlatıyor. Çıktığımız zamanlarda sokakta el ele tutuşarak yürüdüğümüzü hatırlıyorum. Noah bana döner ve gülümserdi, ben de ona gülümserdim çünkü onunla birlikte olduğum için çok mutluydum.

Jack birkaç adım önümüzde. Pusulasına bakmak için duraklıyor ve onu takip ettiğimizden emin olmak için geri dönüyor. Beni ve Noah'ı el ele tutuşurken gördü, sonra iki kez baktı.

Kaşlarını bana doğru kaldırıyor. Başımı sallıyorum. "Aman Tanrım!" Warner diyor ki.

Noah ve ben koşarak iki adamın kısa süre durduğu yere gidiyoruz. Bir elimle ağzımı kapatıyorum - eğer karnımda bir şey olsaydı muhtemelen midem bulanırdı.

Bu bir kurt. Hayır bekle, muhtemelen bir çakaldır, çünkü Jack'e göre buralarda hiç kurt yoktur. Ve ölmüş. Karnında kızgın pençe izleri var ve hayvanın etrafındaki her yerde taze kan var. Çakalın bağırsakları yaradan dışarı çıkmaya başlamış.

"Vay canına," diye nefes alıyor Noah. Hâlâ Jack'in tüfeğini tutuyor ve parmakları namlunun etrafında beyazlaşıyor.

Karnındaki pençe izlerine bakıyorum. Bana o ağaçlarda gördüğüm pençe izlerini hatırlatıyorlar.

Bu hayvana bakmak ne kadar korkunç olsa da, kendi kendime düşünebildiğim tek şey onu bir şeyin öldürdüğü. Ve sıradaki ben olmak istemiyorum.

"Sizce bunu ne tür bir hayvan yaptı?" Warner diyor ki.

Jack kaşlarını çatar. "Bir ayı olabilir. Belki de çakal onu kışkırtmıştır. Bebeklerini tehdit etti."

"Sence buralarda bir ayı var mıdır?" Sesim titriyor.

"Sana söyledim Claire." Jack sabırsız görünüyor. "Bir ayı bize öylece saldıracak değil ya. Durup dururken değil."

"Bu çakala saldırdı," diye belirttim.

"Evet, ama nedenini bilmiyoruz." Noah'ya bakıyor. "Hem zaten bizi koruyacak bir tüfeğimiz var."

Nedense bu beni o kadar da iyi hissettirmiyor.

"Bu ölü hayvana bakmaktan ne kadar keyif alsam da," diyor Warner, "gerçekten yola devam etmeliyiz. Yakında hava kararacak."

Karanlık. Ormanda bir gece daha, soğuk ve sert bir zeminde yapraklardan yapılmış bir şilte üzerinde uyuyorum, sivrisinekler çıplak tenimle ziyafet çekiyor ve uzaktan uluma sesleri geliyor. Buna daha fazla katlanamam.

Noah kolunu omuzlarıma doladı. Beni kendine çekiyor ve kulağıma fısıldıyor: "Söz veriyorum seni eve götüreceğim."

Keşke ona inanabilseydim.

BÖLÜM 24

CLAIRE

Ormanda bir gece daha geçireceğiz.

En azından artık ne yapacağımızı biliyoruz. Düz zemine sahip bir açıklık buluyoruz. Ateş yakmak için odun topluyoruz ve derme çatma yataklar yapmak için yaprak topluyoruz. Daha az çamurlu suyu olan daha büyük bir dere bulduk, bu yüzden en azından içecek kadar suyumuz var. Ama yiyecek stokları son derece azaldı. Sabah kahvaltısı için yeterli yiyeceğimiz var, ama sonra...

Bu .

Yiyeceğimiz biterse ne yapacağız? Ya bu ormanda açlıktan ölürsek? Açlıktan ölmenin uzun zaman aldığını biliyorum ama artık o kadar da saçma gelmiyor. Ya Emma ve Aiden'a ulaşamazsam? Bensiz ne yapacaklar?

"Ateş edebilseydin, Jack, yiyecek daha fazla şeyimiz olurdu," diye homurdanıyor Warner dal toplamaya giderken.

Jack yemi yutmaz. Noah bütün gün silahı taşıyordu. Eğer taşımasaydı birileri ölebilirdi.

Gündüzleri sıcak olsa da geceleri çok soğuk oluyor. Jack'in sweatshirt'ü içindeyken bile dişlerim takırdıyor. Bir an açıklıkta durup kendime sarılıyorum, keşke ateşi olsaydık diyorum. Ama öylece duracak zamanımız yok. Ben yardım etmezsem ateş yakamayacağız.

"Hey." Yakacak odun almak için ormanın derinliklerine doğru ilerlemeye çalışırken Jack kolumu . Arkamda olduğunu fark etmemiştim bile. "Seninle konuşmam gerek Claire."

Durdum ve ona bakmak için döndüm. Dediğim gibi, Jack'in sert görünüşünü her zaman çekici bulmuşumdur. O dağınık saçlar, çarpık gülümseme. Mutfağımda çekiçle çalışırken çok seksiydi. Gerçek şu ki, ondan sadece üniversitedeyken hoşlanmadım. Son on beş yıldır ona karşı küçük, zararsız bir besliyordum. Ama Noah ve ben birlikte mutluyken, bu uzaktan bile düşündüğüm bir şey değildi.

Şu anda nasıl hissedeceğimi bilmiyorum. O benzin istasyonundayken tek düşünebildiğim onu öpmekti. Ve haftayı onunla özel odamda geçirmek. Şimdi Jack'le takılma fikri aklımdaki en son şey. Tek düşünebildiğim eve, çocuklarıma dönmek. Onu öpmek gibi bir niyetim kesinlikle yok. Eğer deneseydi, onu iterdim.

Ama Jack'in de şu anda beni öpmeye niyeti olmadığı hemen anlaşılıyor. "Çılgınca bir şeyler oluyor," diyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani..." Gökyüzünü işaret ediyor. "Dün gece hava kapalıydı ve yıldızları göremedim. Ama bu gece hepsini görebiliyorum. Ve şuradakinin Polaris olduğuna eminim."

. Neden bana astronomi dersi veriyor? "Oh. Tamam."

Elini cebine attı ve yolculuk boyunca bize rehberlik etmesi için kullandığı pusulayı çıkardı. "Polaris tam kuzeyde. Ama pusulanın kuzeyi gösterdiği yere bakın."

Pusulaya baktım. Sadece kuzeyi göstermiyor, aynı zamanda ters yönü de gösteriyor. Pusula yanlış. Bu Nuh'un söylediği şeyle aynı.

"Yanlış olduğunu ilk kez mi fark ettiniz?"

"Mesele de bu." Başını sallıyor. "Her zaman yanlış değildir. Güneşin bulunduğu yere bakılırsa, bu sabah kesinlikle doğruydu. Düşünmeye başlıyorum..." Kaşlarını çatıyor. "Dönüp dolaşıp aynı yere geliyoruz gibi hissediyorum."

Yine Noah'ın söylediği aynı şey. Panik göğsümde yükseliyor. Kulağa hiç iyi gelmiyor. Bu aptal ormandan çıkış yolunu asla bulamayacakmışız gibi hissetmeye başlıyorum. Asla eve varamayacağım.

"Bu nasıl olabilir?" Dedim.

"gelen tek şey..." Sesini bir kademe alçaltıyor. "Bu Noah mı yoksa Warner'da mıknatıs mı var?"

"Ne?"

"Bir mıknatıs pusulayı bozar, çünkü pusula dünyanın manyetik alanına bağlı olarak çalışır." Elindeki küçük daireye bakıyor. "Eğer daha güçlü bir mıknatısınız varsa, pusula çalışmayacaktır. Dahası, mıknatısın bulunduğu yere göre yön değiştirecektir."

"Ve sen sanıyorsun ki..." Birkaç derin nefes alıyorum. "Sence Noah ya da Warner'da mıknatıs var mıdır?"

"Mantıklı olan tek açıklama bu." Eğri büğrü gülümsüyor. "Sen olmadığın sürece."

Yanaklarım yanıyor. Şaka yapıyor. Belli ki şaka yapıyor, ama bir yanım şaka yapmadığını düşünüyor. "Neden biri bunu yapsın ki?"

Omuz silkiyor. "Kim bilir? Warner delidir. Ondan hiçbir şey beklemezdim. Ayrıca..." bakıyor. "Arkadaşım Buddy'nin çalıştığı hastanede, St. Mary's'de tıbbi direktör olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Evet..."

"Ve Buddy'yi tanıdığını mı söyledi?"

Ayaklarımın arasında kayıyorum. "Sanırım öyle..."

"Şey, mesele şu ki..." Kafa derisini ovalıyor. "Yanlış anlamışım. Arkadaşım Buddy *St. Elizabeth'*de çalışıyor. St. Mary's'de değil. Yani gerçekten St. Mary'de çalışsaydı Warner'ın onu tanımasına imkan yok."

Kalbim göğsümde çırpınıyor. "Ne diyorsun sen?"

"Sanırım Warner nerede çalıştığı konusunda bize yalan söyledi." Jack kollarını göğsünde . "Doktor olup olmadığını bile kim bilebilir?"

"Ben... Ne diyeceğimi bilmiyorum." Dudağımı ısırdım. "Belki de arkadaşını iyi biri olarak tanıdığını ."

"Saf olma Claire." Sesini bir kademe daha alçalttı. "Noah'dan tüfeğimi geri isteyeceğim."

"Noah'a güvenmiyor musun?"

Bir an sessiz kaldı. "Şu anda kimseye güvenmiyorum."

Ouch.

"Peki ya Michelle?" Ağzımdan kaçırdım.

Kaşlarını kaldırıyor. "Peki ya o?"

Gözlerimi indiriyorum. Bu yolculuğun başında neredeyse bembeyaz olan spor ayakkabılarım şimdi kir içinde. Eskiden ne renk olduklarını bile söyleyemezsin. "Sadece ona karşı aşırı sevgi doluydun. Bu beni şaşırttı. Ve o kaybolduğunda, sen..."

"Ne diyorsun Claire?" Bana göz kırpıyor. "Michelle benim *karım*. Ve *ölmüş* olabilir, tüm bildiğim bu. Gerçekten uygunsuz davrandığımı mı düşünüyorsun?"

"Bana evliliğinin sahte olduğunu söylemiştin." O kadar çok söyledi ki, kelimeler beynime kazındı. "Ama sahte gibi görünmüyordu."

Kaşlarını çattı. "Michelle başına kötü bir şey gelmesini hak etmiş gibi davranıyorsun."

"Ben asla-" demedim.

"Biliyor musun," diye sözümü kesti, "müteahhitlik işime başlamak istediğimde bana inanan tek kişi oydu. O olmasaydı, Tanrı bilir şu anda ne yapıyor olurdum."

Bir nefes verdim. "Yani başından beri bana yalan mı söylüyordun?"

Jack'in savunmaya geçmesini bekliyordum ama onun yerine gözlerini bana dikti. "Çok yüzsüzsün Claire."

İşte o zaman Jack ile olan ilişkim hakkındaki gerçeği anladım. Hepsi bir yalandı. Michelle ile ilişkisini bitirmeyi hiç istememişti. Michelle'i *seviyordu*. Bana sadece duymak istediğimi düşündüğü şeyleri söyledi.

Jack düşündüğüm gibi biri değilmiş. Nasıl böyle korkunç bir hata yapmış olabilirim? Bunu fark etmek için neredeyse ölmem gerektiğine inanamıyorum.

Eşofmanını başıma geçiriyorum. Kir ve ter içindeydi ama artık onu istememenin nedeni bu değil. "İşte. Bunu geri al."

Gözlerini deviriyor. "Burası buz gibi. Sweatshirt kalsın."

Doğru söylüyor. Kollarımın her yerinde tüylerim diken diken oluyor. Ama tişörtü tekrar giymektense üşümeyi tercih ederim. "Hayır, teşekkürler."

"Claire..."

"İstemediğimi söyledim."

geri alıyor ve ellerimden kabaca çekip alıyor. "Tamam.
Sen bilirsin."

Sağ eliyle tişörtünü kavrayarak benden uzaklaşıyor. Gidişini izlerken dişlerim takırdıyor.

BÖLÜM 25

CLAIRE

Dün gece ateşin etrafında beş kişiydik. Bu gece dört kişiyiz.

Zar zor konuşuyoruz. Jack devam etmesi için bir sopayla ateşi dürtüyor. Ateş turuncu kıvılcımlar saçıyor ve yanık odun kokusu kızarmış lokumları özlememe neden oluyor. Ya da gerçekten, kurutulmuş sığır eti veya patlıcan karışımı olmayan herhangi bir şeyi.

Jack'in cebindeki kırık pusulayı düşünmeden edemiyorum. Birinin yönü saptırmak için bir mıknatıs getirdiği konusunda haklı mı? Bu neden daireler çizdiğimizi kesinlikle açıklar.

Ama biri bunu neden yapsın ki?

Noah kendi ayağıyla ayağımı dürtüyor. "Donmuş görünüyorsun Claire." "Ben iyiyim."

Tamam, dişlerim biraz takırdıyor olabilir.

Bir kaşını kaldırıyor. "Giydiğin sweatshirt'e ne oldu?"

"Ben, uh..." Dikkati ateşte olan Jack'e bakıyorum. "Artık ihtiyacım yoktu, o yüzden geri verdim."

"Ama üşüyorsun."

Ateşi yakmadan önceki kadar üşümüyorum. Ateşten yayılan ısı parmaklarımı ve ayaklarımı ısıtıyor ama sırtım hâlâ soğuk ve kollarımda tüylerim diken diken. "Ben iyiyim."

Noah bir an bana baktı ve sonra kapüşonlu sweatshirt'ünü çıkardı. "İşte, benimkini al."

"Ama o zaman bir sweatshirt'ün olmayacak!"

"Ben hiç üşümem." Karnına vuruyor. "Bir sürü dolgum var."

Neden bahsettiğini bilmiyorum. Benim de en az Noah kadar, muhtemelen daha fazla dolgum var. Ama eşofmanını kabul ediyorum ve üzerime geçiriyorum. En az bir gündür kullanmamış olmasına rağmen, tıraş losyonu gibi kokuyor.

"Teşekkürler," diyorum.

Ela gözleri kırışıyor. "Sorun değil. Ama hâlâ soğuk görünüyorsun."

"Peki," diyorum , "belki beni ısıtabilirsin."

"Deneyebilirim..."

Sağ kolunu uzatıyor ve ben de ona sarılıyorum. Buraya geldiğimizden beri ilk kez onun kucağında kendimi sıcak ve güvende hissediyorum. Noah'nın bana en son ne zaman böyle sarıldığını hatırlamıyorum. En azından günün gerginliğinin bir kısmı üzerimden akıp gidiyor.

"Aiden altı aylıkken elektriklerin kesildiği zamanı hatırlıyor musun?" diye soruyor usulca.

Kendime gülümseme izni veriyorum. "Evet. Ev çok soğuktu. Üçümüz bir battaniyenin altına kıvrılmış, birlikte ısınmaya çalışıyorduk."

Noah beni daha sıkı sıkıyor. Çocukları çok özlüyorum ama şimdiye kadar kocamı ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Eskiden olduğu gibi. Eskiden olduğumuz gibi.

"Lanet olsun, Jack." Warner'ın sesi düşüncelerimi böldü. "Ateşi dürtmeyi bırakacak mısın?"

"Ateşin sönmesini mi istiyorsun?" Jack dönüp Warner'a bakar. "Eğer sönerse tekrar yakacak mısın?"

Warner gözlerini devirir. "Drama kraliçesi olmayı bırak."

Jack ateşi karıştırırken bir an sessiz kalır. "Michelle'i aramaya devam etmeliydik."

Warner inliyor. "Yine mi bu..."

"Hiçbiriniz onu aramaya devam edecek kadar önemsemediniz." Ateşin ışığında Jack'in yanakları pembeleşti. "Hepiniz onu öylece bıraktınız. Hiçbiriniz umursamadınız."

"Bu doğru değil," diyor Noah sessizce.

Jack homurdanır. "Lütfen. Hepiniz Michelle'den nefret ederdiniz."

Yüzümün yandığını hissediyorum. Michelle'den nefret ederdim. Onunla ilk tanıştığım zamanı hatırlıyorum, Jack onu Noah ve benimle yemeğe getirmişti. Jack'in ondan önceki kız arkadaşlarının çoğu tatlı, eğlenceli, neşeli kızlardı, bu yüzden Michelle bir şok oldu. Bir kere biraz daha yaşlıydı. Çok ciddi ve soğukkanlıydı; simsiyah saçlarını özenli bir Fransız kıvrımıyla toplamış, zevkli bir beyaz bluz ve kalem etek giymişti. Michelle'de beni şaşırtan bir diğer şey de diğerleri gibi Jack'in her sözüne takılmamasıydı. Aslında tam tersiydi. Ne zaman ağzını açsa, Jack ona ünlü biriymiş gibi bakıyordu.

Yemeğin sonuna doğru Michelle tuvalete gitmek için izin istedi ve bizi Jack ile yalnız bıraktı. Benim de tuvalete gitmem gerekiyordu ama

Michelle ile yalnız kalmaktan heyecan duymuyordu. Bu anlamda, yıllar içinde pek bir şey değişmedi.

Harika değil mi? O gittiğinde Jack hevesle sordu. Noah ve ben birbirimize anlamlı anlamlı baktık. *Harika,* diye .

Tabii ki Jack'e Michelle'in onun için yanlış olduğunu düşündüğümüzü asla söyleyemezdik. Ama işlerinin bitmesini bekleyemezdik.

Ama işleri hiç bitmemişti. Jack her zaman en az kırk kadar evlenmek istemediğine yemin etmesine rağmen, birdenbire evlenmeye başladılar. Yine de her şey o kadar da kötü değildi. Michelle'in kazançlı muayenehanesi sayesinde, Jack'in tek başına asla karşılayamayacağı bir yaşam tarzını karşılayabiliyorlardı.

"Michelle'den nefret etmedim," diye yalan söyledim.

"Ben de," diyor Noah. Sanırım bu onun durumunda daha az yalan sayılır. Ondan nefret etmek için hiçbir zaman gerçekten bir nedeni olmadı.

Warner omuz silkiyor. "Onu tanımıyordum bile."

"Kesinlikle!" Jack'in eli yumruk haline gelir. "Hiçbiriniz onu tanımıyordunuz. Onu umursamadınız. Eğer onu tanısaydınız, onu asla terk etmezdiniz."

"Bana bakma," diyorum. "Lindsay'den ayrılmak bile istemedim, hatırladın mı?"

"Lindsay ölmüştü!" Jack tersledi. "Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu! Bu tamamen farklıydı!"

Jack'i daha önce hiç bu kadar üzgün görmemiştim. Noah'nın kolu bana sıkıca sarılıyor. "Kendini kandırma," diyor Warner. "Michelle de öldü.

Michelle de öldü.

parlak bir avukat olması gerekiyordu ama tek başına yürüyüşe çık gerektiğini bilemeyecek kadar aptaldı. Ve vahşi bir hayvan onu öldürdü."

Jack'in yüzü neredeyse morarmıştı. "Sözünü geri al."

"Geri almayacağım. Bu doğru." Omuz silkiyor. "En azından ben kız arkadaşımın öldüğünü kabul ediyorum. Sen inkar ediyorsun."

Jack ayağa fırladı. Ben daha ne yaptığını anlamadan eğilip Noah'nın yanındaki bir şeye uzandığını görüyorum. Silahı almaya gittiğini anlamam bir saniye sürdü.

Ama Noah onun için çok hızlı. Elini koruyucu bir şekilde tüfeğin üzerine koydu. "Bunu yapma, Jack."

"Silahı bana ver, Noah."

"Hiç şansın yok."

"Ver şu lanet silahı bana, Noah!"

Ama Noah sadece başını sallar.

Jack'in bunun için onunla kavga etmesinden korktuğum gergin bir an var. Ya onlardan biri burada vurulursa? Ne yapardık? Warner bir doktor ama Lindsay'i kurtaramaz. Eğer birimiz kötü bir kurşun yarası alırsa, bu sonumuz olur.

Jack sonunda, "Ben biraz yürüyeceğim,"

diyor. Noah başını sallar. "İyi fikir."

Jack silaha son bir kez baktıktan sonra ormana doğru ilerliyor. İki ağacın arasında kayboluşunu izliyorum, korkuyor muyum yoksa geri dönmeyeceğini mi umuyorum emin değilim.

Warner, "Arkadaşın tam bir ," diye mırıldandı.

Noah'nın en iyi arkadaşını savunmak için bir şeyler söyleyeceğini düşünmüştüm ama o çenesini kapalı tutuyor.

"Ve başka ne var biliyor musun?" Warner kaşlarını çatar. "Şu Michelle tam bir kaltak gibi görünüyordu. Onu tanıdığımdan falan değil ama bunu anlayabiliyorsunuz."

"Evet." Noah ensesini ovuşturuyor. "O kadar da kötü değildi. Sadece... Jack'le aralarında sorunlar vardı."

Noah'ya bakıyorum, Michelle'i hiç sevmediğini düşününce onu savunmasına şaşırıyorum. Ama yine de, eğer gerçekten öldüğünü düşünüyorsa, onu kötülemesi için bir neden yok.

"Yarın kuzeye gitmemiz gerekiyor," diyor Warner. "Güneşi takip etmeliyiz, bizi daireler çizdiren o bozuk pusulayı değil. Han kuzeyde. Bunu biliyorum. Kuzeye gidersek bir şeye çarpacağız."

Noah başını sallar. "Katılıyorum."

Tüm gün boyunca ilk kez, bir umut kırıntısı hissettim. Belli ki sorunumuz pusulaydı. Güneşi takip edersek, hana ulaşırız.

Warner, "Biraz uyumaya çalışacağım," diye açıkladı. "Hayatım boyunca hiç bu kadar yorgun olmamıştım."

"Ben de," diyorum. Neredeyse acı verici bir uyku hissi üzerime çökerken esniyorum. Göz kapaklarım kurşun gibi. Yürümekten olsa gerek. "Gözlerimi açık tutamıyorum."

Noah'ya bakıyorum, bundan sonra ne olacağını merak ediyorum. Dün gece yan yana yatıp yatmayacağımız konusunda hiçbir soru işareti yoktu - her zaman olduğu gibi ayrı yattık. Ama şimdi bir şeyler değişti. Onu yanımda istiyorum. Uykuya dalarken kollarını bana dolamasını istiyorum.

Yapraklardan yaptığım derme çatma yatağıma uzandım. Noah bir an tereddüt ediyor, sonra hemen yanıma uzanıyor. Kolunu bana dolayarak beni bedenine yaklaştırıyor. Şu anda olan biten her şeye rağmen içimi bir huzur kaplıyor. Bunu çok özlemiştim.

Seni seviyorum. Kelimeler dilimin ucunda. Bunu Noah'a uzun zamandır söylememiştim. Eskiden hep söylerdik. Her telefon görüşmesini böyle bitirirdik. Artık hiç söylemiyoruz. Yıllar sonra ilk kez böyle bir istek duydum. Beni durduran tek şey, bizden birkaç adım ötede yatan Warner.

Noah beni sıcak bedenine doğru çekiyor. Gözlerim kapanırken ateş sönüyor. Çok yorgunum. Yürümekten olmalı. Günlerce uyuyabilirmişim gibi hissediyorum.

Ve çok uzun süre uyuyorum. Sonunda beni uyandıran tek şey silah sesleri oluyor.

BÖLÜM 26

ANONYMOUS

Evimizdeki kurallar çok katıydı.

Akşam yemeği her akşam saat tam altıda yenirdi; ya tabağını temizlersin ya da temizlemezsin. Okuldan sonra hemen eve gel. Her pazar sabahı kilise. Sadece hafta sonları yarım saat televizyon seyredilir, kurallar çiğnenirse hiç televizyon seyredilmezdi. Ve her gece yatmadan önce, annem dualarımı okurken beni izlerdi:

Şimdi uyumak için uzanıyorum.
Tanrı'ya ruhumu koruması için
dua ediyorum. Eğer bir gün daha
yaşarsam
Yolumu göstermesi için Tanrı'ya dua
ediyorum. Amin.

Eğer kurallar çiğnenirse, sonuçları da olurdu. Babam şehirdeyken, bu genellikle makul bir şeydi. Tatlı yok. Erken yatmak. Ama o etrafta olmadığında, cezalar daha yaratıcı olurdu.

On iki yaşındayken bir gün eve gelirken annem beni sakız çiğnerken yakaladı. Kısa süre önce yeni bir okula taşınmıştık ve bu kez arkadaş edinmek için çok uğraşıyordum. Bu arkadaşlardan biri okulda bana bir parça sakız vermişti ve ben de eve kadar onu çiğnemiştim. Eve döndüğümde kanıtları yok etmeyi planlamıştım ama annem oturma odasını süpürürken beni yakaladı.

"Ne sanıyorsun sen?" diye tısladı bana.

Sadece tükürüp özür dilemeliydim. Ama aptaldım. "Okuldaki diğer tüm çocukların sakız çiğnemesine izin var."

"Tüm serseri arkadaşlarını mı kastediyorsun?"

"Bu hiç adil değil," diye mırıldandım nefesimin altında.

"Adil mi?" Annem süpürgeyi kenara itti, gözleri parladı. "Neyin adil olduğunu mu konuşmak istiyorsun? Sence benim burada

baban yokken..."

Başka bir şey söylemedim. vakti gelmişti.

"Sakız." Annem elini dudaklarımın önüne uzattı. Tatsız sakızı avucunun içine tükürdüm. "Güzel. Şimdi dışarı çık ve yaptıkların için Tanrı'dan af dile."

"Dışarıda mı?"

Ocak ayıydı. Yılın en soğuk günlerinden biriydi. Eve varmak için yarım saat yürümüştüm ve spor ayakkabılarımın içinde ayak parmaklarımı zar zor hissediyordum. Dışarı çıkmak istemiyordum.

"Evet." Bana ters ters baktı. "Oyunların ve kitaplarınla odana çıkmana izin vermiyorum. Dışarı çık. Hemen."

"Ama-"

"Eğer tartışmak istiyorsan, senin için ceketini seve seve alırım."

Bunu yapacağından hiç şüphem yoktu.

Arka bahçeye doğru yürüdüm. Arka taraf sokaktakinden bile daha soğuktu. Bazı komşularımızın arka bahçede salıncakları ya da oyun setleri vardı ama benim hiçbir şeyim yoktu. Bisikletim bile yoktu. Arka bahçede sadece annemin dut çalıları vardı.

Acıkmıştım ama çalılar şu anda çoraktı. Göğsüme sarılıp ısınmaya çalıştım. Yerimde koştum, bu biraz yardımcı oldu ama parmaklarımın, ayak parmaklarımın ya da kulaklarımın daha az donmuş hissetmesini sağlamadı.

Bahçenin ortasındaki küçük tahta haça doğru yürüdüm. Kartopu geçen yıl öldükten sonra oraya gömülmüştü. Annem dizlerinin üzerinde ağlamıştı. Bana bir şey olsa yine aynı şekilde ağlar mıydı diye merak ettim. Bunu hayal bile edemezdim.

Bekledim ve bekledim. On beş dakika sonra beni tekrar çağıracağından emindim. Ama çağırmadı. Güneş battı ve ben hala dışarıdaydım. Bekliyordum.

Üç saat boyunca dışarıdaydım. Sonunda akşam yemeği için beni içeri aldı. O sırada el ve ayak parmaklarım ile kulaklarımın uçları parlak pembeydi ve onları hissedemiyordum. Donmaktan ve bir doktora görünmem gerektiğinden korktum. Bir keresinde kar fırtınasında kaybolduğunda donan bir adam hakkında bir hikaye okumuştum ve burnunun bir kısmını almak zorunda kalmışlardı.

Parmaklarımı ılık suyun altında gezdirdim ama his geri gelmedi. Annem sabırsızlıkla dilini gıdaklayarak beni izledi. Hala yükseliyordu

Sınıfımdaki en kısa çocuktum. Çoğu insan beni olduğumdan üç ya da dört yaş küçük sanırdı.

"Sana yemek vakti olduğunu söylemiştim," dedi. "Katılmak istemiyorsan dışarı çıkabilirsin."

"Parmaklarımı hissedemiyorum." Sağ elimle yumruk yapmaya çalıştım. Hareket ettiler ama istediğimden daha yavaş. "Bir doktora ihtiyacım var."

Kadın . "Saçmalama. Sadece yemeğini ye." "Yemekte ne var?" diye sordum.

"Hizmetçin olduğumu mu sanıyorsun?" Bana göz kırptı. "Kendi yemeğini kendin yapabilirsin, değil mi?"

Şaşırmamam gerekirdi. Babam yanımdayken iyi yemek yerdik. En sevdiği yemek elma soslu domuz pirzolasıydı. Annemin lazanyasını da severdi. Ama o etrafta olmadığında, genellikle kendi başımın çaresine bakmak zorunda kalırdım.

Lavabodan uzaklaştım ve buzdolabına gittim. Annem ocağı kullanmama izin vermiyordu, bu yüzden seçeneklerim sınırlıydı. Bir somun ekmek ve biraz fıstık ezmesi çıkardım. Parmaklarım beceriksizdi ama kendime fıstık ezmeli bir sandviç yapmayı başardım. Bıçağı sadece iki kez düşürdüm.

Ertesi gün ellerimde ve ayaklarımda kabarcıklar vardı. Okula gittiğimde öğretmenimin fark edip beni okul hemşiresine göndermesini umdum, böylece başım belaya girmeden görülebilecektim. Ama kimse fark etmedi. Öğretmenimin burnunun her yerinde örümcek damarları vardı ve sabahları alkol gibi kokuyordu.

Parmaklarım her şeye rağmen iyi oldu. geri kazandım ve kabarcıklar iyileşti. Artık nerede olduklarını bile göremiyorsun.

İki gün sonra, en sevdiğim tişörtümü şifonyerimin çekmecesinden çıkardığımda, tişörte günlerdir orada duran çiğnenmiş bir sakız parçasının yapışmış olduğunu fark ettim. Çıkaramadım.

BÖLÜM 27

CLAIRE

"O da neydi?"

Yerde dik oturuyorum, kalbim küt küt atıyor. Güneş ufuktan yeni yeni yükselmeye başlıyor, Noah'nın hâlâ yanımda uyuduğunu görebileceğim kadar parlak. Ama dün geceki ateşimizin ölü közlerine baktığımda, grubumuzun diğer iki üyesinin gitmiş olduğunu fark ediyorum.

"Noah." Omzunu sarsıyorum. "..."

Noah inliyor ve ellerinin içiyle gözlerini ovuşturuyor. O da benim gibi son iki gündür aynı kıyafetleri giyiyor ve artık sakal bırakmaya iyice yaklaşmış durumda. "Ne oldu? Neyin var?"

"Bir silah sesi duydum." Dizlerimi göğsüme çektim. "Ve Jack ve Warner... Gittiler."

"Silah sesi mi?" Noah kaşlarını çatar. "Ama bende..." Eli yanına gidiyor ve sadece boş toprağa dokunuyor. "Kahretsin."

Ellerimi birbirine kenetledim. Kesinlikle bir silah sesi duydum. Ama nereden geldiğini bilmiyorum. Jack ve Warner nerede? Ve silah hangisinde?

Sağ tarafımızdaki vahşi doğadan gelen bir hışırtı sesi var.

Noah ve ben bakıştık. Yutkunuyorum. "Gidip onları arayalım mı?" Başını

sallıyor. "Ben gidip kontrol edeceğim. Sen burada kal."

" olmaz." Noah'nın kapüşonlu sweatshirt'ünün içinde titriyorum. "Geride kalmayacağım."

"Claire..."

"Sen gidiyorsan, ben de gidiyorum."

"Peki," diye iç geçirir. "Ama sadece... arkamda kal."

Ayağa kalkıyoruz, üzerimizdeki kiri elimizden geldiğince temizliyoruz ve hışırtı seslerinin geldiği yöne doğru ilerliyoruz. Jack ya da Warner'ı bulmayı umuyor olsak da, bu sesleri çıkaranların onlar olduğu anlamına gelmiyor. Vahşi bir hayvan olabilir. Çok tehlikeli bir duruma doğru yürüyor olabiliriz.

Birkaç kuş cıvıltısı dışında orman nispeten sessiz. Gözlerimi önümden ayırmıyorum ama Michelle'in yaptığı gibi tökezlemediğimden emin olmak için yeri kontrol etmeye devam ediyorum. Bileğimi burkarsam bana ne olacak? Beni arkada mı bırakacaklar? Noah'nın bunu yapacağını sanmıyorum ama öğrenmek de istemiyorum.

Noah uzaklara bakarken gözlüklerini burnuna doğru itiyor. "Birini görüyorum."

"Kim?"

"Sanırım... bu Jack."

Noah'nın omzunun üzerinden bakmaya çalışıyorum ama beni arkasında tutmak için elini kaldırıyor. Gözlerimi kısarak uzaklara bakıyorum ve Jack'in siluetini zar zor seçebiliyorum. İçim rahatladı. En azından hâlâ hayatta.

"Jack!" Noah bağırıyor.

Bir an için sadece sessizlikle karşılaşıyoruz. Ama sonra Jack'e benzeyen siluet bize doğru dönüyor. Bu o. Ve elinde tüfek var.

Ve Warner hiçbir yerde görünmüyor.

"Jack!" Noah elini sallarken bir kez daha sesleniyor.

Jack el sallıyor. Engebeli zeminde hafifçe topallayarak bize doğru dönmeye başlıyor. Ben de topallıyorum. Ayaklarım su topluyor. Bakmaya bile korkuyorum.

Jack yaklaşana kadar kıpkırmızı lekeleri fark etmedim.

Pantolonunun dizleri koyu kırmızı. Elleri de lekeli. Muhtemelen ahududu çalısına düşmüş olmasını ummak fazla olur. Bu lekelerin olabileceği tek bir şey var.

"Jack," diye nefes nefese kalır Noah. Bir adım geri çekilir. "Sen... Ellerinde ve pantolonunda ne var?"

Jack'in gözlerinde cam gibi bir bakış var. "Düşündüğün gibi

değil." "Warner nerede?" diye sordum.

Jack başını sallar. "Bilmiyorum."

Yutkunuyorum ve elindeki tüfeğe bakıyorum. "Bir silah sesi duydum."

Jack bir süre sessiz kalır. Sonunda yere oturuyor ve başını dizlerinin üzerine koyuyor. Nefesinin altında bir şeyler mırıldandığını duyuyorum.

"Jack." Noah elini onun omzuna koydu. "Ne oldu?"

Başını kaldırır. "Tüfeği geri aldığım için özür dilerim, Noah. Bunu sadece Warner ortadan kaybolduğu ve onu aramak istediğim için yaptım. Yani, ne yaptığı umurumda değil ama harita onda. Yani..."

"Onu sen mi vurdun?" Ağzımdan kaçırdım.

Jack'in gözleri büyür. "Hayır! Tabii ki . Bunu nasıl düşünebilirsin?"

Elinde bir tüfek olduğu, bir silah sesi duyduğum ve her tarafı kan içinde olduğu için mi? Noah ile bakışıyoruz.

Jack titreyen elini saçlarında gezdirir. "Evet, silahı ben ateşledim. Ama sadece bir çakal gördüğümü sandığım için." "Sürü halinde gezmiyorlar mı?" diye sordum.

"Her zaman değil," diye mırıldandı Jack. "Her neyse, ben silahı ateşledikten sonra hayvan kaçtı. Ama sonra yerdeki ıslak bir şeye basıp kaydım. Bu..." Ellerindeki koyu kırmızı lekelere bakıyor. "Tıpkı Michelle'in kaybolduğu zamanki gibi..."

Noah'nın yüzü biraz daha solgunlaşıyor ama sarsıldığını belli etmemeye çalıştığını söyleyebilirim. Öte yandan ben kusacakmışım gibi hissediyorum. Eğer karnımda bir şey olsaydı, muhtemelen kusardım.

"Warner'ın kanı olmayabilir," diyor Noah. "Belki de bir hayvandır."

"Belki," diye mırıldanıyor Jack.

Noah, Jack'in geldiği yöne doğru bakar. "Bize gösterebilir misin?"

Büyük bir kan gölü görmek istemiyorum. Ama Warner'ı bulma şansımız varsa, neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmeliyiz. Ve adamlar uzaklaşırken geride kalacak değilim. Bu yüzden bizi kanı bulduğu yere götüren Jack'i isteksizce takip ediyorum.

Şaka yapmıyormuş. Yerde *çok fazla* kan var, dünden bile daha kötü. Kıpkırmızı damlacıklar her otu lekeliyor. Ne olduğuna şüphe yok.

Sonra bize en yakın ağaca bakıyorum. Ağaçta beş derin yarık var. Pençe izleri gibi.

Gözlerimi kapatıyorum ve yerdeki tüm bu kanı neyin yapmış olabileceğini hayal etmeye çalışıyorum. Warner'ın kanı mı? Eğer öyleyse, ona ne oldu? Jack'in gördüğü çakal onu alt edip sürükledi mi?

Ama bir çakal olamazdı. Bir çakal Warner gibi iri birini taşımak için çok küçük olurdu. Ve ağaçta o kocaman pençe izlerini bırakmazdı. Eğer Warner'a bunu bir hayvan yaptıysa, bu bir çakaldan çok daha büyük bir şey olmalı.

Emma'nın seyahate çıkmamam için bana yalvardığı zamanki sözlerini hatırlamadan edemiyorum. *Rüyamda seni bir canavarın yediğini gördüm*.

Keşke kızımı dinleseydim. Boğazıma bir yumru oturdu. Umarım onu tekrar görebilirim.

Jack kan birikintisine bakıyor, gözlerinde hâlâ o camsı bakış var. Başka bir olasılık daha var elbette. Bir silah sesi duydum. Belki Jack bir çakala ateş etmiyordu. Belki Jack Warner'ı vurdu.

Eğer yaptıysa, silah sesi ile onu bulmamız arasında cesedi saklamak için yeterli zamanı vardı.

"Warner'ı aramalıyız," diyor Noah. "Eğer bir hayvan ona saldırdıysa, bir yerlerde yatıyor ve ağır yaralanmış olabilir."

"Doğru," diyor Jack ama sözlerinde hiç inandırıcılık yok. Nasıl hissettiğini biliyorum. Michelle'i dün bulamadık ve Warner'ı şimdi de bulinanmıyorum. Zamanımızı ve enerjimizi boşa harcıyoruz. Yardım bulmaya odaklanmalıyız.

Michelle'e ne olduysa şimdi de Warner'a oldu. O artık yok. Ve ona ne olduğunu asla öğrenemeyebiliriz.

BÖLÜM 28

CLAIRE

Warner'ı aramak için bir saat harcadık. Aslında haritayı arıyoruz. Eğer onu toprakta bir yerde bulsaydık, muhtemelen aramayı hemen sonlandırırdık.

Her zaman Noah'ın yanında kalıyorum. Tek başıma kaybolma düşüncesi aklımın alamayacağı kadar korkunç. Jack kendi başına gidiyor ama üçümüz de kurduğumuz kampa yakın kalıyoruz.

"Warner!" Noah bağırıyor. Adını o kadar çok haykırdı ki sesi kısılmaya başladı. Su eksikliği de yardımcı olmuyor. "Warner!"

Cevap yok.

"Tanrım," diye mırıldanıyor Noah büyük bir kayanın üzerinde oturur pozisyona geçerken. Alnındaki boncuk boncuk terleri siliyor. "Hava ısınıyor, değil mi? Dışarıda olduğunu sanmıyorum. Jack'i bulup yola koyulmalıyız."

"Evet."

Güneş gökyüzünde yükseldi ve bize hangi yönün doğu olduğunu söylüyor. Kuzeyi bulabilir ve hana doğru ilerlemeye başlayabiliriz. Harita elimizde olmayabilir ama bir şeylere rastlayacağımız kesin.

"Noah?" Dedim.

"Hı-hı?"

"Sen..." Boğazımı temizliyorum ve öksürüyorum. "Sence Jack çakala ateş etme konusunda doğruyu mu söylüyor?"

Noah bana göz kırpıyor. "Bana Warner'ı Jack'in öldürdüğünü düşünüp düşünmediğimi mi soruyorsun?"

"Hayır..."

Bir süre sessiz kaldı, gökyüzüne baktı. "Dinle, Jack ve Michelle'in geçen gün aşk dolu davrandıklarını biliyorum ama o bu evlilikten ayrılmak istedi. Fena halde."

Elime öksürüyorum. "Öyle mi yaptı?"

Noah ciddiyetle başını sallar. "Perişan haldeydi. Bana sürekli onunla evlendiğinde nasıl biri olduğunu bilmediğini söylüyordu. Bir hata yaptığını biliyordu.

Ayrıca, bilirsiniz, onu aldatıyordu. Ve sadece bir kez değil."

Gözlerimi kaçırdım. "Oh, ben... ben fark etmedim."

"Evet." İçini çekti. "Ama ne yapabilir ki? Eyaletteki en iyi boşanma avukatı o. Her şeyi kaybetmek istemedi."

Ağzımı kapatıyorum. "Ne diyorsun, Noah?"

Etrafımıza bir göz atıyor. "Ben bir şey demiyorum. Sadece tüm bu kurgunun biraz uygun olduğunu düşünüyorum. Bu tüfeği yanına aldı. Michelle ormanda kayboldu, bileği burkulmuş olmasına rağmen. Yani, Michelle sonsuza dek ortadan kaybolsa, bu onun için kötü bir şey olmazdı."

"Peki ya Warner?"

Noah derin bir nefes alır ve sesini alçaltır. "Warner dün bana bir şey söyledi. Sanırım bilmen gerekiyor."

Bacaklarım birden jöle gibi oldu. ne söyleyecekse, duymak istediğimden emin değilim.

"Michelle'in kaybolduğu gece," diyor Noah, "Warner onu Michelle'le birlikte ormana giderken görmüş."

"*Ne*?"

Sanırım boğuluyorum. Kendimi dizlerimin üzerine yere bırakıyorum. Başım dönüyor. Noah'ın söyledikleri doğru olamaz. Yine de...

Jack evliliğinden ayrılmak istedi. Bu bir gerçek. Dünkü konuşmamıza rağmen, bu konuda yalan söylediğine inanmıyorum. Bir keresinde bana önümüzdeki otuz yıl boyunca "o kadınla" evli olma düşüncesinin kendisini hasta ettiğini söylemişti.

Bazen buna değeceğini düşünüyorum. Ondan kurtulmak için her şeyi kaybetmeye.

Belki de bu yolculuk tam da bunu yapmanın zekice bir yoluydu. Belki de Warner'ın onu gördüğünü biliyordu ve ondan da kurtulmak zorundaydı. Ve her şey onun için son derece uygun. İşte buradayız, Jack'in hatalı pusulası sayesinde ormanda kaybolduk. Bir hayvanın içimizden birini öldürmesi çok kolay olurdu. Ya da birden fazlasını.

Peki ya Lindsay? O böğürtlenleri yemişti ve o zaman bu Tanrı'nın bir işi gibi görünmüştü. Ama Jack ormanı herkesten daha iyi bilir. Belki de Michelle'in zehirli meyveleri yemesini umuyordu.

Bu yolculuğa altı kişiyle . Şimdi sadece üç kişi kaldık.

Belki sıradaki Noah ya da ben olurum.

"Gerçekten Jack'in onları öldürdüğünü mü düşünüyorsun?" Fısıldıyorum.

Noah ensesini ovuşturuyor. "Ben... Bilmiyorum. Jack'i on sekiz yaşımızdan beri tanıyorum ve... Hayır, bunu yapacağını sanmıyorum. O kötü bir insan değil."

Noah, Jack'in karısıyla yattığını bilseydi Jack'in kötü biri olmadığını söyler miydi?

Noah şimdi sadece ikimiz gitmeyi teklif etseydi, çok cazip gelebilirdi. Ama bu noktada Jack'i geride bırakmak zalimlik olur. Tabii ki, tüfeği olan o.

"Her neyse." Noah başını sallar. "Gitsek iyi olacak. Eminim hayal gücümüzün sınırlarını zorluyoruzdur."

Noah kayadan kalkıyor ve ben de onu takip ediyorum. Ama kamp alanına doğru yürürken, bu geziden eve sağ dönemeyebileceğim gibi korkunç bir duyguya kapılmaktan kurtulamıyorum.

BÖLÜM 29

CLAIRE

Güneşin rehberliğinde kuzeye doğru yürüyoruz. Artık Jack'in pusulasını kullanmaya bile çalışmıyoruz.

Harita gitmiş. Noah haritanın yanlış olduğunu söylese de, ikisinin de harita olmadan yollarını bulmakta zorlandıklarını söyleyebilirim. Bilinmeyene doğru ilerliyoruz. Yıkılmadan önce bir şeyler bulmayı umuyoruz.

Yemek bitti. Yola çıkmadan önce sonuncusunu da bitirdik. Şimdi acıkmaya başladım ama seçeneklerin ne olduğunu düşünmekten bile korkuyorum. Jack bana böcek yememiz gerektiğini söylerse, sanırım açlıktan ölmeyi tercih ederim. Ama akşama kadar farklı hissedebilirim.

Küçük bir dere buluyoruz ve su şişelerimizi dolduruyoruz. Neyse dere çok çamurlu değil, bu yüzden suyu bir tişörtten süzmek zorunda kalmıyoruz. Jack'in su şişesinin içinde dönmesini izliyorum ve neredeyse salyalarım akıyor.

"Kötü haberlerim var," diyor Jack.

Kötü haber mi? İki gündür ormanda mahsur kaldık. Hiç yiyeceğimiz kalmadı. Daha ne kadar kötüleşebilir ki?

"Bu benim son arındırıcı tabletim." Jack tableti su şişesinin içine bırakır. "Yani bunu gerçekten paylaştırmamız gerekiyor."

Midem bulanıyor. Bu oldukça kötü bir haber. Bir insan susuz ne kadar yaşayabilir?

Noah kolunu bana doluyor ama bu midemdeki korku hissine hiçbir şey yapmıyor. "Her şey yoluna girecek," diye mırıldanıyor kulağıma.

Nasıl iyi olacak? *Nasıl* mı?

Hepimiz su şişesinden ölçülü yudumlar alıyoruz ve Jack şişeyi çantasına geri koyuyor. Tekrar yürümeye başladığımızda Penny'nin bizimle ilgili birileriyle iletişime geçip geçmediğini merak ediyorum. Eminim şimdiye kadar bir şeylerin ters gittiğini anlamıştır. Çocuklarla konuşmak için aramadan asla iki gün geçiremezdik. Emma'nın çıldırdığına eminim.

Penny otelin adını biliyor. Onları arayıp hiç giriş yapmadığımızı öğrenebilir. Şu anda bizi arayan bir arama ekibi olabilir.

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum. Bu umuda tutunmak zorundayım. Şimdiye kadar birileri mutlaka bizi arıyordur. Bunu atlatmak zorundayım. Eve, Emma ve Aiden'ın yanına dönmeliyim.

"Bak!" Jack'in sesi işkence dolu düşüncelerimi böldü. "İleride!" Eğer başka bir çakalsa, bilmek istemiyorum.

Gözlerimi açtım. Ve çenem açıldı.

Bir kulübe. Yaklaşık çeyrek mil uzakta. Zar zor görebiliyorum ama gerçek. Ve terk edilmiş gibi de görünmüyor. En azından içeri girip erzak alabiliriz.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyor Noah.

Son bir saattir üçümüz de yavaş yavaş ilerliyorduk ama şimdi hepimizde bir enerji patlaması oldu. Neredeyse kulübeye doğru koşuyoruz. Sanki bir serapmış ve çok yaklaştığımızda kaybolacakmış gibi hissediyorum. Ama kaybolmuyor.

Bu gerçek. Kurtulduk.

Kulübeyi gördüğüm için ne kadar rahatlamış ve mutlu olsam da, yaklaştıkça içimi bir huzursuzluk kaplıyor. Burası ıssız bir yerde yalnız bir kulübe. Burada ne tür bir insan yaşar? Ya şiddet yanlısı ya da deli biriyse? Jack'in tüfeği var ama bu beni o kadar da iyi hissettirmiyor.

Kulübe küçük, sadece bir kat yüksekliğinde, muhtemelen sadece bir ya da iki odası var. Tahtalar eski ve parçalanmış, yer yer çürüyor. Kulübenin içinde hiç ışık yanmıyor ama bu evde kimsenin olmadığı anlamına gelmiyor. Belki de kulübede elektrik yoktur. Jack kapıyı çalıyor ve biz bekliyoruz. Sonra tekrar çalıyor.

Noah kulübenin yan tarafına doğru yürür ve pencerelerden birine bakar. "Evde kimsenin olduğunu sanmıyorum," diyor. "İçeride hareket görmüyorum ve etrafta hiç araç yok."

"Birinin sadece tatil için kullandığı bir kulübe olabilir." Jack boğazını temizler. "Bence içeri girmeliyiz. Bu acil bir durum."

Onay için bize bakıyor. İkimiz de şiddetle başımızı salladık. Bu kulübeden kaçmamın imkanı yok.

"Noah, pencerenin açık olup olmadığını kontrol et," diyor Jack, ama tam bu sözleri söylerken elini kapı koluna koyuyor ve kapı açılıyor. Görünüşe göre içeri zorla girmek zorunda kalmayacağız. "Bu kolay oldu."

Biraz fazla kolay. Midemdeki o korkunç his geri döndü.

"Bekle." Jack içeri girmeye başlarken kolunu tuttum. "Dikkatli olmamız gerek. Ya biri pusuya yatmış bizi bekliyorsa?"

"Beklemek mi?" Jack'in kaşları havaya kalktı. "Claire, kulübe boş. İçeride hiç ışık yok ve burada hiç araba yok. İçeride kimse yok."

Kulübenin kapısını iterek açarken nefesimi tutuyorum.

BÖLÜM 30

ANONYMOUS

Annemle babam geceleri çok tartışırlardı.

Onları yatak odamdan duyardım. Odam tam merdivenin üzerindeydi, bu yüzden neredeyse her kelimeyi duyabiliyordum. Çoğunlukla annem babamın evde daha fazla kalmasını istiyordu. Bu kadar çok seyahat etmeyi bırakmasını. Onu suçlayamazdım, çünkü ben de bunu istiyordum.

On altı yaşımdayken, hayatımda duyduğum en kötü tartışmalardan birini yaşadılar. Seslerini bile çalışmıyorlardı.

Annem ona, "Bizi sürekli terk edip fahişelerinle vakit geçirmen yeterince kötü," diye bağırdı. "Sen hep eğlenmeye gidiyorsun ve ben burada yapayalnız kalıyorum."

"Yalnız değilsin," diye işaret . Kadın homurdandı. "Yalnız olmayı tercih ederim." "Öyle söyleme..."

Beni savunan tek kişi babamdı. Başka kimse beni sevmezdi. Okulda neredeyse hiç arkadaşım yoktu. Öğretmenler derslere hiç katılmadığımdan ve gözlerinin içine bakmadığımdan şikayet ederlerdi. Ve annem benden nefret ederdi.

"Ama bu alçaklıktan da alçak," diye söyleniyordu annem. "Benim öz kız kardeşim! Bunu nasıl yaparsın?"

"Ben-"

"Yalancı!" Bir çarpışma oldu. Annem ona bir şey fırlatmış olmalı. "Ona hemen bittiğini söyle!"

"Helen... deli gibi davranmayı bırak..."

"Bana deli gibi davranmamamı söyleme, seni hilekâr pislik!" Bir başka yankılı çarpışma ve ardından kırılan camlar. "Evimden defol!"

"Tamam!"

Kapı çarparak kapandığında irkildim. İlk kez hışımla çıkıp gitmiyordu ama her seferinde bunun son kez olabileceğini düşünüyordum. Neden geri döndüğünü anlayamadım. Annem berbat bir insandı.

Onu hep korkunç şeylerle suçluyordu. Belki de benim için burada kalıyordu.

Ama sonunda, onu uzaklaştıracaktı.

Karanlık yatak odamın tavanındaki çatlaklara baktım. Annemden nefret ediyordum. Beni umursayan tek insanı benden uzaklaştırıyordu. Eğer bir şey yapmazsam, beni terk edecekti. Sonsuza kadar.

Babamın tüfeğini düşündüm. Boş yatak odasında yatağın altında saklıyordu. Ya onu çıkarıp bana gösterdiği şekilde monte edersem? Davetsiz bir misafir duyduğumu söyleyebilirdim. Sonra annem dışarı çıktı ve kazayla onu vurdum. Ne trajedi ama.

Herkes bana inanırdı. Sonuçta, neden kendi annemi bilerek vurayım ki?

Yine de yapabilir miydim? Daha önce hayvanlara ateş etmiştim ama hiç insana ateş etmemiştim. Hele anneme hiç. İş o noktaya gelirse, tetiği çekebilir miydim?

Ama bu yanlış bir soruydu. Elimde bir silah olsaydı ve annem karşımda dursaydı, kendimi durduramazdım.

Ev sessizleşir sessizleşmez yatak odamdan çıktım. Koridordan aşağıya, boş yatak odasına doğru dikkatlice ilerledim. Kalbim çok hızlı atıyordu ama aynı zamanda kendimi iyi hissediyordum. Gerçekten iyi. Bunu yapmayı ne kadar çok istediğimi fark etmemiştim.

Boş yatak odası karanlıktı ve çift kişilik yatak hazırlanmıştı. Yatağın yanına çömelip parmaklarım metal kasaya değene kadar etrafı yokladım. Bingo. Yatağın altından çekip çıkardım, ellerim beklentiyle karıncalanıyordu.

Ta ki silah çantasındaki asma kilidi görene kadar.

Nefesimin altında küfrettim. Evimizde küfür etmek yasaktı ama okulda öğrenmiştim. Her neyse, tüfeğe ulaşamayacaktım. Bu plan buraya kadarmış.

Çantayı yatağın altına geri ittim. Karnım yüksek sesle gurulduyordu. Akşam yemeği için yeterince yememiştim. Annem sadece küçük bir porsiyon tavuk yapmıştı, yani diğerlerinin yaklaşık dörtte birini yemiştim. Açlıktan ölüyordum. Ona hala ne kadar aç olduğumu söyleseydim, bana nankörlük ettiğim için bağırırdı. Ama şimdi o yattığına göre, buzdolabına gidip gizlice bir şeyler atıştırabilirdim.

Merdivenlerden mutfağa doğru sürünerek indim. Merdivenimiz gıcırdıyordu. Her adım silah sesi gibi geliyordu, özellikle de üstten üçüncü adım. Ama annem uyanmadı.

Buzdolabını çekip açtım ve içindekilere baktım. Buzdolabındaki her şeyi yiyebilecek kadar aç hissediyordum. Sıskaydım. Sınıfımdaki tüm çocuklardan daha zayıftım. Diğer çocuklar benimle iskeletmişim gibi dalga geçerlerdi. Spor salonunun soyunma odasında tişörtümü çıkardığımda kaburgalarımı sayabilirdiniz.

Kendime bir sandviç yaptım. Annemin babam için özel olarak aldığı iyi şarküteriden biftekle. Muenster peyniri. Bolca mayonez ve Dijon hardalı. Bakarken ağzım sulandı.

Ama tam mutfak masasına oturmuştum ki, üst kattan gelen gürültüyü duydum.

Ses annemin odasından geliyordu. Sandviçimden hızlıca bir ısırık aldım, sonra sandalyemi geri ittim ve tekrar ayağa kalktım. Orada ne yapıyordu*?*

Yukarı çıkarken merdivenleri daha hızlı çıktım. Annemle babamın yatak odası koridorun sonundaydı. Başka bir ses duymak için kulak kabarttım. Ama sessizdi.

Koridorun sonuna kadar dikkatlice yürüdüm. Aklıma belli belirsiz, silah çantasının anahtarının annemde olabileceği geldi. Belki de babamı uzaklaştıranın ben olduğumu düşünüyordu ve benimle aynı planı yapıyordu. Davetsiz bir misafir duymuş gibi davranıp beni havaya uçuracaktı.

Gerçekten bir şey yapar mıydı?

Yatak odasına gittiğimde kulağımı kapıya dayadım. Ses yoktu. Yumruğumu vurdum.

"Anne?"

Yine cevap yok.

Midem taklalar atıyordu. Belki de sadece uyuyordu. O gürültü de neydi?

Uzandım ve yavaşça kapı kolunu çevirdim. Gördüğüm ilk şey yere yayılmış bir ceset oldu. Annem, yatağın hemen yanında. Halının üzerinde sızmış, dudaklarından salyalar akıyordu.

Bir an ona baktım. Neden halının üzerinde uyuyordu? Sonra

komodinin üzerindeki ilaç şişelerini gördüm. Dört tane.

Annemin cesedinin üzerinden geçtim ve şişelere daha yakından baktım. Hepsi boştu. İlk şişeyi aldım. Uyuma güçlüğü için bir hap al.

Ne yaptığını anladığımda yatağa çöktüm. Evdeki bütün hapları almıştı. Ve şimdi yerde baygın yatıyordu, muhtemelen Dan Chadwick'in benim davet edilmediğim yılbaşı partisinde yaptığı gibi midesinin yıkanması gerekiyordu.

Ve eğer bu gerçekleşmezse, ölecekti.

İlaç şişesini komodinin üzerine geri koydum. Vücudunun üzerinden sürünerek geçtim ve kapıyı arkamdan kapatarak odadan çıktım. Sonra aşağı indim ve sandviçimi bitirdim.

BÖLÜM 31

CLAIRE

Kulübe boş görünüyor.

Her şeyden önce çok sessiz. Oturma odası gibi görünen odanın ortasında, üzerinde yırtıklar ve yastıklardan birinden çıkan dolgular bulunan eski püskü bir kanepe var. Bir is tabakasıyla kaplı küçük bir şömine, içinde birkaç ciltli ve basılı kitap bulunan yarım boy bir kitaplık, lavabosu ve gri renkli, paslı bir buzdolabı olan bir mutfak var.

Aman Tanrım. Bir lavabo!

Üçümüz de lavaboya koştuk. Jack oraya ilk varıyor ve musluklardan birine vuruyor. Musluktan su gelince neredeyse mutluluktan ağlayacaktım. Su! Hafif kahverengiye çalan ama en azından içinde çamur parçacıkları olmayan temiz su. Ve karneye bağlamak zorunda değiliz. İstediğimiz kadar içebiliyoruz!

Lavabonun üstündeki dolapta bardaklar vardır ve Jack onları dolaştırır. Bardaklar kirli ve lekeli görünüyor ama önemli değil. Her birimiz bardağımızı dolduruyor ve içindekileri bitirene kadar içiyoruz, sonra ikincisini içmek için geri dönüyoruz. Suyun ağızda metalik bir tat bırakan bir tadı var ama umurumda değil. Son iki gündür içtiklerimizden sonra tadı güzel bir şarap gibi.

"Hey," diyor Noah hepimiz iki bardak su içtikten sonra, "şuna bakın."

Köhne, yuvarlak mutfak masasını işaret ediyor. Masanın önünde plastik bir sandalye var. Ama asıl tuhaf olan masanın üzerinde bir tabak var. Üzerinde bir sandviç var. Sandviçten iki ısırık alınmış. Ayrıca yarısı dolu bir bardak su var.

"Demek burada biri *var*!" Muhtemelen çok yüksek sesle söylüyorum.

Jack gözlerini masadaki yiyeceklere diker. Tüfeğini kaldırır ve yatak odası gibi görünen yeri işaret eder. Kapı sıkıca kapatılmıştır.

"Kapıyı çalın," diyor Noah. "İçeride biri varsa durumumuzu açıklarız. Umarım anlayışla karşılarlar."

Jack sessizce ve yavaşça yatak odasının kapısına doğru ilerliyor. Noah önüme geçip fısıldıyor, "Eğilmeye hazır ol."

Jack kapıda tereddüt eder. Elini kaldırır, sonra hafifçe vurur. Cevap yok.

"Alo?" diye

sesleniyor.

Yanıt yok.

"Biz, uh..." Boğazını temizliyor. "Ormanda kaybolduk ve..."

Hala cevap yok.

Jack bize baktı. "Ben kapıyı açacağım."

Noah başını sallıyor. Noah'kolunu kadar sıkı tutuyorum ki canını yakıyor olmalıyım ama hiçbir şey söylemiyor.

Tıpkı ön tarafta olduğu gibi, Jack topuza uzanır ve kolayca döner. Tüfeğini iki eliyle kavrıyor ve kapıyı ayağıyla hafifçe tekmeleyerek açıyor. Kimse ateş etmedi, bu yüzden bunu bir kazanç olarak sayıyorum. Kapıyı tekmeleyerek sonuna kadar açıp yatak odasına girerken nefesimi tutuyorum.

"Boş!" diye . Bu

da ne...?

Jack banyoya da bakıyor ve orası da boş. Artık işemek için bir çalının dibine çömelmek zorunda kalmayacağım için duyduğum sevinç, tüm bu durumla ilgili tedirginliğimle hafifliyor. Bu kulübede kimseyi bulamamış olsak da, burada birileri yaşıyor. Yani, masada yarısı yenmiş bir sandviç var. Kimse tatil kulübesinden eve dönerken masada yarısı yenmiş yemek bırakmaz. Çoğu insan bırakmaz.

Yatak odasına gidip içeri bakıyorum. Odanın ortasında paslanmış metal bir karyola üzerinde küçük bir ikiz yatak var. Bazı örtüler yatağın ortasında bir yığın halinde duruyor. Burada yaşayan her kimse yatağını yapmak zorunda olduğunu söylemiyorum, ama yakın zamanda birinin uyuduğu bir yer gibi görünüyor. Çok yakın zamanda.

"Burada yaşayan biri olmalı," diyorum.

Jack omuz silkti. "Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Burada kimse yok. Ve bir araba da göremiyorum. Arabası olmayan biri buraya nasıl gelebilir ki?"

"Telefon gören var mı?" Noah soruyor.

Bu harika bir soru. Cep telefonumu çantamdan çıkarıyorum, pilin aniden canlanmasını umuyorum. Öyle bir şansım yok. Noah da aynı durumda. Jack daha önce telefonunu kapatacak kadar akıllıydı ama şimdi açtığında hala çekmiyor.

Ama bu yerde sabit hat olabilir. Aramaya başlıyoruz.

Harap kulübenin etrafında dolaşırken, burada çok ama çok yakın bir zamanda birinin yaşadığı hissinden hâlâ kurtulamıyorum. O sandviç. Birisi o sandviçi yiyordu. Aylardır masada duruyormuş gibi görünmüyor. Taze görünüyor.

Buzdolabının içindekileri kontrol ediyorum. Ağzına kadar dolu değil ama iyi stoklanmış. Ekmek ve yemeklik et var. Ve bir kap süt. Bir kutu sütü çıkarıp son kullanma tarihine bakıyorum. Bugünden itibaren üç gün.

"Bir telefon prizi!" Noah sesleniyor.

İşaret ettiği yere doğru koştum. Kabinin duvarında telefonun takılabilmesi için bir priz var. Ama prize takılı bir şey yoktu. Telefon yok.

"Bu hiç yardımcı olmadı," diye homurdandı Jack.

Burada yaşayan kişinin neden telefonu olmasın ki? Yoksa bir çeşit münzevi mi? Kulübede elektrik de yok gibi görünüyor. Jack buzdolabının gazla çalıştığını söyledi, yani sorun yok. Elektriğe ihtiyacım yok. Sadece akan su ve yemek için mutluyum.

Telefon arayışımız sonuç vermeyince öğle yemeği yemeye ve bir sonraki hamlemizi düşünmeye karar veriyoruz. Noah hepimize sandviç yapıyor ve benimkini üç ısırıkta mideye indirmemek için tüm irademi kullanıyorum.

"Bence burada kalmalıyız," diyor Noah. "Yiyeceğimiz ve akan suyumuz var. Claire'in kız kardeşi muhtemelen şimdiye kadar bir şeylerin ters gittiğini anlamıştır çünkü çocukları kontrol etmedik. Eminim birileri bizi aramaya başlamıştır."

"Katılıyorum," diyor Jack.

"Evet..." Teoride onlara katılıyorum. Bu kulübeyi terk oraya geri dönmek istemiyorum. Ama aynı zamanda, bu yerle ilgili bir şey beni çok rahatsız ediyor. "Ama ya burada yaşayan kişi geri gelirse?"

"Bu iyi olur," diyor Jack. "Muhtemelen bir arabaları vardır ve bizi hana götürebilirler."

"Evet..." Kulübenin etrafına , kısa bir süre önce burada olan başka bir kişinin varlığıyla kokuyor. "Ama burada yaşayan kişiye ne oldu? Yani, kim evini masada yarısı yenmiş bir sandviçle terk eder ki?"

Jack elini kaldırır. "Bunu yaptım."

"Yaptın mı?"

Omuz silkti. "Tabii. Kendine bir sandviç yaparsın. Sonra bir telefon geldiğinde onu unutuyorsun. Sonra da sandviç hala masadayken evden çıkarsın."

Tam olarak inanmıyorum. Noah'ya bakıyorum, yüzünde benimle aynı tedirgin ifade var. Burada biri yaşıyor. Birisi bu evi büyük bir aceleyle terk etmiş. Ve onlara ne olduğunu bilmek istiyorum.

BÖLÜM 32

CLAIRE

Muhtemelen yapmamam gerektiği halde, yatak odasını araştırıyorum. Yani çekmeceleri karıştırıp burada kimin yaşadığına dair bir ipucu arıyorum.

Bu kulübenin sahibinin bir erkek olduğunu anlamak uzun sürmüyor. Hiçliğin ortasındaki bu rustik kulübede kesinlikle kadınsı hiçbir şey yok. Yatak odasında bitmemiş bir ahşap şifonyer var ve üst çekmeceyi açıyorum. Gördüğüm ilk şey İncil'in ciltli ağır bir kopyası. Anlaşılan burada dindar biri yaşıyor.

İncil'i kenara ittim ve bir kot pantolon çıkardım. Göğsüme doğru tutuyorum. Görünüşe göre bu pantolonun sahibi benden yaklaşık bir karış daha uzun ve biraz daha kilolu. Bu kişiyle karşılaşmak istemiyorum. Evine izinsiz girmişken olmaz.

Yatağın yanında küçük bir komodini var. Masanın üzerinde içinde yaklaşık bir inç su bulunan bir bardak su var. Büyük, uzun boylu adamın yatağına uzandığını ve uyumadan önce bir yudum su içtiğini hayal ediyorum. Belki önce biraz İncil okuyordur.

Yıllardır İncil okumadım. Çocukken ailem beni hep kiliseye götürürdü ama yetişkin olunca bu alışkanlığımı bıraktım. Noah da ibadet etmeyen bir Hıristiyan, organize dinle hiç ilgilenmemiş gibi görünüyordu. Ama odada benimle birlikte İncil'in olmasının rahatlatıcı bir yanı var.

Ciltli kitabı elime aldım. Beklediğimden daha hafif. Acaba içinde sahibinin adını söyleyen bir yazı var mı diye merak ediyorum. İlk sayfayı çeviriyorum ve ağzım açık kalıyor.

İncil'in içi boşaltılmış. İçinde küçük bir silah şeklinde bir iz var. Boş olması dışında.

İncil'in kopyasını şifonyerin üzerine bırakıyorum, ellerim titriyor.
Burada neler oluyor? Eskiden bu İncil'de saklanan silah nerede?

Noah kitabın yere düşme sesiyle koşarak içeri girer. Ela gözleri kocaman ve saçları her zamankinden daha da dağınık görünüyor. "Ne oldu? Bir ses duydum."

Şifonyerden geri çekiliyorum, etrafı karıştırdığım için birden utanıyorum. Noah kaşlarını çatmış bana bakıyor ve ona İncil'den bahsetmem gerektiğini biliyorum. Ama nedense anlatmıyorum.

"Ben iyiyim," diyorum.

Gözlerini ovuşturuyor. "Kanepede uyuklamaya başladım. Çok rahat değil ama çok yorgunum."

Dün gece çok kötü uyudum ama hayatımda hiç bu kadar uyanık olmamıştım. "Belki de yatağı denemelisin."

"Evet." Noah yapılmamış yatağa bakıyor. "Adamın yatağını çaldığım için kendimi kötü hissediyorum ama... Gitmeden önce çarşafları değiştirebilirim."

Başımı salladım. "... Sanırım dışarı çıkıp biraz temiz hava alacağım."

Kaşlarını çattı. "Seninle gelmemi ister misin?"

Başımı salladım. "Hayır, sen biraz dinlen. Sadece kafamı boşaltmaya ihtiyacım var."

Noah bir an sessiz kalıyor ve benimle gelmek için ısrar edip etmeyeceğini merak ediyorum. Bir yanım öyle olmasını umuyor. Tüm bu olanlar boyunca çok güven vericiydi. Sürekli bizi eve götüreceğini söylüyor. Hiç korkmuş görünmüyor.

Ama sonunda, "Tamam. Ama fikrini değiştirirsen, beni ." dedi.

"Uyandıracağım." Omzunun üzerinden oturma odasına bakıyorum. "Nerede
Jack gider mi?"

"Bu gece için biraz yakacak odun almaya gidiyorum." Başını yana eğiyor. "Neden? Ona ihtiyacın mı var?"

Hayal mi görüyorum yoksa sesinde hafif bir gerginlik mi var? "Hayır, sadece merak ettim."

Dışarı çıktığımda güneş hâlâ açıktı, yani hava sıcaktı. Giysilerimdeki çamur kurumuş, şortum ve tişörtüm sert ve rahatsız hissettiriyor. Bu gece tüm kıyafetlerimi lavaboda yıkayacağım ve gece boyunca kurumaları için asacağım. Hızlı bir kaçış yapmamız gerekirse diye başka bir kıyafeti hazır bulundurmak güzel olurdu ama temiz kıyafetlere ihtiyacım var. Bu riske değer.

Kulübenin kenarına yaslanıyorum ama bir şey sırtıma sürtünüyor. Kulübenin dış duvarındaki tahtaya bakmak için arkamı dönüyorum. Kurumuş ahşabı oyan beş pençe izi var. Pençe izleri işaret parmağımın yarısını içine sokabileceğim kadar derin.

Pençe izleri tıpkı ormandaki ağaçların üzerindekilere benziyor.

Arkamı dönüp kulübeyi çevreleyen ormana bakıyorum. Çok karanlık ve ürkütücü görünüyor. Bir dakika dinliyorum ve hiçbir şey duymuyorum. İki gün boyunca orada kaybolduğumuza inanamıyorum. Ama kulübenin içinde güvende olacağız. Duvarı tırmalayan yaratıktan korunacağız.

Bu kulübede yaşayan adamı merak ediyorum. Acaba kendisi mi inşa etti? Mobilyalar ev yapımı gibi görünüyor. Sakallı, iri yarı bir adam olduğunu hayal ediyorum. İçi boşaltılmış bir İncil'de silah saklayan türden bir adam.

Ama asıl soru şu: *Nerede o?*

Onun yokluğunun pençe izleriyle bir ilgisi var mı? Kulübenin içinde gerçekten güvende miyiz?

Peki silahı nerede?

Uzaklardan bir ses duyuyorum. Bir uluma gibi. Yakın değil ama o kadar uzak da değil. Bir adım geri atıyorum ve kulübenin duvarına çarpıyorum. Gözlerimi kısarak karşımdaki ağacın dallarına bakıyorum.

Şu dallar hareket mi etti? Orada biri mi var? "Claire?"

Neredeyse yerimden fırlayacaktım. Göğsümü tutup nefes almaya çalışıyorum. Bu sadece Jack. Benden birkaç metre ötede duruyordu, tüfek elindeydi. Artık geri aldığına göre, bir daha bırakmayacak. Muhtemelen üstünde uyuyacaktır.

"Hey," dedim.

Yaklaştıkça yüzünün ne kadar solgun göründüğünü fark ettim. Ellerindeki kanı derede yıkamıştı ama kot pantolonunun her yerinde hâlâ kan vardı ve kumaşı neredeyse kahverengiye boyamıştı. Destek için bir elini kulübenin duvarına dayadı. "Sana bir şey göstermem gerek Claire."

"Ne?"

Sadece başını sallar. "Benimle gel."

Tereddüt ediyorum. Noah'nın dün Warner'ın Jack ve Michelle'i ormanda birlikte kaybolurken gördüğünü söylediğini hatırlıyorum. Tabii ki hala gündüz ama yine de içimde kötü bir his var. Bir de uzaktan gelen uluma sesi vardı. Belki de güvenli değildir. "Noah da gelmeli mi?"

"Hayır." Kolumu sıkıca kavradı. "Gel . Bunu görmelisin."

Tedirgin hissediyorum ama diğer yandan Jack'in bana zarar vermek istediğini sanmıyorum. Ve itiraf etmeliyim ki, bana göstermek istediği şeyin ne olduğunu merak ediyorum.

Kötü bir şekilde.

Onu takip ediyorum ama ormanın kenarına, küçük, karanlık bir patikaya geldiğimizde şüphelerim artıyor. Birkaç dakika önce kendi kendime oraya bir daha asla girmeyeceğime yemin ediyordum. Fikrimi değiştirmedim. Ormanda bulunduğumuz süre boyunca, bir şeyin bizi avladığına dair korkunç bir his vardı içimde. Ve bu his tamamen kaybolmadı.

"Jack..."

"Lütfen Claire." Kahverengi, kan çanağı gözlerini bana çevirdi. "Bunu görmen gerek."

Cevabımı beklemeden tekrar koluma giriyor ve beni yanında sürüklüyor. İtiraz etmek üzereydim ki kolunu uzattı ve kalbimin göğsümde durmasına neden olan bir şey gösterdi.

BÖLÜM 33

CLAIRE

Bir kamyonet. Büyük yeşil bir kamyonet, arkası fena halde paslanmış, sol çamurluğunda büyük bir göçük var.

"Buralarda bir yerde bir araç olması gerektiğini biliyordum." Kamyona doğru başını sallıyor. "Onu bulmam uzun sürmedi."

"Neden buraya park etmiş?"

"Gel hadi." Jack tekrar koluma girdi. "Sana göstereceğim."

Artık bilmek istiyor muyum bilmiyorum ama Jack'i kamyona kadar takip ediyorum. Belki de buradan çıkmanın bir yolu budur. Eğer bir aracımız varsa, umarım ana yola çıkabiliriz.

Kamyona yaklaştıkça, kabindeki diğer her şey onun da hırpalanmış olduğu ortaya çıkıyor. Belli ki, İncil silahı olan iri adam kamyonun sahibi. Ama neden kamyonu ormanın ortasında terk etti?

"Sürücü camına bak," diyor Jack.

Dengemi kaybetmemek için kamyonun yan tarafına tutunarak yaklaşıyorum. Daha pencereye varmadan kamyonun boş olmadığını fark ediyorum. Sürücü koltuğunda bir adam oturuyordu. Kalın, keçeleşmiş sakallı ve kırlaşmış saçları olan iri bir adam. Bir adım daha yaklaşıyorum ve iri adamın kara gözlerindeki boş bakışı görüyorum.

Ve çığlık atıyorum.

"Şşşt!" Jack bana tısladı. "Sessiz ol!"

"Ama..." Gözlerimi tekrar kaldırıyorum ve göğsündeki kanı görüyorum. Aman Tanrım. "O öldü!"

"Doğru." Jack iç geçirir. "Onu bu şekilde buldum. Sanırım göğsünde bir bıçak yarası var."

Bu haftadan önce hiç ölü bir insanın yakınında bulunmamıştım ve şimdi bu Lindsay'den sonra ikinci oluyor. bir mide bulantısı dalgası geliyor ve bu sefer karnımda yemek var. Yutmamak için mücadele etmek zorundayım. Kamyonun yan tarafına tutunuyorum, bacaklarım altımda jöle gibi.

"Claire," diyor. "İyi misin?"

"Hayır!" Gözlerimden yaşlar akıyor. Bu nasıl benim hayatım oldu? Bir hafta önce, rahat evimde ailemle güzel bir akşamın tadını çıkarıyordum. Şimdi ise ıssız bir yerde, bir cesede bakıyorum. Asla eve geri dönemeyeceğim, bunu biliyorum. "Hayır, ben iyi *değilim*! Nasıl..."

Jack'in ifadesi acımasızdır. "Göğsündeki kan kuru," diyor. "Bu öylece olmadı."

Kaşlarımı çattım. "Bekle, kamyonun içinde miydin?"

"İçeri girmem gerekiyordu. Anahtarların orada olup olmadığını görmek istedim." "Ve?"

Başını sallıyor. "Hiçbir yerde bulamadım. Adamın ceplerine bile baktım."

Cesaretinden etkilendim. Bana bir milyon dolar versen bile beni ölü bir adamla kamyona bindiremezsin.

"Ama öldürüleli o kadar da uzun zaman olmadı." Kulübeye doğru bakış atıyor. "Masanın üzerindeki sandviç çürümemişti."

Kafamın içinde çarklar dönüyor. Adamın göğsünde bir bıçak yarası var. Bu da pençe izlerini yapan hayvanın onu öldürmediğini gösterir. Onu kim öldürdüyse, bıçak tutabilen başparmakları varmış.

Bir insan tarafından öldürüldü.

"Sence..." Derin bir nefes alıyorum, kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum. "Sence onu öldüren kişi geri dönecek mi?"

"Şey," diyor Jack düşünceli bir şekilde, "onu neden öldürdüklerine bağlı, değil mi? Bu mu?"

Kamyondan bir adım uzaklaşıyorum. "Noah'a bundan bahsetmeliyiz."

"Hayır!" Jack'in sesi keskin. "Bence Noah'a ne yapacağımızı söylememeliyiz. biliyorum."

"Neden olmasın?"

Ayaklarını sürüyerek içine bakıyor. "Bunların hepsi bir tür tesadüf, sence de öyle değil mi?"

"Tesadüf mü?"

"Minivanınız," diyor. "O minibüs neredeyse yeni sayılır. Neden aniden bozulsun ki?"

Ona göz kırpıyorum. "Pil bitti."

"Arabalar hakkında çok şey bilmem ama *az da* olsa bir şeyler bilirim." Gözlerini kaldırıp doğrudan benimkilere baktı. "Arabanızdaki akü, kaputun altındaki diğer tüm eşyalardan daha eski görünüyordu."

. "Bu çok saçma."

"Öyle mi?" Bir kaşını kaldırıyor. "Sana pusulamın bana nasıl yanlış yönler gösterdiğini anlatmıştım. Warner'ın yanlış yönlendirdiğini düşünmüştüm ama o kaybolduktan sonra pusulayı tekrar kontrol ettim. Hâlâ yanlıştı."

"Yani?"

"Yani görmüyor musun?" Sesini alçaltıyor. "Noah olmalıydı." "Ne sen?"

kaçırdım. "Noah'ın tasarladığını söylüyorsun.

tüm bu şey? Bu hayatımda duyduğum en saçma şey."

"O ilk gece uyumak üzereyken hepimiz biraz su içtik," diyor Jack. "Ama Noah bir 'centilmendi' çoğunu sana verdi, değil mi?"

Benim gibi susadığını düşünmeme rağmen neredeyse hiç su içmediğinde ne kadar duygulandığımı hatırlıyorum. Jack'in fark ettiğini fark etmemiştim. "Doğru..."

Dudağını çiğniyor. "O zaman suyun garip, kireçli bir tadı olduğunu düşünmüştüm. Ve şimdi bundan eminim. Birisi o suya bir şey koymuş."

Garip bir tadı vardı. Ama de. "Bu çılgınlık."

"Gerçekten mi? Yoksa gece boyunca nasıl bu kadar rahat uyuyabilirdik?"

İyi bir noktaya değindin. O gece yapraklarla dolu bir yatakta yattığımı düşününce ne kadar derin uyuduğuma şaşırdım. Ama o gece Michelle'le giden *Jack'ti*, Noah değil.

Tabii ki, bunu bana söyleyen Noah'tı.

"Belki de tüm bunlar onun oynadığı bir oyundur," diyor Jack. "Bizden teker teker kurtulurken bize işkence ediyor."

Jack'e bakıyorum. Ne dediği umurumda değil, Noah asla böyle bir şey yapmaz. Bu adam benim kocam. "Bu delilik. Neden böyle bir şey yapsın ki?"

Jack sesini alçaltır. "*Bizim yüzümüzden*. Çünkü ikimizin arasında neler olup bittiğini biliyor."

"O bilmiyor..."

"Sanırım öyle."

İtiraz etmeye başladım ama sonra Lindsay'in de aynı şeyi söylediğini hatırladım. Jack ve benim bir ilişkimiz olduğunu bildiğinden emindi. "Öyle bile olsa, o

bunu yapmazdı. Yapmaz işte!"

"Noah'ı senden daha uzun süredir tanıyorum Claire." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ve bence doğru koşullar altında kesinlikle böyle bir şey yapardı."

"Saçmalık."

Jack bir an için bana bakıyor, sanki kafasında bir şeyi tartışıyormuş gibi. "Üniversitedeki ilk yılımızda Noah'ın babası öldü. Çok yakındılar ve Noah çok kötü durumdaydı."

"Biliyorum."

"Hikayeyi biliyorsunuz," diyor, "ama ne bilmiyorsunuz. Aylarca etrafta zombi gibi dolaştı. Ona ne zaman bir soru sorsam, kafamı ısırıp koparıyordu. Mini buzdolabımızda sakladığı suyu ödünç aldım ve bana doğru yürüyüp ağzıma bir yumruk attı."

Tırnağımı kemiriyorum. "Sana yumruk mu attı?"

"Sana söylüyorum, berbat biriydi." Jack başını sallar. "Ve bu yolculuğun başında da böyle davranıyordu. Claire, şu anda neler yapabileceğini bilmiyorum. Böyle bir şey yapamayacağını düşünmek isterdim ama bunu benim yapmadığımı ve senin yapmadığını biliyorum, o yüzden..."

"Bu hayatımda duyduğum en saçma şey." Bu mide bulandırıcı his neredeyse bastırıyor. Oturmam gerekiyor. "Jack, Noah bir katil değil. Bundan eminim.... sadece... Seninle daha fazla bu konuşmayı yapamam. Gitmem gerek."

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve Jack başka bir şey söyleyemeden kulübeye doğru geri koşuyorum. Avlandığımız konusunda haklı olabileceğim ortaya çıktı. Ama bizi avlayan bir hayvan değildi.

BÖLÜM 34

CLAIRE

Jack yemek sırasında son derece sakin. Ben de öyleyim.

Bize yine sandviç yaptım. Buzdolabında iyi miktarda yiyecek var ve dolaplar konserve ürünlerle dolu. Birinin bizi bulması o kadar uzun sürerse, bir haftayı fazlasıyla çıkarır. Mecbur kalırsak burada bir ay ya da daha uzun süre hayatta kalabiliriz. Çok fazla konserve fasulye yemeyi dert etmezsek muhtemelen bir yıl bile dayanabiliriz. Ve sınırsız suyumuz var.

Bununla birlikte, buradan bir an önce gitmek istiyorum. Geceyi burada geçirmekten bile korkuyorum.

Noah sandviçini çiğnerken, "Taze yiyeceklerin hepsini bitirmek istemiyoruz," diyor. "Yani, burada yaşayan adam geri geldiğinde ona bir şeyler bırakmak istiyoruz, değil mi?"

Jack ve ben bakıştık. *Gördün mü? Kamyonetteki o adamı öldürseydi, böyle bir şey söylemezdi.*

Yoksa yapar mıydı?

"Claire'le bu gece yatak odasında uyuyabiliriz diye düşündüm," diyor Noah. "Kanepede uyumanın bir sakıncası var mı Jack?"

"Evet, iyi," diye mırıldanıyor.

"Senin sorun olmadığına emin misin? Sadece yatağın daha büyük olduğunu düşündüm, yani..." " yok dedim!" Jack patlar. Noah sessizleşince, ayağa kalkar.

sandalyesi neredeyse devrilecek kadar hızlı oturuyor. "Ben yürüyüşe çıkıyorum."

"Şimdi mi?" Ben de diyorum ki. "Ama karanlık!"

"tamamen güvenli," diyor Jack. "Dışarısı" kelimesine yaptığı vurguyu fark etmedim değil.

Eşofmanını ve tüfeğini alıyor, sonra tek kelime etmeden evden çıkıyor. Arkasından çarpan kapının yankısını duyuyorum.

Noah kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Onun nesi var?"

"O sadece..." Tereddüt ediyorum. Jack'in Noah hakkında söylediklerinin tek kelimesine bile inanmasam da, ölüler hakkında bildiklerimi ona anlatmak istemiyorum.

kamyonetteki adam. "Sanırım kimsenin bizi aramadığından endişeleniyor."

"Eminim birileri bizi arıyordur," diyor Noah kendinden emin bir şekilde. "Bahse girerim
Yarın eve dönüyor olacağız."

"Evet." Boğazımdaki koca yumruyu yutuyorum. Keşke bu doğru olsaydı. "Çocukları özledim."

"Ben de." Noah cebini karıştırıyor ve cüzdanını çıkarıyor. "Son birkaç gündür ne zaman depresyona girsem bu resme bakıyorum."

Fotoğrafı bana doğru kaydırdı. Uzun süre cüzdanında kaldığı için buruşmuş ama görüntü hâlâ net ve berrak. Geçen yıl Emma'nın doğum gününde Emma ve Aiden'la birlikte çektirdiğimiz bir fotoğraf. İki ön dişi de eksikti ve Aiden ona tavşan kulakları takıyordu. İkisi de mutluluktan parlıyor. Fotoğrafa bakınca gözyaşlarına boğulasım geliyor.

"Bu fotoğrafı her zaman yanında taşıdığına inanamıyorum," diye idare ediyorum. Çocukların bensiz çekilmiş tonlarca fotoğrafı olduğu gözümden kaçmıyor. İçinde benim olduğum bir fotoğrafı taşımayı seçti.

"Evet," diyor. "Bu benim favorim."

Jack nasıl olur da olan tüm kötü şeylerin sorumlusunun Noah olduğunu söyleyebilir? Olması mümkün değil. Tek istediği evine, ailesinin yanına dönmek. Tıpkı benim gibi.

"Her neyse." Noah gömleğinin yakasını çekiştiriyor. "Bu gece kıyafetlerimi temizlemeye çalışacağım. Bir gün daha bu çamurlu şeylerin içinde kalamam."

"Biliyorum," diyorum. Girmeyi çok istediğim bir duş da var ama suyu bir türlü ısıtamadım. Soğuk bir duş hiç de çekici değil. "Ben kendiminkini yıkayacağım, böylece seninkini de yıkayabilirim."

"Bunu yapmak zorunda
değilsin." "Benim için fark
etmez."

Çarpık bir şekilde gülümsüyor. "Tamam o zaman."

İkimiz de yatak odasına gidiyoruz. Kapı kapanır kapanmaz çamurlu spor ayakkabılarımı tekmeliyorum, sonra da terli, kirli çoraplarımı çıkarıyorum. Ayak parmaklarımı oynatmak ve temiz havayı hissetmek çok iyi geliyor. Sonra kirli şortumu ve gömleğimi çıkarıyorum. Onları temizlemek için sabırsızlanıyorum.

Yukarı bakıyorum ve Noah'ın da aynı şeyi yaptığını görüyorum. Üzerinde sadece boxer şortu var.

Bu çok komik. On yılı aşkın bir süredir her gece soyunup birlikte yatağa giriyoruz. Ama bu farklı hissettiriyor. Noah'nın çıplak göğsüne baktığımda, ona karşı uzun zamandır hissetmediğim bir şey hissediyorum. Her nasılsa üzerinde tişört olmadan ne kadar güzel göründüğünü unutmuşum.

Gözleriyle buluştuğumda onun da bana aynı şekilde baktığını fark ediyorum. "Hey," dedi.

"Hey," diye karşılık veriyorum.

Bana utangaççа sırıtıyor. "Sana hiç sütyen ve külotla ne kadar seksi göründüğünü söylemiş miydim?"

Ben de gülümsüyorum. "Son zamanlarda değil..."

"Şey..." Bana yaklaşmak için yatağın etrafından dolanıyor. "Bu benim açımdan büyük bir dikkatsizlik ve özür dilemek zorundayım."

"Affedildin."

Benden bir adımdan daha az uzakta duruyor. "Öyle ?"

"Kesinlikle."

Dudaklarını yavaşça benimkilerin üzerine indiriyor ve tüm vücudum yıllar önce beni ilk öptüğünde olduğu gibi karıncalanıyor. Bir saniye sonra beni yatağa çekiyor. Bu yolculuk hayatımın en kötü deneyimlerinden biriydi ama sanırım evliliğimi kurtarmış olabilir.

Eve canlı döndüğümüz sürece.

BÖLÜM 35

ANONYMOUS

Üniversitedeki ilk sınavım bittikten sonra eve döndüm.

Üç saatlik bir yolculuktu ama buna değerdi. Üniversite evim gibi değildi. Oda arkadaşımla iyi anlaşıyor olsak da biraz uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Kendi yatak odama geri dönmek istiyordum; o sıkışık yurt odasında, iki kişilik sert bir yatakta değil. Dahası, babamı görmek istiyordum.

Annem kendini öldürdükten sonra, babam sonunda yollarda geçirdiği zamanı azalttı. Her şey onu sarsmıştı. Eskisi gibi bir adam değildi. Kendini suçladı ve suçluluk duygusu onu evde tuttu. Böyle olmasını istemezdim ama oldu işte.

Evden yurt odama kutularımı taşımama yardım etti, gerçi beli kötü olduğu için çok fazla yük kaldırdım. Ve bu onu son görüşümdü. Haftada bir kez telefonda konuşuyorduk ama endişeleniyordum. Yurdun girişinde bana veda ederken yaşlı görünüyordu. Sonsuza kadar buralarda olmayacaktı. Doğru dürüst beslenmiyor ve neredeyse hiç egzersiz yapmıyordu. Tek bildiğim, ben daha üniversiteyi bitirmeden kalp krizi geçirebileceğiydi.

Bu yüzden arabayla geldim. İş seyahatinde olmayacağından emin olmak için önceden sordum ama geleceğimi söylemedim. Birlikte televizyonda film izleriz diye düşündüm. Belki birkaç birayı paylaşırız. Evet, henüz yirmi bir yaşında değildim ama o böyle şeylerden rahatsız olmazdı.

Eve vardığımda hava kararmıştı. Trafiğe takıldım ve geç olmaya başlayınca fast food yemek için durdum. Peynirli bir quarter pounder. Patates kızartması. Çikolatalı milkshake. Annem asla fast food yememe izin vermezdi, bu yüzden çok fazla yiyordum. Yine de bir ray kadar zayıftım.

Babamın arabası garaj yolunda olduğu ve onu engellemek istemediğim için caddeye park ettim. Ev de karanlıktı. Görünüşe göre, arabası orada olmasına rağmen evde değildi.

Önemli değildi. İş seyahatine çıkmadığı sürece geri dönecekti. Muhtemelen iş yerindeki arkadaşlarıyla bira içmeye gitmiş ve eve dönmeyi planlamıştır. Evin birkaç saatliğine bana kalması iyi olurdu.

Kendimi eve bıraktım ve doğruca ikinci kattaki yatak odama çıktım. Uzun bir yolculuktu ve yorgundum. Işıkları yaktım ve içinde hafta sonu için giyeceklerimin olduğu spor çantamı yatağımın üzerine bıraktım. Sonra yatağa uzandım ve gözlerimi kapattım.

Uykuya dalmış olmalıyım, çünkü bir sonraki bildiğim şey, ön kapının kilidinin döndüğünü duyabildiğim. Esnedim ve gözlerimi ovuşturarak yatakta doğruldum. Babam nihayet eve gelmişti, sesini duyabiliyordum.

Ve başka bir tanıdık ses.

Kalbim küt küt atıyordu. Yataktan kalktım ve hafif aralık olan kapıya doğru yürüdüm. Yatak odamın dışına, ön kapıya çıkan merdivene baktım.

Babamın sesi: "Geceyi burada geçirmek istemediğine emin misin?"

"Hayır. Gerçekten kalmamalıyım. Yarın sabah erken kalkmam gerekiyor."

"Belki de buraya taşınmalısın o zaman." "Tanrım, insanların ne diyeceğini hayal edebiliyor musun?"

"O öleli neredeyse iki yıl oldu Jeannette. Yeterince uzun zaman oldu."

"Bilmiyorum..."

"Tamam. Evine git. Önce veda etmeme izin ver."

Babamın annemin kız kardeşini öpmesini izlerken bir adım geri çekildim.

Annemin kendini öldürdüğü gece onu suçladığı şey tam olarak buydu. Kız kardeşiyle oynaştığını söylemişti. Tüm iş seyahatlerinin aldatmak için bahane olduğunu haykırdı. O zamanlar onun deli olduğunu düşünmüştüm. Babam asla böyle bir şey yapmazdı.

Yanılmışım.

Jeanette Teyze'yi muhtemelen kahvaltısının tadını alabilecek kadar derinden öpüyordu. İzlediğimden haberi yoktu. Hepsi onun sırrıydı.

Anneme işkence etti. Annem deliydi, ama o bunu daha da kötüleştirdi. Onu kaybetme konusunda hep paranoyaktı ve şimdi nedenini anlayabiliyordum. Hıncını benden çıkarması da umurunda değildi. Her şeyin olmasına izin verdi. Gizli hayatı onun için çok önemliydi.

Jeannette'e iyi geceler dedi ve o da beyaz Toyota'sına binip gitti. Tek kelime etmedim. İstesem bile söyleyemezdim. Konuşamayacak kadar hasta hissediyordum.

Babam mutfağa girerken ben ikinci katta duruyordum. Kendine bir içki doldurduğunu duyabiliyordum. Haberleri açtı ve bir süre

bir süre. Haber spikerlerinin konuşmalarının belli belirsiz farkındaydım. Şehir merkezindeki oyun parkında bir çocuk kaybolmuştu. Kasaba seçimleri bu hafta yapılacaktı. Hava durumu yarın yağmur yağacağını söylüyordu.

Neredeyse bir saat sonra nihayet ikinci kata çıkan merdivenleri çıkmaya başladı. Bunca zaman boyunca hiç kıpırdamamıştım. Ancak tepeye vardığında beni orada dikilirken gördü.

"Yüce Tanrım!" Göğsünü tuttu. "Seni orada görmedim. Burada ne halt ediyorsun?"

Jeanette Teyze'yi öpüyordun," dedim.

Gözleri büyüdü. "Bunu gördün mü?"

Başımı salladım.

Boynunun arkasını ovuşturdu. "Bak, spor..." "Bana

öyle deme."

"Bak, özür dilerim." Kaşlarını çattı. "Durum biraz karışık. Keşke anlayabilseydin."

"Karmaşık mı?" Tekrarladım. "Karmaşık olan ne? Ben çocukken sana ihtiyacım vardı ve sen başka kadınlarla takılıyordun. Annemin kız kardeşiyle, Tanrı aşkına. Delirmesine şaşmamalı."

"Oh, sence hepsi benim hatam mıydı?" Kaşlarını kaldırdı. "Kendi rolünü kabul etsen iyi olur. Yaşadığımız tartışmaların yarısı senin yüzünden oldu. Ve senin davranışların. Senin gibi bir çocuğa sahip olmak kolay mıydı sanıyorsun? Hep kavga ederdin. McCormick denen çocuğun gözünü çıkardıktan sonra taşınmak zorunda kaldık."

Bryan McCormick'in tıraşlı kafam ve "bitlerim" hakkında benimle alay ettiği günü hatırlayarak yutkundum. O kadar sinirlenmiştim ki onu incitmek istemiştim. Fena halde. "O bir kazaydı."

"Saçmalık." Benimle alay etti. "O zavallı çocuk senin yüzünden gözünü kaybetti. Bu bir kaza değildi."

Kan tadı alana kadar yanağımın içini ısırdım. Bu bana Bryan'ın çığlık atarken sol yanağından aşağı akan kanı hatırlattı. "Bunu hak etmişti."

"Hep öyle yaparlardı, değil mi?" Homurdandı. "Sanırım Kartopu da ona yaptığın şeyi hak etti."

Annemin değerli beyaz kedisini hatırladığımda ağzımda acı bir tat vardı. Benden daha çok sevdiği kedisini. O kediye ne yaptığımı öğrendiğinde annemin yüzündeki ifadeyi asla unutmayacağım. Her şey

Yanaklarının rengi solmuştu ve bacakları altından çekilirken bir elini ağzına götürdü. Bana iz bırakacak kadar sert bir tokat attığında bile gülümsememi bastıramamıştım.

Kartopu arka bahçeye gömülmüştü. Annem yerel mezarlığa . Ve Bryan McCormick'in gözü çoktan gitmişti.

"Annen ve ben seninle ne yapacağımızı bilmiyorduk," diye homurdandı. "Çok korkmuştuk. Neden tüfeğimi kilitledim ve bir daha yanına yaklaşmana izin vermedim sanıyorsun? Biz uyurken hepimizi öldüreceğini düşündüm."

"Ben olsam bunu yapmazdım."

"Sen yapmaz mıydın?" Bir kaşını kaldırdı. "Annen seninle birlikte bu evde, hemen yan yatak odasında öldü. Bununla bir ilgin olduğunu bilmediğimi mi ?"

Yüzüm yandı. Tam on ikiden vurmaya biraz fazla yaklaşmıştı. "Sözünü geri al."

"Geri almayacağım. Gerçek bu."

Polisi aradığını hayal ettim. Onlara bildiklerini anlattığını. Kelepçelerin bileklerime kilitlendiğini hayal ettim.

Dişlerimi sıktım. "Al. Onu. Geri al."

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bence gitmelisin. Seni polise ihbar etmeyeceğim ama buradan gitmeni istiyorum. Temelli olarak. Seni bir daha görmek istemiyorum."

Vücudumda hissettiğim öfke daha önce hissettiğim her şeyden daha güçlüydü. Bryan McCormick'in gözünü çıkardığım zamandan bile daha kötüydü. Kendi yumruklarım üzerinde kontrolüm yokmuş gibi hissediyordum. Elimi uzattım ve babamı olabildiğince sert bir şekilde ittim.

Başka şartlar altında olsa düşer ve belki kalçasını incitebilirdi. Ama babam merdivenin kenarında duruyordu. Onu itmem dengesini bozdu. Kollarını bir an savurdu, sonra aşağı düştü.

Merdivenin dibine çarptığında, mide bulandırıcı bir gümbürtü duydum.

Merdivenlerden aşağı koştum. Babam en altta yüzüstü yatıyordu, başı garip bir açıda duruyordu. Altında yavaş yavaş büyüyen kan birikintisini izledim. Bir süre orada durdum, cesedine baktım.

Düşüncelerim yarışıyordu. Eğer polisi ararsam, bunun bir kaza olduğuna inanma ihtimalleri neydi? Özellikle de annem sadece iki yıl önce burada ölmüşken.

Öte yandan, burada olduğumu kimse bilmiyordu. Arabam sadece birkaç saattir dışarıda park halindeydi ve hava karanlıktı. Arabayla uzaklaşırsam, hikayemi sorgulayan olur muydu? Ne de olsa yaşlı insanlar bazen merdivenlerden düşer. Kazalar olur.

Babama son bir kez baktım. Bir dakika önce ona çok kızmıştım ama şimdi hissizleşmiştim. Evet, korkunç bir şey yapmıştı. Ama bedelini ödemişti.

Ön kapıdan çıkarken ışığı açık bıraktım ve kilitledim.

BÖLÜM 36

CLAIRE

Uzun zamandır bu kadar iyi olmamıştı. Evlendiğimizden beri. Jack ile değil. Belki de *hiç*. Neredeyse ölmekle ilgili bir şey gerçekten harika seksle sonuçlanıyor.

Bittikten sonra yatakta yan yana uzanıyoruz, terli bedenim onunkinin üzerine örtülüyor. Elinin yüzümdeki bir tutam saçı okşadığını hissediyorum.

"Seni çok seviyorum Claire," diyor.

"Ben de seni seviyorum." Bir hafta önce, bu sözleri ona bir daha söyleme şansımın olmadığını düşünüyordum. Ama şimdi ciddiyim. Onu seviyorum. "Çok seviyorum."

Beni daha sıkı sıkıyor. "Son zamanlarda aramızdaki şeylerin zor olduğunu biliyorum ve üzgünüm."

"Tamamen senin hatan değildi..."

"Ne olursa olsun." Beni tekrar sıkıyor ve başıma bir öpücük konduruyor. "Eski halimize dönmek istiyorum."

"Ben de."

Ondan duymak istediğim şey buydu. Çocuklar için birlikte kalıyorduk ama bundan nefret ediyordum. Onunla tekrar mutlu olmak istedim.

Ama eskisi gibi olamaz. Tam olarak değil. Ona çok kötü bir şey yaptım. Onu en iyi arkadaşıyla aldattım. Dolaptaki bu iskeletle nasıl ilerleyebiliriz? Suçluluk duygusu beni canlı canlı yer.

Ama ona söylersem, beni asla affetmeyebilir.

Ne yapacağımı bilmiyorum. Ama aramızda bir yalan varken ilerleyemeyeceğimizi hissediyorum.

"Noah." Sesimi sabitlemeye çalışarak derin bir nefes alıyorum. "Sana söylemem gereken bir şey var."

"Oh?" Kaşları birbirine dolanıyor. "Ne oldu?"

"Bu... oldukça kötü bir şey..."

"Claire, beni korkutuyorsun..." Bana bakmak için geri çekildi. "Ne oldu?"

Belki de bunu ona söylemek için eve gidene kadar beklemeliydim diye düşündüm. Ama artık çok geç.

"Mesele şu ki..." Yanağımın iç tarafını ısırdım. Sert. "Son birkaç aydır, Jack ve ben... şey, biz..."

"Oh." Noah iç geçirir. "Biliyorum."

"Ne?" Yatakta doğrulup battaniyeyi göğsüme bastırıyorum. "Biliyorsun Jack ve ben-"

Elini kaldırır. "Söylemene gerek yok. Evet, biliyorum." "Ama... ne kadar süre için?"

"Bir süre için. Pek de kurnaz değildin."

Yüzündeki ifadeyi okumaya çalışarak ona baktım. Lindsay ve Jack beni onun bildiğine ikna etmeye çalıştılar ama ben inanmadım. Haklıydılar.

"Bak." Gıcırdayan ikiz yatağın üzerinde oturur pozisyona geçti. "Yaptığın şey... Kötüydü. Ama kısmen benim hatamdı. Evliliğimiz bir felaketti. Gerçek şu ki ben de..."

Bir nefes çekiyorum. "Bir mi vardı?"

"Hayır. *Hayır*. Ama..." Boynunun arkasını ovuşturuyor. "Yani, dürüst olmak gerekirse, bir kadın vardı. Ve... hiçbir şey olmadı. Tam olarak değil. Ama..."

"Ama?"

Başını öne eğiyor. "Onu öptüm." Hemen ekliyor, "Ve hepsi bu. Başka bir şey olmadı. Ben durdurdum. Ben sadece..." İç çekiyor. "Sana kızgındım. Senden intikam almak istedim. Ama bunlar olurken tek düşünebildiğim onun sen olmadığıydı. Ve... Seni geri almak için ne gerekiyorsa yapmak istedim. *Her şeyi*."

Kalbim göğsümde güm güm atıyor. Noah'ın başka bir kadını öptüğüne inanamıyorum. Bir parçam bu yüzden ondan nefret ediyor. Ama ben çok daha kötü bir şey yaptım, onun da bir anlık zayıflık yaşadığını bilmek beni rahatlatıyor.

"Bu yolculuğun yeniden bağlantı kurmamız için iyi bir fırsat olacağını umuyordum." Yüzünü buruşturdu. "Ama sonra bizim için ayrı odalar tuttuğunu söylediğinde, her şeyin bittiğini düşündüm."

Gözlerimi indiriyorum. "Ben de bittiğini sanmıştım."

Uzanıp elimi avuçlarının içine alıyor. "Bunun aptalca olduğunu biliyorum ama üniversitedeyken bile yaşlandığımızı hayal ederdim.

Birlikte. Senin doğru kişi olduğunu biliyordum. Çok *emindim*. Bittiğini düşündüğümde, sadece... Sanki geleceğim gitmiş gibiydi."

Elini sıktım. "Biliyorum."

Tekrar kollarına düştüm. Son birkaç ayın suçluluk duygusu nihayet üzerimden atılınca kendimi bitkin hissediyorum. Noah ne olduğunu biliyor ve beni affediyor. Yakında birlikte eve döneceğiz ve hayatlarımıza yeniden başlayacağız. Eskiden olduğu gibi sürekli kavga etmeyeceğiz. Birlikte yaşlanacağız, tıpkı planladığımız gibi.

Her şey yoluna girecek.

BÖLÜM 37

CLAIRE

Noah uykuya dalıyor ama ben uykuya dalmakta daha çok zorlanıyorum. Yerdeyken iki gece o kadar iyi uyuduktan sonra, gerçek bir yatakta anında uyuyacakmışım gibi geliyor. Ama nedense öyle olmuyor.

Bir saat uğraştıktan sonra kendimi Nuh'un kucağından kurtarıyorum ve yataktan çıkıyorum. Kıyafetlerimizi temizlemeyi hiç bitirmemiştik, o yüzden bunu şimdi de yapabilirim

Yerden gömleğimi, şortumu ve çoraplarımı topluyorum, sonra Noah'ın kot pantolonunu almaya gidiyorum. Ama onları yerden çekerken cebinden bir şey düşüyor. Kırmızı bir parıltı.

Nesnenin ne olduğunu görmek için eğildim. Parmaklarım soğuk ve metalik bir şeyin etrafına dolanıyor.

Bu bir İsviçre çakısı.

Noah'ın neden İsviçre çakısı var? Bıçak taşıdığından hiç bahsetmedi. Bir noktada söyleyebileceğin türden bir şey gibi görünüyor. "Hey, seni gördüğüme sevinmedim, cebimde bıçak var." gibi.

Kamyonetteki adamın göğsündeki bıçak yarasını düşünmeden edemiyorum.

Ama Noah bunu yapamazdı. Nasıl yapabilirdi ki? O hep bizimleydi.

Tabii biz uyurken kaçmadıysa... Hayır. Kaçmış

olamaz. Çok uzak.

Gerçi kamp alanımızdan kulübeye düşündüğüm kadar uzak değildi. Kuzeye doğru gitmeye başladığımızda, kulübeye oldukça çabuk ulaştık. Eğer nereye gittiğini bilseydi ve hızlı yürüseydi, kulübeye kolayca , o adamı öldürebilir ve kamp alanımıza geri dönebilirdi.

Ama *neden*?

Ben ve Jack yüzünden olamaz. Ona anlattım ve o kadar da kızmadı. Yani, *heyecanlanmadı*. Ama deli gibi kıskançlık krizine girmiş gibi de görünmüyordu.

Yatakta uyuyan Noah'a bakıyorum. Dudakları hafifçe aralanmış ve usulca horluyor. Onu neredeyse hayatımın yarısından beri tanıyorum. Onunla on yıldır evliyim. O böyle bir şey yapmaz. Bunu biliyorum.

Giysileri yatağın ayak ucuna bıraktım. İsviçre çakısını elime aldım ve avucumun içinde ona baktım. Açılana kadar bıçağı çekiştirdim. Parmağımı metalin üzerinde gezdirip kan izi olup olmadığını kontrol ediyorum.

Temiz.

İçimi çektim. Hayal gücümü serbest bırakıyorum. Noah benim kocam. Onu *tanırım*. Jack'in onu suçladığı şeyleri asla yapmaz.

Ama giysi yığınımızla birlikte odadan çıkmadan önce İsviçre çakısını şifonyerin çekmecelerinden birine koyuyor ve üzerini giysilerle örtüyorum.

Yatak odasının kapısını arkamdan kapatırken, kulübenin ön kapısı açılıyor. Jack odaya girerken giysi bohçasını göğsüme bastırıyorum. Sütyenim ve külotumla bana bakmak için gözlerini kaldırıyor ve ben de kendimi gizlemek için elimden geleni yapıyorum.

"Daha önce görmediğim bir şey değil," diyor.

Yüzüm yanıyor. "Yine de."

Omuz silkiyor. "Her neyse."

"Sen..." Öksürüyorum. "Kıyafetlerini de temizlememi ister misin?" "Hayır, sorun değil." Jack kanepeye uzanır. "Ben de senin gibi
Gerekirse hızlı bir kaçış yapabilirim."

Ona aptallık ettiğini söylemek istiyorum ama kulübenin atış mesafesinde ölü bir adam varken bunu inanarak söylemek zor.

"Dinle, Claire." Jack, aşık olduğumu sandığım o kahverengi köpek yavrusu gözleriyle bana bakıyor. "Eğer bir şey olursa, bağırabildiğin kadar yüksek sesle bağır. Gelip sana yardım edeceğim."

"Hiçbir şey olmayacak," diye mırıldanıyorum.

Jack tüfeği yanındaki kanepeye bırakır. "Aynen öyle."

BÖLÜM 38

CLAIRE

Nedense kabinde uyanmak daha da garip geliyor.

Çünkü ormanda, evden çok uzaktaydık. Ama burada, bir yatak odasındayım. Noah'ın yanında yatıyorum. Hatta evde uyuduğum yatağın aynı tarafındayım. Ama evde değilim. Bir yabancının evindeyim. Ölü bir yabancının evinde.

Ayrıca Noah'nın kolları vücuduma sarılmış, sol kolu koruyucu bir şekilde üzerimde duruyor. Çok uzun zamandır bu şekilde uyumamıştık. Kaşık gibi.

Kıyafetlerimiz şifonyerin üzerinde asılı. Şortum ve tişörtüm artık kurumuş görünüyor. Kendimi Noah'nın kollarından dikkatlice kurtarıyorum ve kontrol etmek için şifonyere doğru yürüyorum. Gömleğim sert ama kuru.

Giyiniyorum ve saçlarımı parmaklarımla taramak için elimden geleni yapıyorum, sonra tekrar at kuyruğu yapıyorum. Önce temiz çoraplarımı, sonra da kirli spor ayakkabılarımı giyiyorum. Yaptığım son şey, Noah'nın çakısını bulmak için üst çekmeceyi karıştırmak oldu. Kullanacağımdan değil ama yanımda olması rahatlatıcı olurdu.

Ama çekmecenin içine baktığımda bıçağın yerinde görüyorum.

Noah hâlâ yatakta usulca horluyor. Bıçağı geri aldı mı? Eğer öyleyse, neden? Yoksa ikimiz uyurken başka biri yatak odasına girip bıçağı mı aldı?

Yatak odasının kapısına baktım. Gece içeriye biri girseydi duyabilir miydim?

Hayır, paranoyaklaşıyorum. Biz uyurken odaya kimse girmedi. Muhtemelen Noah bulmuş ve güvenli bir yere koymuştur. Uyanır uyanmaz soracağım. Ama onu şimdi uyandırmayacağım. Bırakayım da uyusun. Kıskandım, keşke düşüncelerim dakikada bir mil hızla koşmasaydı. Ben de uyuyabilirdim.

Bahse girerim Jack uyanıktır.

Yatak odasının kapısını dikkatlice açıyorum, çok yüksek sesle gıcırdamasına izin vermemeye çalışıyorum. Spor ayakkabılarım yere yumuşak bir şekilde vuruyor. Kapıyı kapattığımda

Gözlerim doğruca Jack'in geceyi geçirdiği kanepeye gidiyor.

Gitmiş.

"Jack?" Seslendim.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, cevap yok. Eğer bu küçük yaşam alanında olsaydı, onu görürdüm.

Kanepeye doğru yürüdüm. Ayakkabıları ve çorapları gitmiş. Tüfek de öyle. Belki yine yürüyüşe çıkmıştır. Ama

nedense ben öyle düşünmüyorum.

Bu sefer sessiz olma zahmetine girmeden yatak odasına geri koşuyorum. Noah'ı sarsarak uyandırıyorum. Ellerinin tersiyle gözlerini ovuşturarak esniyor. "Claire, sorun ne?"

"Jack gitti!" Parmak uçlarım karıncalanıyor. Hiperventilasyon geçiriyor olabilirim. "Onu bulamıyorum!"

"Sakin ol." Yatakta doğruldu ve tekrar gözlerini ovuşturdu. "Muhtemelen başka bir yürüyüşe çıkmıştır."

"Yaptığını sanmıyorum." Ellerimi birbirine kenetliyorum. "Bu tıpkı Michelle'e olanlara benziyor. Ve sonra Warner'a. Uyandığımızda gitmişlerdi."

Noah bunu yeterince ciddiye alıyor gibi görünmüyor. Bacaklarını yatağın kenarına doğru sallıyor ama kalkıp giyinmek için hiçbir hareket yapmıyor. "Ama bu farklı. Bir kulübedeyiz. Buraya vahşi bir hayvan gelip ona saldırmış gibi değil."

"Bu tıpkı son iki gecede olanlara benziyor," diyorum tekrar.

Başladığımızda altı kişiydik. Ve teker teker, her birimiz ortadan kaybolduk. Ve şimdi sadece ben ve Noah varız.

Kafamın içindeki küçük bir ses sıradakinin ben olmam gerektiğini söylüyor. Kaçmam gerektiğini. Hala yapabiliyorken. Ama nereye gidebilirim ki? Her neyse, eğer sadece Noah ve ben kaldıysak, bu diğer insanların kaybolmasından *onun* sorumlu olması gerektiği anlamına gelir. Ve durumun böyle olmadığını biliyorum.

Noah sonunda kendini yataktan dışarı sürüklüyor ve kıyafetlerini o kadar yavaş giyiyor ki onu sarsmak istiyorum. Banyodan çıkarken beni takip ediyor ama kanepeyi gösterdiğimde hiç etkilenmemiş gibi görünüyor.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum." Dağınık saçlarını karıştırıyor. "Dışarı çıkıp onu aramak ister misin?"

"Evet," dedim.

Belki Noah haklıdır. Belki Jack yürüyüşe çıkmıştır. Belki dışarı çıktığımızda onu canlı ve iyi göreceğiz ve itiraf etmeliyim ki boş yere heyecanlandım. En azından öyle umuyorum.

Noah kendine bir bardak su doldurmak için mutfağa gidiyor ama ben çok sabırsızım. Ön kapıya gidip iterek açtım. Ve işte o zaman onu gördüm.

Kan. Kulübenin kapı eşiğinin her yerinde. Çok fazla kan.

Çok fazla kan.

"Claire?"

Cevap vermeye çalışıyorum ama sesim boğuk çıkıyor.

Başlangıçta altı kişiydik. Şimdi sadece iki kişiyiz. Ve bunu ben yapmadım.

"Claire?"

Dönüp kocamın yüzüne bakıyorum. Su bardağından uzun bir yudum alıyor ve mutfak masasının üzerine koyuyor. Bana doğru bir adım atıyor ve ben bir adım geri çekiliyorum.

"Claire," diyor tekrar. "var?"

"İşte..." Kelimeyi zar zor . "Kan var..."

"Kan mı?" Sesi düz ve ilgisiz geliyor. "Ne demek istiyorsun?" "Bu...

kulübenin önündeki her yerde kan var."

"Her yerde mi?" Ela gözleri kararıyor. "Ne demek istiyorsun?"

Noah'ın yüzünde çok yabancı bir şey var. Aman Tanrım. Bunu daha önce nasıl göremedim? Jack haklıydı. Noah ilişkimi biliyordu ve bunun için beni asla affetmedi. Ne kadar aptalım.

Her şeyi o planladı. Bu onun intikamı. Bize tuzak kurdu. Bizi teker teker öldürüyordu.

Ve şimdi son kalan benim.

Kaçmam lazım. Ama nereye? Sırtımdaki kıyafetlerden başka bir şeyim yok. Yiyecek yok, su yok. Telefonumun olduğu çantam bile yok artık. Eğer ondan kaçarsam, zamanında yardım bulma şansım nedir? Bu kulübeden ayrılırsam, kesin ölürüm.

Noah bana doğru bir adım daha atıyor. "Claire..."

Ama kalırsam, kesin ölürüm.

Başımı çeviriyorum. Kapı arkamda açıktı. Bu benim tek şansım.

Olabildiğince hızlı koşmaya başladım. İlk başta hangi yöne gideceğimden emin olamadım ama sonra kamyonu hatırladım. Kamyonun önünde bir yol varmış gibi görünüyordu.

Kamyon temizdi. Belki bir yere gider. Tek şansım bu.

Koşabildiğim kadar hızlı koşuyorum. Bir dala bastığımı ve sağ ayak bileğimin hafifçe büküldüğünü belli belirsiz fark ediyorum ama acıyı görmezden geliyorum. Buradan çıkmam gerek.

Kamyona yaklaştığımda, kabinin içinde başka birinin daha oturduğunu fark ediyorum. Jack'in orada, ölü adamın yanında oturduğunu fark ettiğimde gözlerim açılıyor. Neredeyse rahatlayarak ağlayacaktım. Belki de düz kontak yapıp çalıştırmaya çalışıyordur. Belki de Noah'ın ona ulaşma şansı yoktu.

Dengemi korumaya çalışarak kamyonun yan tarafına tutunuyorum ve sağ ayak bileğimdeki acıyla irkiliyorum. Jack ne yapacağını bilir. Son birkaç aydır benim dayanağım oldu. Bizi buradan çıkaracak. Jack için Tanrı'ya şükürler olsun.

"Jack!" Ağlıyorum.

Sağ elimle kamyonun yolcu tarafındaki kapısını açıyorum. Jack'in kamyona düz kontak yapmaya çalışmadığını anlamam bir saniyemi aldı. Hiçbir şey yapmaya çalışmıyordu. Yolcu koltuğunda öylece oturuyordu, alnında bir kurşun deliği vardı.

Bunu bir hayvanın yapmasına imkan yok.

"Hayır..." Elimi ağzıma kapatıp kamyondan uzaklaşıyorum. "Hayır... Hayır, hayır, hayır, hayır..."

Artık çok geç.

"Claire, kamyondan uzaklaş lütfen."

Bana talimatlar veren tınısız sesin sadece belli belirsiz farkındayım. Tek düşünebildiğim sevdiğim adamın bana ihanet ettiği. Çocuklarımı bir daha asla göremeyeceğim. Burada, ormanda öleceğim.

"Claire..."

Yavaşça arkamı dönüyorum, Noah'nın kayıp silahını bana doğrulttuğunu görmeyi bekliyorum. Ya da belki Jack'in tüfeğini. Ama Noah değildi.

Ben Warner.

Jack'in tüfeğini bana doğrulttu. Mavi gözleri karanlık ve önsezili. Bu hayır diyebileceğin biri değil.

"Lütfen ellerini havaya kaldırır mısın Claire?" Warner diyor ki. "Aksi takdirde sonun şuradaki arkadaşın gibi olacak."

Başım dönüyor. *Warner* neden burada? Ortadan kayboldu. O kadar kan vardı. Hepimiz kesin öldüğünü düşündük.

Ama tabii ki cesedini hiç görmedik. Sadece varsaydık. "Sen..."

İdare ediyorum. "Bütün bunları sen yaptın."

Warner'ın dudaklarında ürpertici bir gülümseme belirir. "Şey, tüm övgüyü ben alamam."

İşte o zaman her şey yerli yerine oturuyor. Noah ihanetimin intikamını almak istedi. Ama bunu tek başına yapamazdı. Bir suç ortağına ihtiyacı vardı. Gece gizlice kaçacak ve yanımda uyuyormuş gibi yaparken kulübedeki adamı öldürecek birine.

Ama Nuh Warner'ı nereden tanıyordu ki?

Tabii her şeyi en başında o ayarlamadıysa. Zavallı Lindsay'e umduğunu bildiği bir tanışma fırsatı verdi ve bu yakışıklı adamın hayatlarımıza sızmasına izin verdi. Warner'ın hangi burçtan olması gerektiğini bile biliyordu. Bu çok kolaydı.

Warner sakince, "Hadi kulübeye geri dönelim," diyor.

Tüfeği bana doğrultuyor ve eğer itaat etmezsem beni vuracağına inanmak için her türlü nedenim var. Bileğim acı içinde bağırıyor ama kendimi zorlayarak Noah'ın içeride beklediği kulübeye doğru yürüyorum.

Planlarının ne olduğunu merak ediyorum. Diğer herkes basitçe öldürülmüş gibi görünüyor, ama benim için farklı bir şey istiyorlar. İşkence. Kulağa ne kadar korkunç gelse de, onu tamamen suçlayamam. Noah'a korkunç bir şey yaptım. Babası öldüğünde yaptığı gibi, bu onu çatlattı.

Tanrım, keşke Noah'ın İsviçre çakısı hala bende olsaydı. Keşke onu elimde tutsaydım.

Kulübenin kapısı hâlâ açık duruyordu. Warner ellerim hâlâ havada beni içeri götürüyor. Oturma odasına girdiğimde gördüğüm ilk şey Noah. Elinde bana doğrultulmuş bir silah olmasını bekliyordum. Ama onun yerine kanepede oturuyor, başı eğik, elleri benimkiler gibi havaya kalkık.

Çünkü başka biri onun kafasına silah doğrultuyor.

Aman Tanrım.

BÖLÜM 39

ANONYMOUS

Claire Jennings'le tanıştığımda yaptığı ilk şey bana sarılmak oldu. "Sonunda seninle tanışmak çok güzel, Lindsay!" diye bağırdı.

Orada öylece durdum ve teklifsizce sarılmasını kabul ettim. "Ben de seninle tanıştığıma memnun oldum."

Claire sarılmayı severdi. Oda arkadaşı olarak geçirdiğimiz dört yıl boyunca onun hakkında öğrendiğim şeylerden biri de buydu. Sizinle tanıştığında size sarılırdı. Birkaç gün ayrı kaldıktan sonra da sarılırdı. Bazen sadece öylesine sarılırdı.

Daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde açık, sıcak ve tatlıydı. O benim ilk gerçek arkadaşımdı. Beni ailemin hiç bir şekilde sevdi. Benim iyi bir insan olduğumu düşünüyordu. Her gün birlikte gülüyorduk. Claire ile yaşarken hiç bu kadar mutlu olmamıştım. En iyi arkadaşım için her şeyi yapardım.

Ona çocukluğumla ilgili gerçek hikayeyi hiç anlatmadım. Gerçeğin daha mutlu bir versiyonunu uydurdum. Yalan söylediğimi düşünmesi için hiçbir sebep yoktu. Tıpkı onun gibi olduğumu düşünüyordu. Ya da farklı bir şeyden şüphelendiyse bile belli etmedi.

İkinci yılımızda Claire, Ted adında bir çocukla çıkmaya başladı. Ondan hiç hoşlanmamıştım - bana bakma şeklinden ya da müstehcen yorumlarından hoşlanmamıştım. Daha sonra onu başka bir kızla aldatırken yakalayınca şüphelerim doğrulandı. Sadece başka bir kızla değil, onun bir arkadaşıyla. Yıkılmıştı. Saatlerce ağladı, ama ben onu neşelendirmek için elimden geleni yaptım.

Ted'e olanları ben planlamadım. Tam olarak değil.

Yazın karşılaştığımızda beni Claire'in oda arkadaşı olarak bile tanımadı. Bir tür kampta danışmandı ve Claire bir hafta önce bana tekrar bir araya gelebileceklerini düşündüğünü söyleyen bir e-posta göndermiş olmasına rağmen utanmadan bana asıldı.

Ted'in benimle ilgilenmesine şaşırmadım. Çok çekiciydim. Okulun ilk gününde değildim, ama birinci sınıfın on beşi beni

bazı iyilikler. Ailemin hep erkek çocuk istedikleri için bana aldıkları erkek fatma kıyafetlerinden daha şık kıyafetler giymeye başladım. Sonunda saçlarımı da başardım. Annemin üst kattaki banyoda bana her zaman kestirdiği kısacık saçlar yerine uzun, ipeksi saçlara sahip olmak inanılmazdı. Hayatımda ilk kez göğüslerim vardı. Ted pis pençelerini benden uzak tutamıyordu.

O akşam kamptan "ödünç alacağı" kayıklardan biriyle göle açılma davetini kabul ettim. Bu bir sır olmalıydı, çünkü kayığı aldığı için kampla başı derde girebilirdi. Birlikte gizlice kaçtığımızı kimse bilmiyordu, Claire'e kesinlikle söylemedim.

Ted o gece gölden hiç dönmedi.

Claire Ted'in zamansız ölümüne üzüldü ama hayatına devam etti. Yan komşumuz Noah Matchett ile çıkmaya başladı. Onunla konuşurken bile iyi biri olduğunu anlayabilirdiniz. Ona iyi davranacaktı. Ve biz mezun olduktan kısa bir süre sonra onunla evlendi. Ve çok iyi bir kocaydı.

Noah gibi biriyle hiç tanışmadım. Çıktığım tüm oğlanlar (ve daha sonra erkekler) babam gibiydi. Çok yakışıklı, çok çekici ve pantolonlarının içinde tutamıyorlardı. Ama bunu bekliyordum - erkek arkadaşlarım eninde sonunda başından beri yapacaklarını bildiğim şeyi yaptıklarında hiç ağlamadım.

Arkadaşlarım benim kadar zeki değildi. Üniversiteden mezun olduktan bir yıl sonra arkadaşım Daphne'nin gece vardiyasından eve erken döndüğünde yatılı erkek arkadaşını başka bir kadınla yatakta yakaladığını söyleyerek ağlayarak bana geldiğini hatırlıyorum. Yıkılmıştı. O günden sonra aylarca yataktan zar zor kalkabildi. Erkek arkadaşının kısa bir süre sonra bir çarpıp kaçma olayında ölmesi onu biraz teselli etti.

Çekici bir kadın olduğunuzda, bir tamircinin çok fazla soru sormadan ezik ön çamurluğunuzu değiştirmesini sağlamanın çok kolay olduğunu gördüm.

Başkaları da vardı. Detaylara girmeme gerek yok. Ama inanın bana, her biri bunu hak etti. Tıpkı ailemin hak ettiği gibi.

Claire o yıllar boyunca en iyi arkadaşım olarak kaldı ve gerçeği asla bilmedi. Ben olmasaydım, Ted'le tekrar bir araya gelebilirdi. Hayatının aşkıyla asla tanışamayacaktı. Ona söylemeyi çok istediğim zamanlar oldu ama anlayacağından emin olamadım. Bana ailemin baktığı gibi bakmasını istemiyordum.

Ve sonra bir gün, her şey değişti.

Her şey masumca başladı, yemin ederim. Claire'den bir çift küpe ödünç almıştım ve geri vermek evine gittim. İşten döneceğini düşündüğüm bir saatte gittim ama arabası garaj yolunda değildi. O zaman geri dönüp eve gitmeliydim. Öyle yapsaydım, belki her şey farklı olabilirdi. Ama hazır oradayken küpeleri de bırakırım diye düşündüm. Ne de olsa Claire'in en sevdiği küpelerdi - eşyaları konusunda her zaman çok cömertti. Onda sevdiğim pek çok şeyden biri de buydu.

Matchet'lerin güzel beyaz evinin zilini çaldım ve bekledim. Noah sonunda kapıda belirdi, kot pantolon ve tişört giymişti, çenesinde saat beş yönünde bir gölge vardı. Hafifçe utanmış görünüyordu.

"Claire burada değil," dedi.

"Oh, değil." Özür dileyerek gülümsedim. "Sadece ödünç aldığım küpeleri geri vermek istemiştim."

Noah içinde küpeler olan poşeti aldı. Kapıyı kapatacakmış gibi görünüyordu ama sonra tereddüt etti. "Claire birazdan evde olur. Beklemek ister misin?"

"Ah." Claire'i birkaç haftadır görmemiştim ve arayı kapatma fırsatı bulmayı umuyordum. "Elbette."

Matchetts'lerin banyosu da evin geri kalanı gibiydi. Pudra mavisi el havluları ile temiz ve ev gibiydi. Banyolarına bayılmıştım. Ellerimi yıkadıktan sonra bir süre odanın ortasında durdum ve azalan elma kokulu el sabununun kokusunu içime çektim.

Banyodaki işimi bitirdiğimde Noah bodrumdan çıkıyordu. Ona kaşlarımı kaldırdım ve o da omuz silkti. "Claire'e çamaşırları yıkayıcıdan kurutucuya geçireceğimi söyledim. Eğer yapmazsam beni öldürür."

Claire, Noah'nın ev işlerini yapmakta isteksiz olmasından çok şikâyet ediyordu. Ondan yapmasını istediği her şeyin bir tartışmayla sonuçlandığını söylüyordu. Bunun dışında kalmaya çalıştım. Eninde sonunda sorunlarını aşacaklarını düşündüm. Noah ve Claire birbirlerini seviyorlardı. Benim aileme hiç benzemiyorlardı.

"İçecek bir şey ister misin?" Noah bana sordu.

Mutfak tezgahının yanındaki taburelerden birine oturdum. "Elbette. Neyiniz var?"

Buzdolabının yanına gitti ve içindekileri gözden geçirdi. "Uh... Yoo-hoo ister misin? Süt? Portakal suyu?" Başını kaldırdı ve çarpık bir şekilde gülümsedi. "Biramız da var."

"Bira mı?"

Utangaç bir şekilde omuz silkti.

"Elbette," dedim. "Neden olmasın?"

Buzdolabından iki şişe Bud Light çıkardı. Birini bana verdi, diğerini kendine sakladı.

O iki biranın nelere yol bilmiyordum. Claire'in yakın zamanda evde olmayacağını da . Yemin ederim, Claire'in evine kocasını öpmek niyetiyle gelmemiştim. Ama bir şekilde konuştuğumuz süre içinde bana o şekilde baktığını fark ettim. Daha önce pek çok erkek bana bu şekilde bakmıştı ama onu tanıdığım onca yıl boyunca Noah Matchett bana hiç böyle bakmamıştı. Bir kez bile. Cazibeme karşı bağışıklığı olduğunu sanmıştım. Ama belli ki değilmiş.

Ve ben daha ne olduğunu anlamadan dudakları benimkilerin üzerindeydi.

Hoşuma gitti. Bir anlığına. Bir yıldan uzun bir süredir bir erkeği öpmemiştim - bir noktada, flört sahnesinden bıkmış ve vazgeçmiştim. Güzel bir histi. Çok iyi öpüşmediğini söyleyip yalan söylemeyeceğim.

İlk çekilenin Noah olduğunu itiraf etmekten utanıyorum. Yüzü kızarmıştı ve gözlerinde panik dolu bir ifade vardı.

"Özür dilerim." Taburesinden o kadar ani kalktı ki neredeyse takılıp düşecekti. "Bu bir hataydı. Claire'i aldatamam."

*Yanaklarım utançtan yandı. "*Beni *öpen sendin."*

"Biliyorum, ..." Titreyen elini saçlarının arasından geçirdi. "Bunu yaptım çünkü... bak, önemli değil. Bu bir hataydı. Sen... gitsen iyi olur."

Oradan olabildiğince çabuk çıktım. Ama eve varmadan önce bir saat boyunca arabamda oturdum ve kendimden nefret ettim. Korkunç bir şey yapmıştım. Kocasını öperek en iyi arkadaşıma ihanet etmiştim. Kendimle nasıl yaşayabilirdim? Babam kadar kötüydüm.

Claire'e gerçeği söylemek zorundaydım.

Bir hafta sonra Claire ve ben birlikte öğle yemeği yedik. Son birkaç yıldır giderek daha mutsuz görünüyordu. Sanki hayat çekilip alınıyordu. Onu en son ne zaman gözlerinin altında halkalar olmadan gördüğümü hatırlayamıyordum. Eskisi gibi gülmüyor ve gülümsemiyordu.

Ama bu sefer mutlu görünüyordu. Yıllardır onu en mutlu gördüğüm andı. Belki de ona Noah hakkındaki gerçeği söylememeliyim diye düşündüm. Onun mutluluğunu mahvetmek istemedim. Ve gerçekten *korkunç bir şey olmuş gibi değildi. Sadece bir öpücüktü.*

"Çok iyi bir ruh hali içindesin," dedim ona. "Noah ile aranız daha mı iyi?"

"Şey... pek sayılmaz." Yüzünde bir gülümseme belirmeden önce tereddüt etti. "Ama hayatta başka şeyler de var, biliyor musun?"

Sevdiğini bildiğim öğretmenlik mesleğinden bahsettiğini sanmıştım. Ya da taptığı çocuklarından. Tuvalete gitmek için kalktığında ona gerçeği söyleyecek cesareti hâlâ bulamamıştım. Claire telefonunu masanın üzerine bıraktı ve o gittiğinde ekranda Jack Alpert'tan gelen bir mesaj belirdi:

Seni düşünmeden duramıyorum. Yarın seni görmek için sabırsızlanıyorum.

Tabii ki, çıkarabileceğim tek bir sonuç vardı. Claire Noah'ı aldatıyordu.

Birdenbire her şey anlam kazandı.

Claire'in bu kadar mutlu olmasının sebebi. Noah'ın beni öpmeye çalışma ihtiyacı hissetmesinin sebebi. Ona ihanet ediyordu. En iyi arkadaşıyla. İşte bu yüzden Noah, Claire'in en iyi arkadaşına karşılık vermeye çalıştı ama bunu başaramadı.

Her zaman Claire'in tanıdığım en iyi insan olduğunu düşünmüştüm. Onun dürüst, nazik ve sadık olduğuna inanmıştım. Şimdi bunların hiçbirinin doğru olmadığını fark ettim. Hayatını adadığı adama akla gelebilecek en kötü şekilde ihanet ediyordu. Karısının öz kız kardeşiyle yatan babamdan daha iyi değildi. Ve sonra Noah ondan intikam almak için beni kullanmaya çalıştı.

Alçaklıktı. Onlar *aşağılıktı.*

Masaya geri dönüp mesajına baktığında dudaklarında gizli bir gülümseme belirdi. Bryan McCormick'e yaptığım gibi onun da gözlerini oymak istedim.

Onunla yüzleşebilirdim. İlişkisini bitirmesini talep edebilirdim.

Ama bunun yerine, çok daha kötü bir şey yapmaya karar verdim.

Elbette Warner'la tanışmamış olsaydım bunların hiçbiri olmayacaktı. Onunla yıllar önce, otopside asla ortaya çıkmayacak bir zehir hakkında bana internette bazı tavsiyeler verdiğinde tanışmıştım. Evimde bir araya geldik ve

birlikte muhteşem bir seks gecesi geçirdik. Ama onun bulaşmak istemediğim biri olduğunu biliyordum, sadece çok yakışıklı ve çok çekici olduğu için değil. Tehlikeliydi. Ama yine de arada bir konuşuyorduk ve bazen biraz eğlenmek için bir araya geliyorduk.

Her neyse, ona her şeyi anlattım. Eski arkadaşlarıma bir ders verilmesini hak ettikleri konusunda hemfikirdik. Benim gibi, bu onun da ilk rodeosu değildi. Birlikte bir plan yaptık. Sahte bir harita ve bir ağacı hayvan pençesine benzeyecek şekilde oyabilen bir bıçakla işe başladık.

BÖLÜM 40

CLAIRE

"Lindsay," diye nefes nefese kaldım.

On beş yılı aşkın en iyi arkadaşım mavi gözlerini kaldırıp bana bakıyor. Elinde küçük bir tabanca var ve Noah'ın kafasına nişan alıyor. Hâlâ hayatta olduğunu fark ettiğimde hissettiğim anlık rahatlama, gördüklerim karşısında duyduğum inançsızlıkla bastırılıyor.

"Merhaba Claire." Bana, tanıştığı her erkeği kendisine aşık eden gülümsemesini gösteriyor. "Tekrar hoş geldin."

Kafam bir sürü soruyla dolu. Önce hangisini soracağımı bilemiyorum. Ağzımı açıyorum ve sonunda "Ama sen öldün!" diyorum.

Lindsay elini sallıyor. "Bu söylentiler oldukça abartılı." "Ama sen ölümcül itüzümünü yedin!" Ağlıyorum.

Dilini şaklatıyor. "Sana onların yaban mersini olduğunu söylemiştim Claire. Aradaki farkı biliyorum, annem yetiştirirdi. Bir tanesini denemeliydin. Oldukça lezzetliydiler."

"Ama... ama Warner dedi ki..." Warner'a bakıyorum, hâlâ tüfeği tutuyor. Sonunda anladım. "Bize öldüğünü söyledi. Başından beri iyiydin."

"Bingo!" Gülümsemesi genişliyor. "Çok iyi bir performanstı, değil mi? Sanırım bir aktris olarak çağrımı kaçırdım."

Warner, "Araştırma olarak nöbet geçiren insanların YouTube videolarını izledik," diye ekliyor. "Ve göğüs kompresyonlarımın çok gerçekçi göründüğünü düşündüm. Seni çok kötü incitmedim, değil mi bebeğim?"

Lindsay başını sallar. "Hiç de değil."

Noah başını ela gözlerini görebileceğim kadar kaldırıyor. Başını hafifçe sallıyor.

"Sen... Jack'i sen mi öldürdün?" Fısıldadım.

"Hayır." Warner'a başını sallar. "Jack'i o öldürdü. Ve kulübenin sahibi olan büyük beyefendiyi. Ama Michelle'i ben öldürdüm. Ve seni de öldüreceğim."

Sanki biri içimdeki tüm rüzgarı dışarı atmış gibi hissediyorum. Noah'ın yüzü bembeyaz oldu. Böyle bir şey olamaz. Lindsay benim en iyi arkadaşım. Bunu bana nasıl yapabildi? Ve neden?

"Bunu neden yapıyorsun?" Sızlanıyorum.

Lindsay bana bakıyor. Kocama silah doğrulttuğunda bile hâlâ çok güzel görünüyor. "En iyi kısmı da bu. Noah'ın sana söylemesine izin vereceğim."

Kaşlarımı çattım. "Noah?"

Noah yüzünü ellerinin arasına alır. "Çok üzgünüm Claire. Sana bir kadın olduğunu söylemiştim..."

Ağzım açık kaldı. Sonunda anladım. Lindsay, en iyi arkadaşım, onun öptüğü kadındı. Ben onun en iyi arkadaşıyla yatıyordum, bu da en büyük intikamdı. Ama bunu asla yapmadı.

"Beni kullandı." Silahıyla kafasının arkasına vururken Lindsay'in yüzündeki gülümseme kaybolur. Adam irkilir ama ses çıkarmaz. "Jack'le yaptığın o iğrenç şey için senden intikam almak amacıyla beni kullanmaya çalıştı." Yüzünü buruşturuyor. "İkiniz de korkunç insanlarsınız."

"Lindsay," diye mırıldandı Noah, "öyle ..."

"Kapa çeneni, Noah," diye . Bana bakmak için geri döndü. "Her şeye sahiptin. Mükemmel bir kocayla harika bir hayatın vardı. Her şeyi berbat edeceğini bilseydim, Ted'den kurtulma zahmetine asla girmezdim."

"Ted..." Neden anlamam bir anımı aldı. Ted.

-İkinci sınıftaki erkek arkadaşım. Yazın boğulan. "Aman Tanrım, Lindsay, sen..."

Gözleri büyüdü. "Bunu hak etmişti. O berbat bir insandı Claire. Sana tekrar tekrar ihanet edebilirdi. Seni *kurtarmak* için bunu yapmak zorundaydım."

Ağzımı kapatıyorum, duyduklarıma inanamıyorum. Lindsay yıllar önce Ted'i öldürdü. *Benim yüzümden*.

Neler yapabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ama artık biliyorum. Elinde bir silah var ve onu kullanmaya olduğu çok açık. Bizi öldürecek. Eve asla dönemeyeceğim. Emma ve Aiden'ı bir daha asla göremeyeceğim. Bizsiz büyüyecekler.

Gözlerim bir anlığına Noah'ınkilerle buluşuyor. Bu onu son görüşüm olabilir. Dün gece onunla... Harikaydı. Jack'le yatarak korkunç bir hata yaptım. Bunu asla yapmamalıydım. Önce Noah ile işleri yoluna koymaya çalışmalıydım.

Ve şimdi en büyük bedeli ödüyorum.

"Lindsay," diyor Noah sessizce. "Büyük bir hata yapıyorsun. Bunu yapmak istemezsin. Hayatının geri kalanını hapiste geçireceksin."

"Hayır, yapacağını sanmıyorum," diye konuşuyor Warner. Bariton sesini duyana kadar arkamda durduğunu neredeyse unutmuştum. "Elimizde mükemmel bir mazeret var. Duymanızı gerçekten çok isterim."

Kendimi hasta hissediyorum. Bu adamın söyleyeceği hiçbir şeyi duymak istemiyorum, ama belki konuşmaya devam ederse, bundan kurtulmanın bir yolunu bulabiliriz.

"İşte polise söyleyeceğimiz şey..." Noah'ya başını sallıyor. "Noah karısının onu en iyi arkadaşıyla aldattığını öğrendi. Korkunç, kıskanç bir öfkeye kapıldı. Sonra... kendisi de dahil olmak üzere odadaki herkesi öldürdü. Neyse ki, Lindsay ve ben olay sırasında yürüyüşe çıkmıştık ve katliamı görmek için tam zamanında geri döndük."

Noah'nın yüzü beyazlaşır. "Sen gerçekten..."

Lindsay başını yana eğiyor. "Üzücü, değil mi? Çocuklarınız ebeveynsiz büyüyecek ve ayrıca babalarının çılgın bir katil olduğunu düşünecekler." Omuz silkiyor. "Ama ne fark eder ki? Ailenizi parçaladığınız gerçeği ikinizin de umurunda değildi. Emma evde kalman için sana yalvardı ama sen yine de buraya geldin."

Emma'nın bana bakıp bu yolculuğa çıkmamam için yalvaran küçük yüzünü hatırlayınca irkiliyorum. Keşke onu dinlemiş olsaydım. Şu anda çocuklarımla birlikte olabilirdim...

Noah'ın sağ eli yumruk haline geliyor. Onlardan birine ya da ikisine birden vurmak ister gibi görünüyor. Bu noktada, belki de vurmalı. Nasıl olsa bizi öldürecekler. En iyisi saldıralım.

"Sadece küçük bir ayrıntı var," diyor Lindsay.

Silahı kaldırıyor ve doğrudan Noah'ın kafatasına doğrultuyor. Bir silah sesi duyduğumda gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Hayır. *Hayır*. Bu olmuyor.

Gözlerimi açtığımda kocamın kanepede yattığını ve kafasında bir kurşun deliği olduğunu görmek beni dehşete düşürüyor. Gözlerimi açtığımda Noah'ın hâlâ ayakta olduğunu gördüm. Kafasından vurulmuş gibi görünmüyor. İyi görünüyordu.

Sonra yerden gelen bir şırıltı duyuyorum. Yere bakıyorum - Warner yerde, kan fışkıran boynunu tutuyor. Kalbim küt küt atarak ona bakıyorum. Az önce ne olmuştu?

"Çok üzgünüm, tatlım." Lindsay onun başında dikilmiş, kaşlarını birbirine çatmıştı. "Ama hikayen çok karmaşıktı. Ve polisin dosyasında parmak izlerin var. Seninle ilişkilendirilme riskini göze alamazdım."

Warner kan öksürüyor. Bir şey söylemeye çalışıyor gibi görünüyor ama söyleyemiyor.

"İki kişi bir sırrı saklayamaz," diyor. "İçlerinden biri ölmediği sürece. Bu sadece bir gerçek. Ben her zaman yalnız çalışırım."

Warner'ın gözlerinin yuvalarında yuvarlanışını dehşet içinde izliyorum. Ölmüştü. Onu öldürdü.

"Yani," diyor Lindsay hızlıca. Az önce bir adamı öldürmüş olmasıyla hiç ilgilenmiyor gibi görünüyor ve bu beni ürpertiyor. Kim bu kadın? Onu herkesten daha iyi tanıdığımı sanıyordum. "Olay şu. Warner'la bir arkadaşlık sitesinde tanıştım ve benim hatam, psikopat çıktı. Hepimizi öldürdü ama ben ölü taklidi yaparak hayatta kalmayı başardım." Yardımsever bir şekilde gülümsüyor. "Eğer uslu durur ve komik bir şey yapmaya kalkışmazsanız bu sizin hediyeniz."

Komik bir şey denemek mi? Ne yapmam gerekiyor? Silah onda. Elbette Warner tüfeğini yere düşürdü ama Lindsay o şeyle ne yapacağımı bilmediğimi herkesten iyi bilir. Noah'ın da bildiğinden şüpheliyim. Ama...

İsviçre çakısı nerede?

Noah'ın sağ elinin cebinde olduğunu görüyorum. Lindsay fark etmemiş gibi görünüyor. Bıçak orada mı? Eğer onda varsa, bir şansımız var demektir. Eğer yoksa... şey...

"Peki," diyor Lindsay, "hanginiz önce gitmek ister?" Oh Tanrım.

Lütfen o bıçağı Noah alsın.

Nefes alıyorum, zaman kazanmaya çalışıyorum. "Lindsay, Jack'le yaptığım şeyi anlamalısın... Bir anda oldu. Böyle olmasını istememiştim."

"Doğru." Homurdanıyor. "Babam da aynı şeyi söylemişti."

"Baban pisliğin tekiydi," diyorum. Başını geriye atıyor ama ben devam ediyorum. "Öldüğünde bütün gece onun hakkında konuştuğumuzu hatırlıyorum. Bunu hatırlıyor musun?"

Lindsay alay ediyor. "Uzun zaman önceydi,"

"Şey, hatırlıyorum." Gözlerinin içine bakıyorum. "Bana annene ne kadar kötü davrandığını anlatmıştın. Ailenin yanında hiç olmadığını. Her zaman onun için yeterince iyi değilmişsin gibi hissettiğini."

Lindsay silahını bir milimetre indirir. "Evet, şey..."

"Sen ve ben..." Sertçe yutkunuyorum. "Her zaman birbirimiz için oradaydık. Sana her ihtiyacım olduğunda yanımdaydın Lindsay. Yani, sen

baş nedimem. Sen çocuklarımın vaftiz annesisin. Öldüğünü sandığımda..."

Bir an bana bakıyor, kaşları birbirine çarpıyor. "Öldüğümü düşündüğünde ve geride kalmak istediğinde, neredeyse bunu yapamayacaktım. Dürüst olmak gerekirse yeterince önemseyeceğini düşünmemiştim."

"Sen neden bahsediyorsun? Tabii ki umurumda!"

Kelimeler ağzımdan çıkarken, onları ne kadar ciddiye aldığımı fark ediyorum. Lindsay'in öldüğünü düşündüğümde, sanki tüm dünyam yıkılmış gibiydi. Belli ki düşündüğümden çok daha derin sorunları varmış. Yani, onun biraz deli olduğunu hep biliyordum. Ama bunu yapabileceğinden hiç şüphelenmemiştim.

Bir parçam hala inanmıyor.

"Lindsay," diye . "Bunu . Seni bu durumdan kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacağım."

Tabii ki, bundan kurtulmanın bir yolu yok. Üç kişi öldü. Ama Lindsay'in yüzü yumuşuyor ve silahını indiriyor. Nefesimi bırakıyorum. "Seni öldürmek istemiyorum Claire." Başını sallıyor. "Gerçekten istemiyorum. Ama anlamak zorundasın..." Gözlerini kaldırıyor. "Çok şey biliyorsun. Sırlarımı saklaman için sana güvenemem."

Ve sonra silahı tekrar kaldırmaya başladı. Aman Tanrım. Bu gerçekten oluyor. Bir saniye içinde Warner'a yerde eşlik edeceğim.

Kendimi hazırlayarak gözlerimi kapatıyorum. Ama bir saniye sonra Lindsay'in çığlığını duyuyorum ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Noah onun arkasındaydı ve İsviçre çakısı sağ omzuna saplanmıştı. Silah yere yuvarlanırken pembe tişörtünün kolu hızla kanla kararıyor.

"Claire!" Noah beni tersledi. "Silahı al! Hemen!"

Bana ne yapmamı söylediğini biliyorum. Silahı almalıyım. Ama transa girmiş gibiyim. Hareket edemiyorum. "Ama..."

"Claire! Yakala! Silahı! Silahı!"

Bağırışları beni transımdan çıkardı. Yerdeki silahı almak için çabalıyorum, ancak daha önce hiç silah tutmamıştım ve nasıl tutacağımdan da tam olarak emin değilim. Namlunun bana doğrultulmadığından sadece hayal meyal eminim.

Tişörtündeki kıpkırmızı leke büyümeye devam ederken Lindsay yere çöküyor. Silahı sabit tutmaya çalışıyorum ama ellerim titremeye devam ediyor.

"Claire," diye mırıldanıyor. "Silahını indir. Beni vurmayacağını biliyorum."

Noah ona ters ters bakıyor. Sağ elinde İsviçre çakısı var ve kızın kanıyla kayganlaşmış. "Claire olmayabilir." Silahı elimden sertçe çekiyor, ben de ona izin veriyorum. "Ama ben kesinlikle yapardım."

Ona bakıyorum. Lindsay'nin silahını almış ve ona doğrultuyor. Daha önce hiç silah doğrulttuğunu görmediğim için elleri şaşırtıcı derecede sağlam. Onu vuracağına inanıyorum. İkimizi de korumak için ne gerekiyorsa yapacaktır. Ne de olsa, bizi eve götüreceğine söz vermişti.

"Bununla başa çıkabilecek misin?" Sessizce soruyorum.

Noah hızlıca başını sallar. "Ben . Sadece ondan uzak dur."

Kulübenin zemininde yatan eski en iyi arkadaşıma bakarken kendimi hasta hissediyorum. Yüzü çarşaf rengindeydi. Bunu atlatabilecek mi bilmiyorum. Yapmasını mı yoksa yapmamasını mı umduğumdan emin değilim. Alnını siliyor ve saçlarına kan bulaştırıyor.

"Özür dilerim Claire," diye fısıldıyor.

Noah elini omzuma koydu. Beni nazikçe Lindsay'den uzaklaştırıyor, böylece onun hayatının tükenişini görmek zorunda kalmıyorum.

SONSÖZ

CLAIRE

Emma kendini bana öyle bir fırlattı ki neredeyse düşüyordum. Yolculuğa çıkmadan önce bana sıkı sıkı sarıldığını düşünüyorsam, şimdi bir milyon kat daha sıkı sarılıyor. Ama bu sefer, ben de ona aynı sertlikte sarılıyorum.

Sağ tarafıma bakıyorum, genelde çekingen olan Aidan, Noah'ya yapışmış. Her an çocukları değiş tokuş etmek zorunda kalabiliriz. Yine de ikisine birden sarılmayı çok isterdim. İkisini de bir daha göreceğimi sanmıyordum.

Evden bir saat uzaktayken, çocukları getirmesi için kız kardeşimi aradım. Şimdi oturma odamızın ortasında duruyor ve kendisi de biraz buğulu gözlerle bakıyor. İlk gece bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı ama rezervasyonumuzu kaçırdığımız ikinci güne kadar kimse aramaya başlamamıştı.

"Geri dönebildiğine sevindim kardeşim," diyor Penny.

Emma'ya sarılırken başımı kaldırdım ve kollarımı uzattım. Emma'nın üstüne sarılmak için geliyor. Ve sonra Aiden da bunun bir parçası olmak istiyor. Sonunda beşimiz birlikte sarılıyoruz. Bu biraz saçma ama beni mutlu ediyor. Bu insanlardan hiçbirine bir daha asla sarılamayacağımdan emin olduğum anlar oldu.

Noah Lindsay'i bıçakladıktan sadece on dakika sonra polis geldi. Warner'ın cep telefonu sinyallerimizi engelleyen bir cihazı vardı ama Noah onu nasıl kapatacağını bulamadan polis oradaydı. Lindsay daha önce ağlamaklı bir telefon görüşmesi yapmış, Warner'ın onları silahla tehdit ettiğini ve hemen gelmelerini söylemişti. Sahneyi hazırlamıştı.

Polise göre Warner'ın gerçek adı Donald Regis'ti. Birden fazla cinayetle bağlantılı olarak iki eyalette daha aranıyordu. Lindsay için her şey planlandığı gibi gitmiş olsaydı, mükemmel bir günah keçisi olacaktı. Özellikle de ölü olduğu ve kendini savunamadığı için.

Kulübenin sahibi Henry Callahan adında münzevi bir adamdı. Lindsay ve Warner onunla daha önce hiç karşılaşmamışlardı ama kulübesi

mükemmel bir yer. Bu yüzden onu öldürdüler. Onun adına kötü şans.

Öte yandan Lindsay hayatta kaldı. Sağlık görevlileri onu götürdüğünde hala nefes alıyordu. Ama dört cinayet için önemli bir süre hapis yatacak. *En az* dört cinayet. Lindsay'in hayatı boyunca kaç kişiyi öldürdüğü belli değil. Asla öğrenebileceğimizden emin değilim.

Jack ve Michelle öldü. Biz ayrılmadan hemen önce, memurlardan biri Michelle'in cesedini bulduklarını bildirdi. O da Jack gibi bıçaklanarak öldürülmüştü, vahşi bir hayvan yoktu. Lindsay ve erkek arkadaşı, izlerini kaybettirmek için tüm o pençe izlerini önceden kendileri yapmışlar. Bizi tam olarak istedikleri yere için Jack'in pusulasında bir mıknatıs kullandılar.

Noah ve ben hayatta kalmış olabiliriz ama hiçbir şey Jack ve Michelle'i geri getirmeyecek. Bunu her düşündüğümde içimi bir hüzün kaplıyor.

Lindsay bunu neden yapsın ki? Evet, onun biraz tuhaf olduğunu hep biliyordum. Doğru ve yanlış konusunda tutkuluydu, özellikle de karşı cins söz konusu olduğunda. Tabii ki geriye dönüp baktığımda, onunla ilgili tüm anılarım yeni bir ışık kazandı. Üniversitedeyken, bir barın dışında biralarımızı paylaşıyorduk ve adamın biri yanımıza yaklaştı ve hayır cevabını kabul etmedi. Lindsay elindeki bira şişesini duvara vurarak kırdı ve sivri ucunu adamın boynuna yaklaştırdı. Ondan sonra hızla uzaklaştı.

Lindsay'i bu konuda hep takdir etmişimdir. Ben asla bir sürüngeni kırık bir bira şişesiyle tehdit edecek cesareti kendimde bulamazdım. Ama şimdi o geceye dönüp baktığımda, gözlerindeki parıltıyı ve onun kıvranışını görmekten ne kadar zevk aldığını hatırlıyorum.

Ve sonra, tabii ki, Ted vardı. Beni aldatırken yakaladığım eski erkek arkadaşım. Benim adıma ne kadar öfkelenmişti. Ben de çok öfkeliydim. *"Sana bunu yaptığı için cezasını çekmeli*" diye söylenip durduğunu hatırlıyorum. Ama adaleti sağlama ihtiyacı hissedeceğini hiç düşünmemiştim.

Sonunda herkes gibi ben de Lindsay'i hayal kırıklığına uğrattım. Belki ölmeyi hak etmedim ama korkunç bir şey yaptığım konusunda haklıydı. Noah beni affetmiş olsa da kendimi affedip affetmeyeceğimden emin değilim.

Emma kalçalarıma yapışırken, çocuklara Lindsay Teyze'nin hayatının geri kalanını hapiste geçireceğini nasıl söyleyeceğimi merak ediyorum. Ve annelerini öldürmeye çalışan kişinin o olduğunu. İkisi de Lindsay'e hayrandı, dürüst olmak gerekirse, sanırım Aiden ona aşıktı. Belki yaratıcı yalanlar uydurabilirim.

"Sizi çok özledim çocuklar," diyorum.

Noah uzanıp elimi sıkıyor. Daha birkaç gün öncesine kadar nefret ettiğimi söyleyebileceğim bu adama karşı bir sevgi patlaması hissediyorum. Onunla ilişkimizin bittiğini sanıyordum. Eve döndüğümüzde evimizi ve banka hesaplarımızı nasıl paylaşacağımızı konuşuyor olacağımızı sanıyordum.

"Evde olmak güzel," diyor. Ben

de onun elini sıkıyorum.

Emma ve ben bu akşam ailemiz için yemek hazırlıyoruz. Noah pizza siparişi vermeyi önerdi ama yaşadığımız onca şeyden sonra ev yapımı bir yemeğin uygun olduğunu düşünüyorum. Ne yazık ki, bir haftalığına gitmeyi planladığımız için evde fazla yiyeceğimiz yok, ancak bir güveç hazırlayacak kadar var.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Noah, Aidan'ın en sevdiği video oyununu onunla oynamaya gitmeden önce sordu. Ama eskiden olduğu gibi isteksiz bir şekilde sormamıştı. Gerçekten yardım etmek istiyormuş gibi sordu.

"Hayır, böyle iyiyiz," dedim ona.

"Emin misin?" Ellerini belime doladı ve beni kendine çekti. "Çünkü neye ihtiyacın varsa..."

Gülümsedim. "İyi olacağız. Ama belki bu hafta içinde sen ve ben dışarıda bir gece geçirebiliriz."

Beni öpmek için eğildi. "Aklımı okudun."

Şimdi Emma ve ben bir güveç hazırlıyoruz. O bir kutu kremalı mantar çorbasının içindekileri büyük tavama boşaltıyor, ben de ocakta yumurtalı erişteyi karıştırıyorum. Fırın kendini dört yüz dereceye ısıtıyor.

"Kremalı mantar çorbasına bayılırım," diyor Emma. Kaşığını çorbaya daldırıyor ve bir lokma alıyor.

Korkuyorum. Bir çocuğun çiğ çorba içmesi doğru mu?

"Emma..." "Ama anne, çok lezzetli!"

Bunun "nefis" olmasına imkan yok. Ama her neyse. Bu onu öldürmez.

"Eve döndüğüne çok sevindim," diyor Emma. "Sana yolculukta kötü bir şey olacağını *söylemiştim*."

Bir kez daha, Emma'nın önsezisi doğru çıktı. Yani, bir bakıma. "Bir canavarın bizi yiyeceğini söylemiştin."

Bir kaşık daha soğuk çorba içiyor. "Babam o yürüyüşe çıkacağını söylediği için endişelendim."

"Yürüyüş mü? Balığa çıkmak demek istiyorsun."

"Nuh uh." Parmaklarındaki çorbayı yalıyor. "Yürüyüş. Ormanda."

"Emin misin?"

Başını sallıyor. "Jack Amca ile."

Başımı salladım. "Hayır, Jack Amca'yla yürüyüşe çıkacaktım." "Babam da öyleydi," diye ısrar ediyor Emma. "Televizyonda konuşurlarken duydum. Telefon. Yürüyüşe çıkıyorlardı, sadece ikisi."

Emma kocaman kahverengi gözleriyle bana bakıyor. Harika bir hafızası var ve eğer Noah ile Jack'in birlikte yalnız bir yürüyüş planladıklarını duyduğunu söylüyorsa, eminim tam olarak böyle olmuştur. Ve bunda yanlış bir şey yok. Sonuçta o ücra hana bu yüzden gidiyorduk. Yürüyüş yapabilir, balık tutabilirdik.

Peki bu ifşaat beni neden tedirgin ediyor?

Seni geri almak için ne gerekiyorsa yapmak istedim.

Noah'a o İsviçre çakısını neden cebinde taşıdığını hiç sormadım. Ya da neden çekmeceden geri çaldığını. Olaydan sonra çok önemsiz göründü. Ve belki de cevabı duymak istemedim.

Bavullarımızın hâlâ arabada olduğunu fark ettim. Polis Jack, Michelle, Lindsay ve Warner'a ait olan her şeye el koydu. Ama kendi eşyalarımızın bizde kalmasına izin verdiler. Eve döndüğümüzde çocukları göreceğimiz için o kadar heyecanlıydık ki bavullarımızı düşünemedik. Her şey hâlâ orada duruyor.

Yumurtalı erişteleri piştiğini belirtmek için zamanlayıcı çalıyor. Ocağın altını kapatıyorum ve erişteleri bir süzgece boşaltıyorum. Erişte lerden bir buhar pufu yükseliyor.

"Hey, Emma," diyorum. "Bavullarımızı almak için garaja gidiyorum. Mutfaktaki işlere göz kulak olabilir misin?"

Emma ciddiyetle başını sallar. "Evet."

"Ve...?"

"Sobaya dokunmayacağım."

Alnından öperim. "Aferin kızıma."

İki araba alacak kadar büyük, bitişik bir garajımız var. Arabamın anahtarlarını alıyorum ve zifiri karanlık olan garajın kapısından içeri giriyorum. Işığı yakıyorum ama hâlâ sadece loş bir parıltı var. Minivanım Noah'ın Prius'unun yanında duruyor. Anahtarlığımdaki düğmeye basıyorum ve arabam aydınlanıyor.

Noah'nın çantası küçük yeşil olan. Kenarlarına dokunup fermuarı arıyorum. Bunu neden yaptığımdan ya da ne bulmayı umduğumdan tam olarak emin değilim. Sanırım sadece güvence istiyorum. Noah ve Jack'in birlikte planladıkları özel yürüyüşün bundan başka bir şey olmadığından emin olmak istiyorum.

Valizin fermuarını açıp valizi fırlatıyorum. Gömlekler ve pantolonlar gelişigüzel katlanmış ve çorap topları etrafa saçılmış. Bu bavulda korkutucu ya da olağandışı hiçbir şey yok. Tipik bir erkeğin dağınık bavuluna benziyor.

Rahat bir nefes aldım.

Emin olmak için kıyafetlerini ellemeye başladım. Gömlekleri parmaklarımın altında yumuşacık. Ne aradığımı bilmiyorum. Bir silah mı? Başka bir bıçak mı? Her halükarda, hiçbir şey bulamadım. Şaşırdığımdan değil.

Neyse, bavullarımızı içeri götürsem iyi olacak. Kocamı tanırım, eğer bunu yapmazsam, muhtemelen önümüzdeki birkaç hafta boyunca bagajda durmalarına izin verecektir. Ben de onun valizini alıp bagajdan çıkardım. Ayrıca ormanda giydiği ve bagajda bıraktığı sweatshirt'ünü de aldım. Lavaboda yıkamadığım için bunun kesinlikle yıkanması gerekiyor.

Ama tişörtü valizinin üzerine bıraktığımda ping sesi geliyor.

Bu sesi neyin çıkardığını merak ederek gri sweatshirt'ü elime alıyorum. Eşofmanın yan tarafındaki ceplerden birinin fermuarını açtım. Sonra salladım.

Sürpriz bir şekilde, küçük gümüş bir tuğla düşüyor.

Hemen tanıdım. Emma ve Aiden'ın çizimleri buzdolabından düşmeye devam edince Noah'ın aldığı çok güçlü buzdolabı mıknatıslarından biri. Ama neden kazağında bir mıknatıs vardı? Onunla ne yapmayı planlıyordu?

Seni geri almak için ne gerekiyorsa yapmak istedim.

Şüphelenmek aptallık olur. Muhtemelen Warner koymuştur. Ne de olsa ona komplo kurmayı planlıyorlardı. Yoksa yaptılar mı?

Seni geri almak için ne gerekiyorsa yapmak istedim. Her şeyi.

"Claire?" Noah'nın sesi garajın hemen dışından yankılanıyor. Mıknatısı hızla gömleğinin içine geri sokuyorum. "Garajda mısın?"

"Evet, valizlerimizi arabadan çıkarıyordum!" Geri aradım.

Tam garajın kapısını açıp beni bavulunun yanında bulduğu sırada tişörtü tekrar çantasının üzerine bırakıyorum. Kaşlarını kaldırıyor. "Bunun için endişelenmene gerek yok Claire. Akşam yemeğini sen pişiriyorsun... En azından bavullarımızı yukarı taşıyabilirim."

Geçen hafta bu, dayanamayıp kendim yapmak zorunda kalana kadar onu her işi ertelemekle suçladığım bir tartışma olurdu. Ama şimdi durum farklı. "Benim için sorun değil," diyorum.

"Söz veriyorum, ilgileniyorum." Garaja giriyor ve bagajın önünde bana katılıyor. Kirli sweatshirt'ünü bagajdan çıkarıp kolunun üzerine örtüyor. "Kirli kıyafetlerimle uğraşmak zorunda değilsin. Bunu kendim yıkayabilirim."

"Oh," diye mırıldandım. "Şey, genelde çamaşırları ben yıkarım..."

Beni kendine yaklaştırmak için bileğimden tutuyor. "En azından bunu yapabilirim. Sadece seni ne kadar takdir ettiğimi bilmeni istiyorum." Beni usulca dudaklarımdan öpüyor. "Bunu tekrar mahvetmeyeceğim."

Noah beni tekrar öperken rahatlamaya çalışıyorum ama bu yolculuk için tam olarak ne planladığını merak etmemek elde değil. Eğer Lindsay müdahale etmeseydi, Noah Jack'i ormana götürüp kafasını karıştırmak niyetinde miydi? Jack yürüyüş sırasında bıçakla yaralanır mıydı? Kocamın böyle bir şey yapması mümkün mü?

Yapmayacağını düşünmek istiyorum. Tüm bunların mantıklı bir açıklaması olduğunu düşünmek istiyorum. Ve her neyse, Jack'i o öldürmedi. Warner öldürdü. Neden birlikte yeni keşfettiğimiz mutluluğumuzu tehdit edecek bir soru soralım ki?

Bazen bilmemek daha iyidir.

LINDSAY

Pek planladığım gibi gitmedi.

Bölge savcısı birden fazla müebbet hapis cezası alabileceğimi söylüyor ama avukatım delilik savunmasıyla beni kurtarabileceğini söylüyor. Eğer bu gerçekleşirse, güzel ve sakin bir psikiyatri hastanesinde birkaç yıl yattıktan sonra evime döneceğim. Kimsenin güzel bir kadını ömür boyu hapse atmayacağını söyledi. İnsanlar çok yüzeysel.

Sanırım delilikten kurtulmam pek mümkün değil. Artık yakalandığıma göre, insanlar geçmişte neler yaptığımı anlamaya başladılar. Tüm o diğer cinayetler, her biri hak edilmiş olsa da. Çok dikkatli olduğumu sanıyordum ama meğer arkamda kanıt bırakmışım. Beni asla bırakmayacaklar. Hayatımın geri kalanını bu soğuk hücrede ve rahatsız yatakta geçireceğim.

Burada düşünmek için çok zamanım var.

Kulübedeki o son birkaç anı düşünüp duruyorum. Çok yaklaşmıştım. Keşke Noah'a sırtımı dönmeseydim. İsviçre çakısının onda olduğunu unutmuştum ve kesinlikle onu kullanabileceğini düşünmemiştim. Bunu sadece Claire'i vuracağımı düşündüğü için yaptı. Başka hiçbir şey onu motive edemezdi. Ona yaptıklarına rağmen, onu hala çok seviyordu.

İronik çünkü ona o bıçağı veren bendim. Claire tuvaletteyken mola yerindeyken yaptım. Ona çaresizce gülümsedim ve kazara kendime zarar verebileceğim için bıçağı tutmaktan korktuğumu söyledim. Sorgusuz sualsiz aldı. Erkekler çok kolay.

Mıknatısı Noah'ın eşofmanının içine, bakma ihtimalinin düşük olduğu fermuarlı cebe koymak Warner'ın fikriydi. Ziyarete gittiğimde mıknatısı buzdolabından almıştım. Başından beri Jack'in pusulasını farkına bile varmadan bozan Noah*'ydı. Jack bundan şüphelenmişti ve bu yüzden en iyi arkadaşının kendi hain amaçları için onları ormanda kaybetmeye çalıştığına inanıyordu.*

Warner'ın her şeyi Noah'ın üzerine yıkmayı planladığı zamanlardı. Tabii ki, mıknatıs hala orada. Kirli sweatshirt'ünün cebinde.

Acaba Claire çamaşır yıkarken mıknatısı bulabilecek mi? Ne de olsa çamaşırları her zaman o yıkıyor - sürekli şikayet ettiği bir şey. Görecek ve merak edecek. Noah'ın hikayesinde anlattığından daha fazlası olup olmadığını merak edecek.

Claire'i çok iyi tanıyorum. Bu onu yiyip bitirecek. Evliliklerini düzelttiklerini sanıyorlar ama o mıknatıs onları yok edecek.

Ve sonunda hak ettiklerini alacaklar.

SON

Teşekkür

Acı verici düzenleme sürecinde bana yardımcı olan hayatımdaki tüm destekleyici insanlara çok minnettarım. Yazmak yalnızlık gerektiren bir süreç, ancak ilk taslaktan sonra alabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım var. Bana fikir vermek ya da daha fazlasını yapmak için her zaman yanımda olan arkadaşlarıma ve aileme sahip için kendimi şanslı hissediyorum.

Cesaretlendirici geri bildirimleri ve sinir bozucu yazım hatalarını yakalamama yardımcı olduğu için anneme teşekkür ederim. Jen'e kapsamlı eleştirisi ve benimle konuşması için teşekkürler. Kate'e harika önerileri için teşekkürler. Rebecca'ya harika tavsiyeleri için teşekkürler. Ken ve Greg'e bana fikir verdikleri için teşekkürler. Hayatımda böyle bir desteğe sahip olmak inanılmaz. Ve yazı grubuma teşekkürler!

Ve her zaman olduğu gibi, ailemin geri kalanına teşekkür ederim. Sizin desteğiniz olmadan bunların hiçbiri mümkün olmazdı.

One By One'ı okumaktan keyif aldınız mı?

Eğer öyleyse, lütfen bana fizzziatrist@gmail.com adresinden bir e-posta gönderin. Sizden haber almak . Ya da Amazon'da bir yorum bırakmayı düşünün!

Web siteme göz atın:

http://doccartoon.blogspot.com/

Bu arada, lütfen yeni kitabım *Üst Kattaki Kadın*'dan kısa bir alıntının tadını çıkarın...

ÜST KATTAKI KADIN

Bir dakika bile tereddüt etseydim, her şey farklı olurdu.

Yüzü yavaşça maviye dönerdi. Ciğerleri oksijen için çığlık atarken yere yığılırdı. Sonra bir ambulans gelirdi ama çok geç olurdu. Hastaneye bir yolculuk. Ya da belki doğruca morga. Akrabalara hüzünlü telefonlar - bir koca, bir kız, bir oğul.

Hayatım boyunca kahramanca bir şey yapmadım. En büyük aday, binamın yanındaki sokakta beslediğim kedi olabilir. Ama bir sokak kedisini beslemenin kahramanlık sayılacağından emin değilim. Ayrıca, kedinin sonunda birini ısırdığını duydum, bu yüzden belki de sadece kötü huylu bir kediye yardım ve yataklık ediyordum.

Ama bugün, sabahın erken saatlerinden sonra artık sessiz olan küçük bir lokantada otururken, karşı masamdaki yaşlı kadının nefes nefese kaldığını görüyorum. Önce öksürüyor. Sonra öksürükleri kesiliyor ve sessizleşiyor. Boğazını , tıpkı her zaman gördüğünüz boğulma tehlikesi geçiren birinin ne yapması gerektiğine dair afişteki kadının yaptığı gibi.

Ne yapacağını bilen birini bulma umuduyla etrafıma çılgınca bakıyorum. Midem bulanıyor - lokantada neredeyse yalnızım. Sadece takım elbiseli adam var ve o da arka tarafta, telefonuna bakıyor. Garson görünürde yok.

Eğer bu kadına şimdi yardım etmezsem, çok geç olacak. Kadın ölecek.

Heimlich manevrasını on üç yaşındayken yaz kampında öğrenmiştim. Kevin Malone üzerimde uygulamıştı ve Kevin bana dokunduğu için o kadar heyecanlıydım ki öğrendiklerime odaklanmakta zorlanıyordum. Ama tam olarak roket bilimi sayılmaz. Kollarınızı boğulan kurbanın etrafına sarıyorsunuz, göğüs kemiğinin altına bir yumruk yapıyorsunuz, sonra itiyorsunuz. Sertçe.

Elimdeki kahve fincanını itip ayağa fırlıyorum. Kadın ufak tefek ve muhtemelen 80 kilo ağırlığında, sırılsıklam. koltuğundan kolayca çekip çıkardım ve kollarımı zayıf göğsüne doladım. Sonra yukarı doğru itiyorum. Bir kez. İki kez. Üç kez.

Kevin Malone ile çalıştığım zamanlardaki kadar eğlenceli değil.

Tam işe yaramadığından korktuğum anda kadının ağzından bir parça sosis fırlıyor. Masanın üzerine, yumurta tabağının hemen yanına düşüyor.

Onun hayatını kurtardım. Hayatımda ilk defa bir kahramanım. "Tanrı aşkına senin neyin var? Delirdin mi sen?"

Yaşlı kadının şu anda gözyaşları içinde bana teşekkür edeceğini düşünmüştüm. *Hayatımı kurtardığın için çok teşekkür ederim. Size borcumu nasıl ödeyebilirim?* Ama onun yerine, minnettar olmaktan biraz uzak. Aslında, bu yetersiz bir ifade. Sulu mavi gözlerindeki zehirle bana bakıyor, gıdıları öfkeyle titriyor.

"Bana saldırmaya çalıştın!" diye bağırıyor kadın kendini masaya . Sonra da yarısı dolu kahve fincanını kaldırıp içindekileri bana doğru fırlatıyor. Neyse ki kahve bir süredir orada duruyordu ve artık sıcak değildi. Daha az şanslıyım, kahve hala *ıslak*. Sırılsıklam oldum.

"Boğuluyordun," diye .

Kadın hayatı boyunca hiç bu kadar saçma bir şey duymamış gibi homurdanıyor. "Ben *iyiydim*. Sadece yanlış boruya biraz su kaçtı! Sen bana *saldırdın*. Ben kendi işime bakıyordum ve sen beni yakaladın!"

Orta yaşlı garson nihayet mutfaktan çıktı. Kan çanağına dönmüş kahverengi gözlerindeki yorgunluğu gizlemek için hiçbir çaba sarf etmeden yanımıza geliyor. Garson kız yoğun bir vardiyanın sonundaymış gibi görünüyor ve burada olmaktansa herhangi bir yerde olup bununla uğraşmayı tercih ediyormuş gibi görünüyor. Ellerini mavi kot pantolonuna siliyor. "Bir sorun mu var?" diye soruyor hırıltılı bir sesle.

"Evet!" Yaşlı kadın tıka basa dolu pembe çantasını alıp göğsüne bastırıyor. "Bu genç kadın az önce bana saldırdı ve çantamı çalmaya çalıştı."

Çantasını çalmak mı? Ciddi olamaz! "Ben yapmadım-"

"Sanırım kaburgamı kırdı." Kadın yan tarafını tutarken inliyor. "Polisi aramanı istiyorum."

Polis mi? Tanrım, bu olamaz... "Boğuluyordu..."

Zayıfça söyledim.

Yaşlı kadın bana ters ters bakıyor. "Polise şikayetçi olmak istediğimi söyle," diye tısladı. "Uzun bir süre hapiste kalmanı sağlayacağım."

Şimdi boğulacakmışım gibi hissediyorum. Hayatını kurtardıktan sonra suçlamada bulunmayacak, değil mi? Avukat tutacak param da yok. Banka hesabım şu anda örümcek ağlarından ibaret.

Arkamda biri boğazını temizliyor. Kafamı çevirdim ve bu, lokantanın diğer ucunda oturan takım elbiseli adamdı. Oturduğu yerden kalkmış ve arkamda duruyordu.

"Affedersiniz," diyor. "Her şeyi gördüm."

Yaşlı kadının gözleri parlıyor. "O zaman bir tanığım var! Bu korkunç kızın bana saldırdığını gördün!"

"Boğuluyordun!" Yüzüncü kezmiş gibi gelen bir sesle ağlıyorum.

Göğsünü tutuyor ve inliyor. "Sanırım akciğerim delindi! Muhtemelen bir ambulans çağırmalıyız."

İstemsiz bir nefes verdim. "Ambulans mı?"

"*Sen* benim şahidimsin," diyor yaşlı kadın adama. "Bana nasıl saldırdığını gördün, değil mi?"

Kaşlarını kaldırarak bana bakıyor ve ben sadece başımı sallıyorum. "Hayır, senin hayatını nasıl kurtardığını gördüm," diyor. "*Boğuluyordun*. Ölebilirdin."

Gözleri büyüdü. "Bunu !"

"Hayır, değilim." Sesi düz, tartışmaya yer bırakmıyor. "O senin hayatını kurtardı. O olmasaydı ölmüş olacaktın. Ona *teşekkür etmelisin*."

Yaşlı kadın ikimizin arasına bakıyor, yüzündeki kırışıklıklar koyulaşıyor. "Oh, anladım. İkiniz işbirliği yapıyorsunuz!"

Adam garsona döner. "Saldırı falan olmadı. Polisi aramanıza gerek yok."

Birden adamın oldukça yakışıklı olduğunu fark ettim ve bu sadece benim için ayakta durmasından kaynaklanmıyordu. Gür kestane rengi saçları, canlı yeşil gözleri var ve ayrıca takım elbisesinin içini oldukça güzel dolduruyor. Genelde böyle şeyleri fark etmem, ama fark etmemek zor.

"Saldırıya uğradım!" diyor yaşlı kadın, ancak bu sefer sözlerinde daha az inandırıcılık var.

Garson kız esnemesini güçlükle bastırıyor gibi görünüyor. Belli ki bu çilenin bir an önce bitmesini ve ayaklarının yerden kesilmesini istiyor. "Ambulans çağırmamı ister misiniz yoksa...?"

" etmeyin!" diye tersliyor yaşlı kadın.

Akciğerinin delindiğini iddia etmesine rağmen, devasa pembe çantasıyla lokantadan dışarı fırlıyor ve caddeyi koşarak geçerken neredeyse bir taksinin altında kalıyor. Görebildiğim kadarıyla hesabı ödemeye zahmet etmemiş.

Garson iç çeker ve masadan yarısı boş tabağını ve neredeyse onu öldürecek olan sosis parçasını alır.

"Hey," der adam garsona. "O kadının sana borcu neydi?"

Garson kız elindeki tabağa bakıyor. "Vergisiyle birlikte yaklaşık yedi dolar."

Adam ona bir yirmilik uzatır. "Üstü kalsın."

Garson kız yirmi dakika önce buraya girdiğimden beri ilk kez gülümsüyor. Parayı cebine attı, sonra bana baktı. Gözleri gömleğime kaydı. "Tuvalet arka tarafta, tatlım."

Banyo mu?

Garson kız mutfağa doğru gözden kaybolurken ben de kıyafetlerime bakıyorum. Bu sabah temiz, yeni ütülenmiş pembe düğmeli bir bluz ve gri kalem etek giymiştim çünkü iki hafta önce işten çıkarıldığımdan beri ilk iş görüşmemi yapacaktım. Harika bir iş değil, sadece barmenlik ama buna ihtiyacım var, hem de çok.

Ama o kadın kahvesini bana fırlattığında, göğsümden vurdu. Gömleğimin kumaşında koyu kahverengi bir leke var. Bu şekilde görüşmeye gidemem. Pasaklı biri gibi görünüyorum. Tek seçeneğim eve gidip üstümü değiştirmek. Ama mülakatım...

On beş dakika. Lanet olsun.

İnsanların hayatını kurtarma işinde yeniyim. Sonu hep böyle berbat mı biter? Yine de şaşırmamalıyım. Her şeyin beklenmedik bir şekilde ters gitmesi hayatımın bir düzeni gibi görünüyor.

Adam kaşlarını birbirine çatmış bana bakıyor. "Sen iyi misin?"

"Peki." Yıkık dökük mülakat kıyafetime bakıyorum. "Tamamen iyi. Kesinlikle, tamamen iyi."

Sadece bana bakıyor. Bu adamda ne var bilmiyorum ama bana bakışındaki bir şey kalbimi ona dökmek istememe neden oluyor.

Ya da kıyafetlerimi yırtarım. Ondan da biraz. Oldukça ateşli. Ve benim için uzun zaman oldu. *Uzun* bir süre. Sanırım o zamanlar görevde farklı bir başkan vardı. Kevin Spacey hâlâ saygı duyulan bir aktördü. Brad ve Angelina mutlu bir çiftti. Anlamışsınızdır.

"Bir iş görüşmem var," diye itiraf ediyorum. Kahveyle ıslanmış tişörtümü çekiştiriyorum. "Bir iş görüşmem *vardı*. İyi geçeceğini sanmıyorumAslında, sanırım iptal ."

Kaşlarını kaldırıyor. "İş mi arıyorsun?" Omuz silkiyorum. "Evet. Sayılır."

Umutsuzca, aslında. Ev sahibim dün, Cuma gününe kadar kirayı ödemezsem, Cumartesi günü kapıma tahliye tebligatı geleceğini söyledi. O zaman sokakta karton bir kutuda yaşamak zorunda kalacağım, çünkü bu benim son seçeneğim.

"Ne tür bir işti?"

"Bu barmenlik yapıyordu." Asgari ücret ödenen köhne bir barda. "Ama... Yani, mevcut olan bu. Bu noktada..."

Ne kadar çaresiz olduğumu belli etmeden önce konuşmayı bırakıyorum. Ne de olsa bu adam bir yabancı. Benim iç karartıcı hayat hikâyemi dinlemek istemiyor.

Bir dizi düz, beyaz dişi ortaya çıkaran bulaşıcı bir sırıtışla parlıyor. Ailem diş tellerini karşılayamadı, bu yüzden utandığım iki çarpık kesici dişim var. Hayalim, eğer yeterli param olursa, onları düzelttirmek. Ama piyangodan para çıkmadığı sürece böyle bir şey olmayacak. Ve bir bilet alacak param bile yok.

"Kadere inanır mısın?" diye soruyor.

Başımı yana eğiyorum. *Kadere* inanır mıyım? Bu nasıl bir soru böyle? Çok iyi bir hayatı olan birinin sorabileceği türden bir soru gibi görünüyor. Çünkü şimdiye kadar bana dağıtılan kartların hepsi kaybettiren kartlardı. Ailemden başlayarak. Ve sonra Freddy. Eğer kader varsa, tek söyleyebileceğim benden pek hoşlanmadığı.

"Ben de bir görüşme için şehirdeyim," diye devam etti adam, cevabımı duymayı beklemeden. "Aslında biriyle iş görüşmesi . Tam burada, bu lokantada. Ama o gelmedi. O yüzden..."

Ona bakıyorum. Düşündüğüm şeyi mi söylüyor? "Ne tür bir iş?"

"Şey, bu..." Tereddüt ediyor, sonra başıyla arkadaki masasını işaret ediyor. "Dinle, neden gidip temizlenmiyorsun ve sonra bu konuyu konuşmuyoruz? Sana taze bir fincan kahve ısmarlayayım, işine yarayacak gibi görünüyorsun." Bana sırıttı. "Ben Adam, bu arada. Adam Barnett."

"Sylvia Robinson."

"Memnun oldum, Sylvia."

Bana elini uzattı, ben de sıktım. Güzel bir tokalaşması var. Sıcak ve sert, ama elimin kemiklerini kırmaya çalışıyormuş gibi değil. Neden bazı erkekler elini böyle sıkar? Neyi kanıtlamaya çalışıyorlar?

Tabii sonra kendi elimin kahve ve krema ile yapış yapış olduğunu fark ediyorum. Bugün benim günüm değil. Ama Adam el sıkışmamız bittiğinde elini pantolonuna silmiyor - yapış yapış avuç içimle hiç ilgilenmiyor gibi görünüyor.

"Peki ne diyorsun?" diye sorar.

"Ben, uh..."

Neden tereddüt ettiğimi bilmiyorum. İş iştir. Ve bu adam yeterince iyi görünüyor. O yaşlı kadın polisi aramak istediğinde beni savundu. Ve garsona kazık atılmasın diye hesabını ödedi. Bir işe çok ihtiyacım var ve şu anda tek şansım bu. Ayrıca, bu sabahtan sonra sıcak bir fincan kahve içebilirim.

Ama nedense midemdeki o korkunç duyguyu bir türlü atamıyorum.

Bir keresinde insanların ölüme yakın kalp krizi geçirdiklerinde bir kıyamet hissine kapıldıklarını okumuştum. Göğüs ağrısı başlamadan önce, sanki dünyanın sonu geliyormuş gibi bir batma hissi tanımlıyorlar. Bu, kimsenin açıklayamadığı, yaygın olarak tanımlanan bir olgudur. Ancak korkunç bir şey olmak üzereyken insanlar *bunu bilir*.

Ve Adam Barnett'e baktığımda, bir an için, bu duyguya kapılıyorum.
Doom.

Sanki onu masasına kadar takip edersem korkunç bir şey olacakmış gibi.

Ama bu çok saçma. Hayatım boyunca şansım hep kötü gitti, bu yüzden elbette her şeye şüpheyle yaklaşacağım. Kadere inanmam, önsezilere de inanmam. İnandığım şey, elime biraz para geçmezse birkaç gün içinde evsiz kalacağım. Times Meydanı'nda numaralar çevirmek bana göre değil.

"Tamam," dedim. "Temizlenmeme izin ver, sonra sana katılacağım."

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.